Col. (r) FLORIAN GÂRZ

CAVALERII APOCALIPSEI

- *CIA, KGB, AVO şi războiul pentru Ardeal*
- *Învățăturile lui Hitler pentru... SUA*
- *SUA visează la falimentul UE*
- *Ruşii vor... Marea Neagră*
- *Ceauşescu pregătea bomba atomică*
- *G.W. Bush – noul... Antichrist ?*

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colecţia EXPLOZIV

Col. (r) FLORIAN GÂRZ
CAVALERII APOCALIPSEI

Editura OBIECTIV CRAIOVA

S-a născut la 1 aprilie 1935, în satul Borozel, comuna Borod, din judeţul Bihor. În urma Dictatului de la Viena din 1940, familia s-a refugiat în Banat.

A absolvit şapte clase în municipiul Reşiţa, remarcându-se ca un elev de excepţie. De la vârsta de 16 ani, s-a dedicat carierei militare, urmând cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir”, pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o „promoţie de aur” care l-a inclus şi pe marele poet, scriitor şi dramaturg Marin Sorescu.

A absolvit Şcoala Militară de ofiţeri „Nicolae Bălcescu” în 1957, Academia de înalte Studii Militare în 1972 şi Cursul Post-Academic de Strategie în 1986, toate cu titlul de şef de promoţie.

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, şi-a derulat-o în cadrul Direcţiei de Informaţii Militare.

Între 1961 şi 1975, a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la **Londra, Beijing şi Ankara.**

BIOGRAFIE Colonel (r) FLORIAN GÂRZ

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, „Războiului de 6 zile” din 1967 şi „Războiul Yom Kippur din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum şi fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi un **expert atât în culegerea de informaţii,**

cât şi în cea de analiză şi prognoză, anticipând cu precizie evoluţii acolo unde servicii străine de informaţii de mare prestigiu au eşuat.

În perioada 1978 – 1981 a condus activitatea de culegere de informaţii în spaţiul statelor membre în N.A.T.O., iar în perioada 1982 – 1984 a fost şeful Secţiei analiză-sinteză din D.I.M. A fost destituit din această funcţie de către ministrul Apărării Naţionale, general Constantin Olteanu, pentru „atitudine necorespunzătoare faţă de comandantul suprem" în iunie 1984 (solicitase demisia lui Nicolae Ceauşescu).

În perioada 1991 – 1997, a deţinut funcţia de consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranţă Naţională şi Ordine Publică şi de şef al Secratriatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării din ca-drul Preşedinţiei României.

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care „Surprinderea în războiul modern" şi „Bătălia aeroterestră 2000", publicate în anii '80 şi confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990 – 1991.

Cărţile sale „Jugoslavia în flăcări" (1993), „N.A.T.O. — Globalizare sau dispariţie" (1995), „Expansiunea spre est a N.A.T.O". (1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învăţământ superior, atât militare, cât şi civile.

A mai publicat, la Editura OBIECTIV: ***„CIA contra KGB*** (1999), ***„Ghidul spionului român"*** (2001), ***„Spionajul total în acţiune"*** (2001), ***„Democraţia hienelor / Spionaj, sânge şi teroare"*** *şi* ***„Spionaj şi diversiune"*** (2002), ***„Spionajul şi Puterea", „Spionaj şi sex"*** (2003), ***„Noua Apocalipsă" şi „Apocalipsa şi România"*** (2004).

Cei care-l cunosc, din ţară şi străinătate, îl apreciază ca pe un analist politico-militar ce nu a fost nicicând surprins de evenimente.

CUVÂNTUL EDITORULUI

„Istoria se repetă" nu este doar o vorbă de duh, reprezintă un adevăr de care Omenirea s-a convins

periodic. Motiv pentru care a concluzionat că cine nu cunoaşte realităţile trecutului poate repeta chiar greşelile propriei naţiuni.

Germania a declanşat primul război mondial sperând la o hegemonie europeană care asigura şi preluarea unor colonii, bogate în resurse naturale, de la Marea Britanie şi Franţa.

Urmările acestui prim conflict mondializat prin implicarea SUA au fost atât de catastrofale pentru Austro-Ungaria, Germania (desfiinţate ca imperii) sau Rusia (bolşevizată) iar Europa atât de aproape de completa comunizare, încât Berlinul ar fi trebuit să uite de pretenţiile expansioniste. N-au renunţat la ele nici Kaiserul şi generalii săi dar nici Hitler.

Adevărul istoric este că **Germania 3 fost împinsă spre un nou război chiar de clauzele Tratatului de la Versailles,** atât de grele şi umilitoare, încât era de aşteptat că orgoliul nemţesc va exploda într-un târziu. Atât de bine prevăzut şi de programat, astfel că doi reprezentanţi ai Ocultei recunoşteau, imediat după semnarea Tratatului, că… **garanta un război în max. 20 ani.**

Am mai scris, anterior, că **spiritul organizat şi raţional al germanilor le asigură o evoluţie atât de rapidă şi de periculoasă pentru alte Mari Puteri, încât periodic au fost atraşi în conflicte devastatoare…**

Germania păruse să înveţe bine lecţiile istoriei. După unificarea din 1990, stimulată de Gorbaciov pentru a crea probleme Vestului, vechiul spirit expansionist a reînviat la Berlin. Dorind să-şi extindă influenţa în jurul graniţelor proprii (pentru început), Germania a pus umărul la divizarea Cehoslovaciei şi Jugoslaviei, fără să ia în calcul că, astfel, făcea jocul SUA de fărâmiţare şi divizare a Europei. S-a repliat, însă, rapid după ce a constatat implicarea masivă americană în măcelul din Bosnia-Herţegovina, devenind „motorul” unificării Bătrânului Continent.

Dl. Florian Gârz, autorul prezentei lucrări, aminteşte de marea dilemă contemporană: Germania se va europeniza, ori Europa… se va germaniza?

După ultimul război mondial, deşi a trecut mai întâi prin ani cumpliţi şi a fost o ţară divizată şi sub ocupaţie, Germania a revenit miraculos la o poziţie planetară de vârf. Mucaliţii au constatat şi o schimbare esenţială în anii postbelici: „Evreii fac acum război iar nemţii comerţ…”

Drept dovadă, conflictul din Palestina nu se mai încheie iar Germania a devenit, în 2004, cel mai mare exportator mondial, atingând un nivel de 731 miliarde euro (cu 10% mai mare faţă de cel din 2003), depăşind cu peste 100 miliarde euro SUA (locul II), deşi condiţiile i-au fost defavorabile (aprecierea euro faţă de dolar „scumpind” exporturile germane). Balanţa comercială a înregistrat şi ea un surplusrecord (exporturi/importuri), de la 129, 9 (2003) la 155, 6 miliarde euro. În acest timp, SUA au un deficit record, de peste 400 miliarde dolari, provocat de primul mandat G.W. Bush, după ce „fustangiul” Bill Clinton adusese cea mai mare prosperitate din istoria ţării…

Despre România, ce se mai poate spune? După ce l-au acuzat pe Ceauşescu că „a înrobit” ţara cu 13 miliarde dolari pentru a crea „mormane de fier vechi” (dixit Petre Roman), guvernanţii post-decembrişti au „tocat” şi mai multe miliarde, în aceeaşi perioadă, producând… **nimic, în afară de sărăcie galopantă şi un deficit care creşte an de an!** Pentru 2005 se prevede deja un minus de **10 miliarde euro.**

*

Cel târziu pe 4 mai a.c., o nouă serie de 6 titluri îşi va începe livrările către firmele specializate în difuzarea de cărţi. Le găsiţi pe ultimele poziţii ale talonului de comandă dar şi pe coperta-verso a oricărui volum din cele 6 şi nu le mai nominalizez.

Lucrarea de fată va fi, deci, în bună măsură pe piaţă în 9 mai, când vor fi… sărbătoriţi éO ani de la al II-lea război mondial, iar fastul va fi mai mare ca acum 10 ani, când se împlineau 50. Uimirea dumneavoastră este pe

deplin îndreptăţită. Cei care au reţinut deja simbolistica numerică a iudeo-masoneriei au şi explicaţia: 6 este o „cifră sacră" pentru evrei încă din antichitate (a se vedea Vechiul Testament, Josephus Flavius etc) …

Volumul de faţă nu este absolut deloc unul aniversar, festiv. Nici nu-i stă în obicei autorului, dar nici Editurii OBIECTIV! Pur şi simplu, paginile următoare se doresc un serios avertisment de a învăţa lecţiile istoriei. Folositor inclusiv politicienilor români, care par a repeta greşelile înaintaşilor din anii '30, când s-au pus „bazele" dezastrelor ce au urmat…

Acum, când **Europa serbează… hegemonia americană şi sovietică de după război (1945 – 1999),** autorul prezentei lucrări ne oferă o serie de **informaţii incendiare şi necunoscute** opiniei publice din România (conform stifului cu care ne-a obişnuit) ce ar trebui să se constituie în **serioase învăţăminte ale României pentru… al treilea război mondial.**

Nu suntem absolut deloc panicarzi!

În alte „Cuvinte" şi lucrări personale, inclusiv în „Noua Apocalipsă am arătat că, în 15 august 1871, Albert Pike, „satanistul-şef al SUA, a întocmit, la cererea lui Giuseppe Mazzini, cunoscut ca revoluţionar dar în realitate Marele Maestru al Masoneriei Universale, un plan pentru obţinerea dominaţiei mondiale. Ca o. pastişă la „războaiele zeilor" menţionate şi descrise pe tăbliţele sumeriene, pilonii planului erau trei războaie mondiale.

Pentru relevanţă, repet ce se prevede în cazul celui de-al treilea război mondial:

„III – conflictul dintre sionişti şi arabi, extins în toată lumea*, va fi urmat de: conflictul dintre nihilişti şi atei,* ***prăbuşirea socială generală*** *(prin brutalitate şi bestialitate nemaivăzute),* ***distrugerea creştinismului*** *şi ateismului, impunerea doctrinei luciferice şi* ***înfiinţarea Guvernului Mondial, cu sediul la Ierusalim. „***[1]

În pregătirea „războiului final", **familia Bush este**

1 N. edit.: „Noua Apocalipsăpag. 140 – Ed. OBIECTIV.

folosită din nou, cu cele mai sigure rezultate! Nu este nici glumă proastă şi nici vreo diversiune, doar o realitate…

Prescott Bush, bunicul lui G.W. Bush şi tatăl lui George Bush, a fost unul din cei şapte directori ai celei mai mari bănci de investiţii din New York, „Union Banking", care I-a ajutat pe Hitler să ajungă (a putere. În urma unei ample investigaţii începută în 1942 (când războiul deja devastase Europa), banca şi trei companii ale familiei Bush au fost lichidate pentru operaţiuni comerciale, interzise de lege, cu Germania.

Până atunci, tatăl şi bunicul celor doi preşedinţi americani, masonul Prescott Bush, îşi făcuse pe deplin „datoria"! În 1920, devenise proprietarul unei mari companii navale americano-germane „American Ship and Commerce", care s-a implicat activ în campahia electorală care a dus, în ianuarie 1933, la instalarea lui Hitler în funcţia de Cancelar.

Conducerea firmei şi-a folosit influenţa în Guvernul american şi a reuşit să blocheze apariţia de articole antihitleriste în mass-media de peste Ocean. A fost asigurată totodată intrarea liberă în SUA a unor emisari ai lui Hitler, care au răspândit în presă articole favorabile acestuia şi partidului nazist/

După anul 2000, SUA au înregistrat o situaţie neaşteptată, la care, probabil, „părinţii fondatori" s-au răsucit în mormânt: **„dinastia Bush"!**

George Bush a fost mulţi ani directorul CIA (finanţând traficul de droguri spre… SUA şi pe Norriega), apoi vicepreşedinte în Administraţia Reagan, cea mai agresivă… până la el.

În ianuarie 1989, a ajuns la Casa Albă şi construirea „Noii Ordini Mondiale" a făcut primii paşi importanţi: în 1989, Europa a fost cuprinsă brusc de pasiunea revoluţiilor, în 1900 s-a unificat Germania şi a început divizarea Jugoslaviëi, în 1991 a dispărut URSS iar Irak-ul a fost bombardat sălbatic de SUA, în 1992 s-a divizat Cehoslovacia. Anterior, americanii mai încercaseră să ducă

în raniţă democraţia şi în Somalia dar au „şters-o englezeşte” după o serie de „manifestări de simpatie” ale „băştinaşilor”…

SUA aveau nevoie de o pauză, pentru a se evita reacţii negative chiar în interiorul ţării.

A fost preferat un alt mason de vârf, Bill Clinton, genul de „playboy” care putea linişti populaţia şi masca pregătirile pentru „marile lovituri” ce aveau să vină. Timp de 8 ani, Clinton s-a confundat cu o creştere economică şi o prosperitate unice în istoria SUA dar şi cu creşterea fără precedent a cheltuielilor militare. Se pregătea „Marele Bal”…

Prin octombrie 1998, i-am pus în gardă pe „purtătorii de ochi albaştri”, cu care îmi fusese „blindată” redacţia revistei „OBIECTIV MAGAZIN” să se pregătească pentru un „an plin”. Porneam de la o logică simplă: în opinia iudeo-masonilor, 1999 era un „an al Satanei” (666 inversat) iar acest fapt trebuia demonstrat… Logică simplă dar confirmată! Simbolismul nu presupune imaginaţie, doar-respectare întocmai.

În **1999,** după 8 ani, **România înregistra noi pagube imense de la „partenerul american”:** un alt bombardament sălbatic, de data aceasta în „inima” Europei, **Jugoslavia,** cu daune de 300 miliarde dolari. „Noul Hitler”, Slobodan Miloşevici, va fi arestat iar ţara „democratizată”. O democraţie ce va fi apoi exportată în Georgia şi Ucraina, cu ajutorul organizaţiilor „civice” conduse din umbră de CIA: Fundaţia Soroş, USAID etc.

Unele informaţii arată că **Bill Clinton s-ar fi opus operaţiunii din Jugoslavia,** motiv pentru care a devenit **indezirabil** şi lovit cu **„afacerea Lewinsky”,** instrumentată prin Mossad. Chiar dacă a lăsat Americii un **surplus bugetar de 219 miliarde dolari.**

În *„Noua Apocalipsă”* am arătat că **Oculta are preşedinţi SUA programaţi pe…20 ani.**

Al Gore n-a ştiut ori şi-a făcut iluzii şi **era să încurce planificarea, în 2000! G.W. Bush** trebuia să ajungă la Casa Albă şi a ajuns, deşi anterior **falimentase**

toate firmele pe care le administrase…

Totul s-a rezolvat în Florida, unde era guvernator… Jebb Bush, fratele lui G.W., după un haos electoral şi fraude neîntâlnite până atunci în istoria SUA. Miza era prea mare şi G.W. Bush a fost declarat învingător (cu câteva zeci de voturi), în urma unui proces în care ambii candidaţi au avut avocaţi evrei.

„Specialiştii în pagube", familia Bush, reveneau la Casa Albă! Bush Sr. O părăsise cu un deficit de 290, 4 miliarde dolari în 1992, iar juniorul îi va „îmbunătăţi" „performanţa": 480 (401 oficial) în 2003…

În 2004, scenariul se va repeta până la un punct: aceleaşi fraude electorale neobişnuite în SUA. Cu diferenţa că, fiind de origine iudaică John Kerry a înţeles mai repede jocurile şi – s-a recunoscut învins când încăjriai avea şanse de a câştiga!…

Încă o dată, G.W. Bush era „ales" împotriva poporului, care nu îl considera (42%) nici onest şi nici demn de încredere şi îl votase anterior drept…" prostul anului", Actualul preşedinte războinic se sustrăsese obligaţiilor militare în perioada războiului din Vietnam, ca şi Bill Clinton.

Tot în Florida, 58.000 de buletine de vot s-au „evaporat"…cât pierderile americane în Vietnam!

Nici „oamenii lui Bush" nu erau mai simpatizaţi, Donald Rumsfeld (secretarul Apărării), cu „perlele" sale, fiind subiect al unei culegeri „de poezie" şi unei comedii muzicale.

Există totuşi o explicaţie. Dacă Rumsfeld ş.a. sunt de origine iudaică, **G.W. Bush a semnat, chiar înainte de alegeri, o lege prin care Departamentul de Stat e obligat** (în ciuda opoziţiei sale) **să monitorizeze manifestările antisemite la nivel mondial.** Acuzaţia lui John Kerry că, în 2001, „l-a *lăsat pe Ossan ben Laden să fugă în munţii Tora Bora, din Afghanistan" nu* mai conta…

Ce a urmat după venirea lui G.W. Bush la Casa Albă, în ianuarie 2001, ştim foarte bine.

Cu excepţia „pudelului" Tony Blair şi a celor obişnuiţi

să pupe „pantoful sultanului”, **întreaga Omenire îl critică dar nu-i pasă şi se pregăteşte de… al III-lea război mondial: invadarea Iranului.**

Planul lui Albert Pike. Se cere a fi respectat ad-litteram iar **Casa Albă nu e singurul pion.**

Ministrul de Externe al Franţei, Dominique de Villepin, ne-a dovedit, în **august 2003,** că „aleşii” lucrează foarte organizat pentru finalizarea pianului Pike, adversităţile mediatizate fiind curate diversiuni: aceasta **a propus constituirea unei guvernări mondiale,** capabilă să apere interesele tuturor…

*

În ziua în care americanii intrau în Bagdad, dl. **Gârz** îmi spunea telefonic: ***„Nici nu ştiu în ce viespar au intrat! Vietnamul n-a fost nimic pe lângă ce va urma****, de nu vor şti pe unde să mai scoată cămaşa!…”*

Deşi este vorba de o invazie pur şi simplu, în care au murit peste 100.000 de civili irakieni, deşi justificarea a fost o minciună sfruntată, Saddam nu avea „arme de distrugere în masă” (exceptând cele primite de la SUA în războiul cu Iran), s-a găsit un parlamentar norvegian independent, Jan Simonsens, care să-i propună pe G.W. Bush şi Tony Blair pentru… Premiul Nobel pentru Pace! Fără comentarii…

Mai lucid, un istoric francez (tot) de origine iudaică, Emmanuel Tod, a publicat o carte intitulată „Adio putere mondială americană” Opiniile sale coincid cu cele exprimate adeseori de autorul prezentei lucrări, dl Gârz:

„Pentru SUA, Irakul reprezintă ceea ce a fost Afghanistanul pentru URSS în 1976: începutul sfârşitului.

Când, la vremea respectivă, am prezis sfârşitul Uniunii Sovietice, nimeni nu a vrut să mă creadă.

În *prezent, americanii prezintă aceleaşi simptome pe care le-a prezentat în trecut URSS, adică duc* ***o politică oarbă faţă de realitate,*** *dar şi economia lor a «orbit» din punct de vedere ideologic.* ***SUA răspândesc în lume o conştiinţă*** *la fel de* ***falsă,*** *cum a făcut, la vremea*

respectivă, Uniunea Sovietică.

*(...) Preşedintele **G.W. Bush doreşte să divizeze Europa** pentru că UE a câştigat o sută de milioane de noi consumatori."*[2]

Miguel Ángel Bastenier, director adjunct al ziarului spaniol „El País" şi licenţiat al Universităţii din Cambridge, aduce completări:

„Statele Unite au pierdut războiul din Irak** pe plan politic şi nu pe plan militar, pentru că **nu există voinţă politică de a stabiliza situaţia acolo.

Irakul explodează chiar în aceste clipe. Argumentul că forţele americane trebuie să rămână acolo pentru ca Irakul să nu explodeze nu e valabil.

***Scopul SUA a fost de a se instala în regiunea Golfului Persic** şi astfel să controleze ţări ca Arabia Saudită, Iordania sau Iranul.*

*Fostul lider de la Eagdad, **Saddam Hussein, nu tolera terorismul islamic. Intervenţia americană a deschis frontierele Irakului,** bine controlate de Saddam Hussein, **pentru terorismul internaţional*** (majoritatea analiştilor subliniază că, după războiul din Irak, Al Qaeda s-a întărit – n. edit.).

Războiul din Irak a fost declanşat pentru interesele Statelor Unite şi pentru interesele Israelului.** G.W. Bush are un număr de **4 – 5 consilieri sionişti (sunt mai mulţi – n. edit.). *de extremă dreapta."*[3]

„Frăţia" SUA-Israel, în care **SÜA este... Ministerul Apărării israeliene** este veche şi binecunoscută. Orice proiect de rezoluţie prezentat la ONU şi care ar putea afecta Israelul este respins de SUA, prin dreptul lor de veto.

Toate acestea trezesc **reacţii de respingere.** Per Ahimark, fost viceprimar al Suediei, constată că **antisemitismul, antisionismul şi antiamericanismul**

---

2 N. edit.: ZIUA, 22.08.03, p.5 – „Irakul, începutul sfârşitului pentru SUA" (D.E.).

3 N. edit: ZIUA, 22.05.04, p.5 – „Statele Unite au fost înfrânte de Irak" (D.E.).

sunt din ce în ce mai virulente şi se întâlnesc **în Europa** de azi:

*„Există **Micul Satan** şi **Marele Satan,** SUA vor să domine lumea (...) Aceste opinii se regăsesc şi în sondajele care arată că **europenii consideră SUA şi Israelul adevărate obstacole la adresa păcii mondiale”.***

Per Ahimark aminteşte şi sloganul în vogă la manifestările antirăzboi din Europa: „Hitler are doi copii: Bush şi Sharon”. * * *

Deşi acuzat adeseori că este doar o creaţie şi o unealtă a CIA, ca dovadă şi implicarea sa în schimbările de regim din Georgia şi Ucraina, alături de fundaţii ale Agenţiei, George Sörös (evreu ungur) a lansat un atac devastator împotriva politicii externe a Administraţiei Bush, în ultima sa carte: „Balonul de săpun al supremaţiei americane”.

Culmea este că G. Sörös susţine aici şi o pledoarie pentru decenţă în politica externă!

Celelalte afirmaţii sunt surprinzător de asemănătoare cu cele ale... antiglobaliştilor dar şi cu previziunile subsemnatului în 12.09.01:

*„Indiferent de justificările oferite pentru îndepărtarea lui Saddam Hussein, nu există nicio îndoială că **Irakul a fost invadat sub motive false.***

Declaraţia de război împotriva terorismului** s-a constituit într-o **deghizare a unei politici externe agresive.

*Principiile acestei politici sunt următoarele: relaţiile internaţionale sunt relaţii de forţă şi nu de legalitate, **puterea prevalează** iar legea legitimează astah*

Solicitarea neoconservatorilor, încă din 1998, de invadare a Irakului are o justificare tipică oligarhiei de peste Ocean:

„SUA nu mai aveau un inamic care să poată justifica nivelul înalt al cheltuielilor militare.

***Atacurile de la 11 septembrie au îndepărtat aceste obstacole,** iar Administraţia Bush a reuşit să manipuleze teama americanilor pentru a-şi atinge propriile*

scopuri. Această răsucire a dus la o violare a standardelor americane. „[4]

Semn că, într-adevăr, SUA au pierdut războiul din Irak (războiul începând după ocupare, insurgenţa fiind pregătită anticipat de Saddam), Casa Albă şi Pentagonul solicită tot mai insistent sprijin extern. Foarte preţios şi pentru a-şi legaliza invazia.

În 10.02.05, a început la Nisa reuniunea miniştrilor Apărării din ţările membre NATO.

Donald Rumsfeld a venit hotărât să obţină **obligativitatea participării la operaţiunile externe pentru toate ţările membre** şi a atacat, virulent şi cu aroganţă, ţările care nu vor să-şi trimită ofiţerii în Irak, pentru a instrui „armata democratică" de la Bagdad.

Franţa, Germania şi Spania au rămas foarte ferme: nu vor călca în Irak dar vor antrena militari irakieni în Quatar, Arabia Saudită sau Spania.

Reprezentată de ministrul Apărării, Teodor Atanasiu, România s-a arătat, din nou, „partener fidel". După ce se obligase să renunţe la datoria irakiană (multe miliarde de dolari, cu dobânzile î), s-a aflat din nou printre cele mai „săritoare" state în sprijinul SUA: a acceptat să îşi crească contribuţia în Irak (cu un batalion de infanterie) …

În contrast, Spania şi-a retras militarii, nu datorită atentatelor de la Madrid, ci pentru că majoritatea populaţiei s-a declarat clar împotriva participării la războiul din Irak.

*

Conform unui sondaj, *Eurobarometru*, realizat la cererea Comisiei

Europene şi publicat la început de noiembrie 2003, statele considerate de europeni drept o ameninţare la adresa păcii sunt Israelul (59%), SUA, Iran, şi Coreea de Nord (53%). Aceştia au sancţionat prompt o realitate arhicunoscută: prin intermediul SUA, Israelul şi iiideo-

4 N. edit.: ZIUA, 08.01.05, p.7 – „Balonul de săpun al supremaţiei americane" (G.D.).

masoneria îşi văd liniştite de planurile lor de expansiune (de la Tigru până la Nil) şi de dominaţie mondială, fără să le pese de opinia „restului" Omenirii...

Administraţia Bush a încercat o replică firavă dar a făcut doar să confirme percepţia generală. Cel trimis să convingă de dorinţa SUA „de a extinde stabilitatea, pacea şi libertatea în întreaga lume" a fost (Adam Ereli, purtător de cuvânt al Departamentului de Stat (Externe). De origine iudaică...

Percepţia a rămas aceeaşi şi în 2004 şi probabil pericolul la adresa păcii este într-atât de mare, încât, în mai 2004, (ex) preşedintele Ion Iliescu, „partenerul fidel al SUA", a făcut o declaraţie incendiară la BBC: „Transferarea automată a experienţei unei ţări asupra altei ţări poate duce la rezultate opuse celor aşteptate. Democraţia nu poate fi impusă din afară".

Opinia directorului-adjunct de la „El País" că războiul din Irak a fost declanşat pentru interesele SUA şi ale Israelului va fi confirmată de o nouă dezvăluire incendiară: Janis Karpiński, fostul comandant militar al închisorii de la Abu Ghraib (lângă Bagdad), aflată în centrul uni scandal mediatic privind maltratarea deţinuţilor irakieni de către militarii americani, a declarat, în iulie 2004, că (a anchete au participat, încă din 2003, şi ofiţeri irakieni...

Opinia publică mondială nu poate să nu aibă un sentiment de frustrare şi o reacţie de respingere faţă de modul în care se împarte „dreptatea" pe glob. SUA insistă pe tema pericolului extrem pe care l-ar reprezenta unele ţări care vor să se apere... exact de expansionismul american, în schimb sunt mute când e vorba de puterile nucleare existente, inclusiv Israel. Iranul este satanizat pentru un program de creare a energiei atomice, deşi nu există nicio probă încă de fabricare a bombei atomice, în timp ce Israëlul i-a transmis clar directorului Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică (AIEA) că nu are de gând să semneze Tratatul de Neproliferare Nucleară şi nici să renunţe le politica sa de ambiguitate privind arsenalul său atomic. Israelul este suspectat că ar deţine 200 de

ogive nucleare, cu care poate transforma ţările arabe într-un deşert total…

Până şi Pentagonul îşi pregăteşte recunoaşterea eşecului invaziei din Irak! Conform unui bilanţ propriu dat publicităţii în 05.01.05, în Irak au fost răniţi peste 10.000 de militari americani, din care 5.000 – grav (mutilări, orbiri etc.) iar 1.300 morţi. De remarcat că cifrele nu includ şi contractorii civili sau bodyguarzii companiilor americane care „reconstruiesc" Irakul.

De ce ar fi comunicat Pentagonul astfel de date care îi afectează imaginea de invincibilitate construită după bombardamentele din Irak (1991) şi Jugoslavia (1999)?

Simplu: pentru a oferi un motiv „Soluţiei Salvador", o contrainstirgenţă apocaliptică pe care o pregăteşte şi o va lansa în curând! în realitate, cifrele erau mult mai mari: 1.500 de morţi, 25.000 de mari mutilaţi, 35.000 cu severe tulburări mentale…

Ce înseamnă aceasta vom afla doar răsfoind presa anilor '80 despre atrocităţile din Salvador şi Guatemala. În Salvador, din 5 milioane de locuitori, 700.000 au fost asasinaţi ori au dispărut! Printre aceştia, muncitori, studenţi, ţărani şi familiile lor, mii de persoane nevinovate (raport Amnesty International, din 1982).

Raportul din iunie 1980 al „Socorro Juridico", societate de consiliere legală a arhidiocezei catolice din El Salvador, menţiona că „echipele morţii" făcuseră peste 2000 de victime în numai 50 zile şi oferea imagini de coşmar:

„Cruzimea torturilor contra victimelor represiunii a fost fără precedent. Corpuri scalpate, decapitate sau cadavre dezmembrate au fost descoperite atârnând de copaci sau înfipte pe garduri".

„Echipele morţii" din cele două state erau **susţinute şi instruite de militarii şi consilierii americani trimişi de Administraţia Reagan-Bush,** deci tatăl îi poate învăţa multe pe fiu…

În **Guatemala,** cifrele sunt şi mai cutremurătoare, conform unei comisii ONU, care a stabilit că „echipele

morţii”, susţinute de trupe speciale americane, făcuseră 200.000 de victime, la o populaţie redusă. În acelaşi timp, preşedintele Guatemalei, **Efraim Ríos Montt** (de origine iudaică), era **susţinut de Ronald Reagan.**

Unul dintre corifeii „războiului murdar” din America Latină a fost Elliot Abrams (tot de origine iudaică), în timpul Administraţiei Reagan-Bush fiind asistent al secretarului pentru afaceri inter-américane şi principalul avocat al dictaturilor de extremă dreapta din America Centrală. Acum este consilier pentru zona Orientului Mijlociu al Administraţiei G.W. Bush.

Cei de la Pentagon sunt mai mult decât optimişti în ce priveşte succesul „Soluţiei Salvador” în Irak: „Mergem să le facem felul «băieţilor răi»”…

„Soluţia Salvador îşi propune trimiterea unor „echipe ale morţii” pentru **asasinarea unor lideri ai opoziţiei locale, masacrarea civililor de la sate, incendierea localităţilor „ostile”, deportarea populaţiei, răspândirea de agenţi chimici şi biologici etc.**

„Misiunea” pare, de astă dată, însă mult mai dificilă. Rezistenţa irakiană are 200.000 de membri (şi creşte permanent), depozite de muniţii pregătite din timp de Saddam Hussein, şi mai ales o susţinere fanatică din partea populaţiei. Colaboraţioniştii eventuali sunt asasinaţi.

Pentagonul speră, însă, în divizarea acestei unităţi a irakienilor, dorind să-şi alieze forţele kurde (Peşmerga) şi miliţiile şiite, împotriva sunniţilor (apropiaţi religios Iranului), ceea ce va conduce, se doreşte, la un aprig război civil irakian.

Deoarece mai are în „program” Iranul, Siria şi Venezuela şi se simte „blocat” în Irak, G.W. Bush a semnat, în ianuarie 2005, ordinul prezidenţial care aprobă „Soluţia Salvador”…/

*

Americanii pretind, am văzut, că ar fi meniţi să „extindă stabilitatea, pacea şi libertatea în lume” dar, curios, pe unde trec ei apare haosul: revolte, lupte de

stradă, războaie civile şi distrugerea muzeelor, adică a istoriei respectivei tari. Aşa s-a întâmplat la Bucureşti (Biblioteca Universitară) sau Bagdad, dar şi în Haiti.

Pe 1 martie 2004, fostul preşedinte haitian Jean-Bertrand Aristide a primit un mărţişor nedorit: firmanul de mazilire. Acesta a declarat apoi, imediat, la Cfă ÎN că a fost forţat să renunţe la putere la presiunile militarilor americani. Fireşte, Ambasada SUA s-a arătat jignită de acuzaţie…

Puterea a fost preluată rapid de indivizi cu trecut dubios, printre care şi Louis-Jodel Chamblain, fost comandant al unor „echipe ale morţii" din timpul dictatorului Jean-Claude Duvalier dar şi lider al Frontului pentru Dezvoltare şi Progres (?!), responsabil pentru mii de crime în anii '90.

„Nici n-a plecat bătrânul" (Aristide) şi au început tipicele devastări la Muzeul de Artă din Port-au-Prince, sub pretext că exponatele acestuia… reprezintă răul. Ca şi în Bagdad, sub privirile impasibile ale soldaţilor americani, care păzeau Palatul Prezidenţial, în apropiere.

Cele mai mari pagube le-a suferit sala dedicată operelor de artă voodoo, exponatele fiind aruncate pe fereastră, vandalii strigând: *„Diavolul" şi „Lucifer".*

Americanii ştiu de ce, ei au dat comanda!

Haiti a mai fost sub „protectoratul" ŞTIA între 1925 – 1934. **Preşedinţii americani aveau să cunoască, însă, puterea letală a magiei voodoo.**

W. Wilson, Harding şi Coolidge au murit misterios, H. Hoover a cunoscut Marea Criză Economică (1929 – 33) şi nici Bill Clinton n-a fost prea fericit la sfârşit de mandat[5]…

Am văzut că **şi Venezuela se află în „programul de intervenţii" al Casei Albe.** S-ar putea crede că datorită criticilor preşedintelui Hugo Chavez, cunoscut pentru orientarea sa de stânga, la adresa „imperialismului american".

Acestea sunt doar motive, cauza este alta: **Venezuela**

5 N. edit.: ZIUA / Dosare ultrasecrete, 05.02.05, pag. I – „Pentagonul lansează «contrainsurgenta» în Irak" (Vladimir Alexe).

este al 5-lea exportator mondial de petrol iar **SUA şi-au propus** un obiectiv extrem de ambiţios, ca prim pas pentru dominaţia mondială absolută: **controlul majorităţii resurselor de petrol şi gaze naturale de pe Terra...**

Într-un articol trimis, în 12.09.01, principalelor cotidiane şi săptămânale din Capitală, menţionam că 11 septembrie a fost o diversiune americană, dirijată de Ocultă, cu câteva scopuri evidente: restrângerea drepturilor cetăţeneşti, satanizarea lumii arabe, lărgirea NATO spre Est, instalarea Guvernului Mondial în 2010 etc.[6] Totul s-a confirmat, punct cu punct, până la ultimul, în plină derulare.

Totodată, dl. Gârz a dezvăluit interesul pentru Irak al familiei de petrolişti Bush, afectat anterior de Saddam dar şi la ce trebuie să ne aşteptăm (previziune din 2002):

*„**În anii viitori,** indiferent cine se va afla la Casa Albă, **americanii vor «descoperi» organizaţii şi conspiraţii teroriste, precum şi alte «crime organizate», cu precădere în statele lumii musulmane şi din America Latină, bogate în petrol.***

***(...) Iranul cooperează cu Rusia şi Uniunea Europeană,** fapt pentru care preşedintele G.W. Bush a inclus această ţară, pe care a pierdut-o în 1979, în aşa-zisa «Axă a Răului», deopotrivă cu Irakul şi Coreea de Nord."*[7]

În „SECRETELE TERREI" – vol. V, încheiată în 28.03.03, arătam în premieră că războiul din Afghanistan din anii '70 – 80, „revoluţiile" din 1989, bombardarea Jugoslaviei şi extinderea spre Est, până în Öaucaz, au drept cauză resursele de petrol şi gazele naturale din zona Mării Caspice. La acea dată, subiectul era strict secret iar mass-media încă nu-l aflase, exceptând unele afirmaţii secretoase (din 1997) ale expreşedintelui Emil Constantinescu. Ulterior, au început să apară, timid, primele articole iar astăzi deja se cam ştiu suficiente

---

6 N. edit.: Amănunte în Cuvântul editorului la „Teroriştii printre noi".

7 N. edit.: Amănunte în „Spionaj şi diversiune", pag. 180-181.

informaţii care să ne ofere un „tablou al viitorului” dorit de SUA.

Pe tema resurselor energetice din Caucaz s-a adunat un întreg dosar de articole şi note de presă. Dintre acestea, ca de obicei, un material de întindere semnat Vladimir Alexe aduce elemente noi, senzaţionale şi prezintă foarte bine programul SUA de acaparare a celei mai importante bogăţii a Omenirii, energia/

Unele informaţii din articolul menţionat deschid noi perspective, nemenţionate, la cele pe care le-am specificat în 28.03.03.

Aflam, mai întâi, că prin acapararea resurselor petroliere ale Irakului (de fapt, ale Golfului), SUA ar putea să scadă preţul barilului de petrol până la 12 dolari „pentru a distruge însă industria de petrol a Rusiei şi Rusia însăşi”.

Respectivele scopuri sunt însă doar colaterale, deşi binevenite! Tot în 28.03.03, făceam o dezvăluire pe care politicienii şi serviciile secrete din România ar trebui s-o ia în calcul cu toată seriozitatea! între timp, Editura OBIECTIV a publicat o lucrare ce aduce completări de senzaţie şi absolut necunoscute multor români: ***„Extraterestrul român”*** (2004).

Relevam atunci o ciudată **risipire a resurselor energetice,** în special în lumea occidentală, principalul acuzat fiind **SUA** şi propuneam un scenariu: **ce s-ar întâmpla dacă Terra şi-ar epuiza resursele energetice cunoscute până acum** (petrol în special) **iar SUA ar fi singurele posesoare ale unei noi surse de energie** L. Tot mai numeroasele **aprinderi voite de sonde petroliere** dovedesc acest pian ascuns.

Când Rusia a anunţat că resursele sale de petrol se află în prag de epuizare s-a crezut că e vorba de o nouă diversiune KGB/FSB. Ultimele estimări arată că **resursele de petrol tradiţionale vor secătui în max. 10 – 15 ani**! Aceasta în condiţiile în care **cererea de consum creşte permanent** şi în proporţii greu de prognoza!

Cu atât mai mult repet sfatul din urmă cu doi ani:

România trebuie să facă tot posibilul să-şi păstreze cât mai intacte şi ultimele rezerve naturale!

O altă informaţie devine extrem de preţioasă: **oleoductul ucrainean Odesa-Brody va acoperi 75% din importul actual de petrol al UE şi 34% din cel de gaze naturale.**

Ştim foarte bine că Viktor luşcenko a fost instalat preşedinte prin eforturile **SUA,** care **au determinat până şi serviciile secrete ucrainene să „colaboreze”.** Dat fiind faptul că, în urmă cu nici două luni, **49%** din populaţie dorea să trăiască într-o uniune cu Rusia şi Belarus şi numai **29, 3%** „în Europa democratică”, iar luşcenko era în urmă cu **5%** în sondaje, pare tot mai evident faptul că **„serviciile” şi-au făcut pe deplin „datoria” la numărarea voturilor**! Vorba lui Stalin după 1945: *„Nu contează cine votează, contează cine numără…”*

Informaţia de mai înainte devine deci foarte importantă, conducând la două concluzii extrem de folositoare pentru a cunoaşte viitorul.

Europa vrea să fie independentă, îşi creează instituţii, armată proprie etc. Foarte bine şi frumos, doar că a neglijat să-şi asigure independenţa energetică iar în viitor va fi „jucată” de SUA şi Rusia! Variante? O apropiere plină de concesii faţă de una din cele două Mari Puteri, „relaţii privilegiate” cu Iran, China sau Asia de Est, unde se află viitorul petrolier al Terrei (conducând la un conflict de interese cu SUA), ori descoperirea de noi rezerve chiar pe teritoriul Europei. Deocamdată sateliţii americani lucrează 24 ore din 24 iar firmele de peste Ocean apar mereu primele…

A doua concluzie ne interesează 200%! Dacă magistrala ucraineană asigură importul energetic al UE în procentele amintite, rezultă clar că România va deveni un „protectorat” american, dată fiind importanţa conductei ce leagă Georgia (americanizată) de Triest (Italia proamericană)! Situaţie în care va intra în conflict de interese cu Europa şi Rusia…

Ne aflăm din nou într-un „triunghi”, ca şi Ceauşescu,

din care doar China ne-a fost prietenă sau cel puţin aliat corect. Astăzi suntem iar „la răscruce de vânturi”, într-un moment decisiv pentru istoria noastră.

România nu mai are resursele de petrol cu care mareşalul Antonescu îşi impunea personalitatea în faţa lui Hitler dar **păstrează aceeaşi poziţie geostrategică importantă.** Care poate aduce avantaje sau dezastre, funcţie de cum e folosită. **O poziţie moderată dar fermă ne poate aduce bunăstare şi progres,** chiar dacă va fi controlat de Marile Puteri. Din păcate, deocamdată, **Preşedinţia a oferit semnale contradictorii.** Nu poţi lansa sloganul cu „Axa *& ucureşti-Londra-Washington”* (aminteşte de Axa Berlin-Roma-Tokyo!) şi să loveşti în interesele *„Bechtel”* (firmă a CIA) sau *„EADS”* (firmă iudaică), apoi să completezi că *>făxa trece şi pe la Bruxelles”…*

Traian Băsescu poate repeta imensa eroare a lui Emil C., care se credea deja „lider regional” după câteva zâmbete diplomatice. Deşi a mai fost temperat ulterior, pretenţia de a „face jocurile” (SUA) la Marea Neagră presupune şi o ripostă a Rusiei, ca şi în cazul „protectoratului” nemărturisit asupra Moldovei. Pe moment, Voronin a fost „anesteziat” de personalitatea energică a noului preşedinte român dar reacţiile n-au întârziat să apară. „Tras de mânecă”, la scurt timp a ieşit cu cel mai mizerabil atac la adresa românilor („canibali”!) iar cei din UE ne-au sfătuit elegant să ne preocupăm mai mult de accederea noastră în UE (nesigură), decât de garanţii pentru Moldova…

Într-un alt „Cuvânt”, în 2003, scriam că komânia poate deveni… Rai sau Iad, funcţie de cum va şti să profite de această nouă oportunitate, magistrala din Caucaz până în Spania…

*

În prezenta lucrare, autorul ne oferă suficiente învăţăminte ale ultimului război mondial pentru a şti cum să ne aşezăm „de partea corectă a istoriei”. Unii, mai puţin informaţi, vor interpreta în fel şi chip paginile care

urmează. Inclusiv afirmaţia că, **alături de americani, ne aflăm** de multişor ***„de partea incorectă”.***

Nu ne interesează nici „prietenia” şi nici interesele Marilor Puteri. Când eşti sub ocupaţie, nu mai are importanţă cine e „protectorul”, SUA, UE sau Rusia „tot un drac”! **Contează doar ca România să-şi păstreze suveranitatea şi bazele existenţei în continuare, ca tară şi naţiune.** Deocamdată, nefiind o putere expansionistă şi totalifară, **Europa Unită este cea mai bună variantă pentru noi,** în condiţiile în care neutralitatea nu mai e acceptată tuturor, care ne-ar feri de dominaţia SUA şi Rusiei. **Aceasta este cheia lucrărilor domnului Gârz...**

O serie de informaţii privind planurile de viitor ale SUA, din articolul amintit, semnat Vladimir Alexe, confirmă încă o dată poziţia autorului prezentei lucrări.

Despre **Zbigniew Brzezinski** (evreu polonez), fostul director fondator al Comisiei Trilaterale (C.T.) şi consilier de securitate al membrului C.T. Jimy Carter, am mai scris că e **strategul Ocultei Mondiale,** cu dovezile de rigoare.

Î**ncă din 1977, în volumul „Marea **tablă de şah”, acesta afirma: ***„Eurasia este tabla de şah pe care se joacă lupta pentru supremaţie mondială”.***

După cum arătam prin 2002, tocmai se descoperiseră (cu sateliţii) imensele rezerve din Azerbaidjan, Uzbekistan, Kazasthan, ceea ce a condus ia intrarea URSS în Afghanistan, „şocurile” din 1989 sau 1999 etc.

În **12.09.01** arătam că „atentatele teroriste” de la New York vor permite SUA să „între sub fusta Mamei Rusia”, sub masca „cruciadei antiteroriste”. Ceea ce s-a întâmplat.

Moscova s-a plâns adeseori că NATO îi doreşte încercuirea. Nu NATO, SUA!

Aflăm elemente noi ale planului american. **Casa Albă a-atras de partea sa aproape toate republicile din sudul fostei URSS,** apoi a mai lovit decisiv în **Ucraina** (urmează **Moldova).**

Rusia încearcă să-şi păstreze influenţa în zona

Caucazului prin unele enclave separatiste (Osetia de Sud sau Abhazia). Are însă mari probleme cu **Cecenia,** cântată de Ray Charles, pe care SUA o sprijină discret. **Dacă rezistenţa cecenă va învinge, Rusia va fi „eliminată" din Caucaz iar SUA vor deveni stăpâne în zonă**! Ce urmează pare un vis de-a dreptul nebunesc:

„Dacă Cecenia «scapă de ruşi», atunci – de pildă – SUA s-ar putea gândi, mai departe, la o «eliberare» a Siberiei (I?). ***Eliberarea Siberiei*** *este menţionată în «Global Trends* ***2015»*** *al CIA din aprilie 2004 ca* ***obiectiv pe termen mediu".***

Cum rezervele de ţiţei ale Rusiei, par a ajunge doar până în 2010 iar până acum au cam „acaparat" exportul, pierderea Caucazului ar însemna, într-adevăr, „moartea" economică a ţării... De reţinut că „Lukoil" este a doua companie petrolieră a lumii.

Alte informaţii arată că raportul CIA prevede chiar dizolvarea Rusiei şi divizarea ei în 6 – 8 ţări până în 2015 (anterior, estimăriledorinte ajunseseră la 40 ţări!). Principala cauză aţi aflat-o deja: căderea preţului la petrol...

Rusia mai este lovită şi altfel, prin invadarea cu opium ieftin din Afghanistan sub... supraveghere americană. Casa Albă a „eliberat" tara respectivă de talibani, l-a lăsat pe Ossama ben Laden să scape, s-a făudat cu o reconstrucţie rapidă dar ajutoarele trimise au fost minimale. O soluţie ieftină tot a fost găsită: afghanii au primit „mână liberă" şi acum (2003) exportul de opium le aduce 2, 3 miliarde dolari, peste 50% din întregul PIB al ţării.

Majoritatea culturilor de mac fuseseră distruse de regimul taliban. După 2001, însă, vechea ocupaţie a fost reluată şi s-a ajuns ca peste 70% din drogurile derivate din opium, din Marea Britanie, să provină din Afghanistan, ca şi...75% din cantitatea mondială de opium...

În **octombrie 2004, Puţin** avea să tragă un **semnal de** alarmă cu destule subînţelesuri: *„Trupele americane din Afghanistan nu fac mai nimic pentru stoparea fluxului*

de droguri dinspre această tară spre Europa Occidentală, prin regiunile Asiei Centrale şi ale Rusiei.

În continuare, vom vedea un adevărat **„stil de lucru”** pe care îl întâlnim surprinşi atât la Israel şi evreii „mondiali”, cât şi la UDMR, în România: acela **de a acuza primul, preventiv...**

În **08.02.04,** *„Washington Times”* titra: ***„Moştenirea sovietică zăboveşte în Rusia”.***

Dincolo de observaţia corectă (pentru noi) cu Transnistria, ce deranja aşa de mult la Washington?

„La 12 ani după colapsul URSS, Rusia îşi menţine posturile militare ale perioadei Războiului Rece (le avea dinainte de război – n. E.D.) *din **Georgia, Armenia, Tadjikistan, Moldova** şi **Kazasthan,** un post radar (!) în **Azerbaidjan** şi o facilitate de lansare rachete din **Kazasthan”.***

Emmanuel Tod vorbea, pe bună dreptate, de „orbirea politică” a SUA. Probabil aţi văzut „tupeul” Rusiei, să nu se dea la o parte, că... „Vin americanii!”

Tot în februarie 2004, Stephan M. Minikes, ambasadorul SUA la OSCE, încerca să... „scoată castanele din foc” cu mâini europene... El îşi exprima îngrijorarea faţă de atitudinea dominatoare a Rusiei vizavi de statele din vecinătatea ei. Cu alte cuvinte, „politica Rusiei” fată de vecini este una dintre cele mai mari provocări pe care trebuie să le înfrunte OSCE”. În folosul SUA...

Vedem încă o dată că trebuie să faci ce spune, nu ce face popa: *„Rusia vrea să se întoarcă la vremea statelor clientelare. Această tendinţă ne îngrijorează profund.”*[8]

Şi pe noi! Numai că nu poate fi ocolită întrebarea logică: **ce ar face SUA dacă Rusia ar „democratiza” ţările din America Centrală şi Latină?...**

Bineînţeles că Rusia s-a arătat adeseori îngrijorată şi „nemulţumită de extinderea NATO”. Ca să nu spună SUA...

Totuşi, ministrul rus al Apărării, Serghei Ivanov (de

8 N. edit.: ZIUA, 16.02.04, – „SUA, îngrijorate de expansionismul Rusiei”.

origine iudaică) a subliniat (08.04.04):

„Dacă principiul atacurilor preventive va fi legitim în politica internaţională, Rusia nu va avea altă opţiune decât de a se adapta şi a-şi apăra interesele naţionale.

Totuşi, ***orice acţiune a NATO care nu are aprobarea ONU ar trebui considerată ilegală, inclusiv războaiele preventive,*** *cum este cel din Irak.*

Moscova nu poate închide ochii în faţa faptului că ***bazele NATO se apropie*** *de oraşele şi complexele militare din vestul Rusiei".*

Până aici, poziţia Kremlinului pare logică şi de bun-simţ aducându-i noi puncte la imagine, în baza poziţiei defensive începută de Gorbaciov.

Rusia nu mai e „moştenitoare a Imperiului Răului" (URSS), şi-au zis cei de la Kremlin şi în februarie 2005 şi-au dat în petic!

Pe sistemul „ei sunt de vină!", Puţin & comp. au considerat că SUA s-au „dezvăluit" suficient ca „Imperiu al Răului" şi au ieşit la contraatac. Au făcut-o fie neprofesionist, fie ameninţând cu disperarea celui încolţit: „ia-l de pe mine, că-l omor!"…

Gleb Pavlovski, consilierul politic al lui Putin, ne arată ce ne aşteaptă dacă îşi revine „ursul siberian":

prioritatea politicii externe va fi **transformarea Rusiei într-una din puterile mondiale;**

- **Moscova nu va mai respecta nici opiniile şi nici interesele Occidentului** faţă de statele vecine Rusiei, ci Kremlinul va acţiona mult mai agresiv în această zonă;
- *„* ***(…) orice ţară*** *care va promova doctrina unui rol redus al Rusiei va crea, cu siguranţă, un* ***conflict*** *în relaţiile cu această tară";*
- Moscova recunoaşte oficial că **va încerca să infiltreze agenţi de influenţă** în partidele şi ONG-urile din ţările foste sovietice; atât în partidele aflate la putere, cât şi în cele de opoziţie…
- ***„Rusia va deveni din nou o putere mondială şi va avea o zonă globală de interese (…)***

Chiar şi admiterea unora din aceste ţări în UE şi NATO nu înseamnă că ele au ieşit din zona noastră de Interes. *Statele baltice sunt în mod clar în zona noastră de interes (…)".*

(Din paginile următoare, veţi constata că zonele de interes ale URSS expuse lui Hitler, în special **zona Mării Negre,** sunt aceleaşi ca şi acum…).

„Noi ne vom folosi cu siguranţă de aderarea lor la noi organizaţii *pentru a intensifica monitorizarea intereselor şi influenţelor noastre în aceste ţări".*

- ***„Belarus*** *reprezintă, pentru Moscova,* ***modelul optim de integrare cu Rusia.*** *Este un aliat model".*

Toate acestea ar trebui să dea fiori, nu numai la Bucureşti, ci şi la Bruxelles!

A fost „ursul siberian" în hibernare până acum sau Puţin „joacă la cacealma", lipsit de orice mijloace de putere să reziste expansionismului american?

Chiar dacă situaţia ar fi reală, pericolul rămâne. După mai bine de 60 de volume editate şi care „mi-au trecut prin mână", după 11 lucrări publicate, trei ani de revistă şi tot atâţia ca redactor de presă centrală, am constatat un fapt curios pentru unii: fiind mai „tânăr" ca apariţie pe scena istoriei, Vestul prezintă o naivitate evidentă în comparaţie cu viclenia specifică Estului. KGB, Securitatea, STASI etc au umilit de multe ori marile „servicii" occidentale, surprinzându-le cu o imaginaţie profesională ce le fusese inaccesibilă. Mai mult, esticii sunt capabili de o răbdare ieşită din comun. Nu numai meticulozitatea lor a devenit celebră, ci şi capacitatea de a-şi programa acţiunile pe termen lung (China are planuri de dezvoltare pe 100 ani!).

Din lucrările Editurii OBIECTIV ştim deja că reformarea URSS a început încă din timpul fostului şef KGB Andropov şi a fost continuată de emulul acestuia, Gorbaciov, la presiunile aceluiaşi KGB.

Temutul serviciu a fost primul care a sesizat pericolul „imploziei" sovietice şi a înaintat propunerile

cuvenite. **Nu cumva, KGB-ul ştia foarte bine ce se pregătea pentru 1989 şi următorii ani şi a făcut paşii înapoi necesari? La fel, Securitatea…**

Una dintre primele măsuri ale lui „Gorby”, fostul director KGB, a fost… „europenizarea” Serviciului. Apoi, „destalinizarea” ţării. Că iudeo-masonul Gorbaciov a trădat Rusia în cele din urmă, e alta poveste…

După 1989, atât Rusia, cât şi România, două state aflate pe un drum greşit şi în prag de faliment, au beneficiat de **scutiri de datorii (**Rusia), ori de **ajutoare occidentale generoase.**

Războiul nu s-a **mai purtat ia suprafaţă, ci subteran şi el a fost crunt,** cu lovituri şi contralovituri. **Pare să fi fost câştigat de Occident** dar să nu uităm că Rusia este condusă acum de un fost colonel KGB (relaţia Germania) iar economia României este dominată de foşti ofiţeri sau colaboratori ai Securităţii, care au „blindat” lista celor 300 de miliardari…

În concluzie, **e foarte posibil ca Moscova să fi dat „ordinul de retragere” iar acum să fi ajuns la concluzia că e momentul să revină în „cărţile” politicii mondiale. Poate chiar ca o soluţie disperată,** Vestul câştigând (aproape) bătălia…

Oricum, consilierul lui Putin a tras câteva **semnale** foarte importante şi **îngrijorătoare:**

- **Rusia vrea să reia controlul asupra fostelor republici din URSS, apoi din lagărul socialist;**
- cine se va opune va intra într-un conflict inegal;
- chiar dacă acum sunt membre NATO sau UE, respectivele ţări aparţin „sferei de interese” tradiţionale a Moscovei şi nu vor fi ocolite;
- reprezentanţii ţărilor respective la NATO şi UE sunt vechi/noi agenţi KGB/FSB iar RÂusia va avea agenţi în „inima” celor două organizaţii, monitorizând fidelitatea respectivelor ţări;
- cel mai grav: **toate aceste ţări trebuie să se**

aştepte la un „protectorat” şi un regim dictatorial asemănător celui din Belarus.

Mulţam, ştim de mult sistemul!

Mai grav, pentru noi, este că Rusia e pornită „pe contre” cu UE şi NATO iar **România se află în poziţia cea mai delicată:** la graniţa ambelor organisme… Dl Gârz nu confeneşte, de peste 5 ani, să avertizeze asupra pericolului acestei poziţii în caz de intrare în NATO, adică „sub umbrela americană”…în acest timp, preşedintele Băsescu se anunţă „protector” al Moldovei şi Mării Negre! Până una-alta, **Rusia rămâne o piaţă extraordinară dar nefolosită, principalul nostru furnizor de resurse energetice şi încă o Mare Putere.**

Până la funcţionarea magistralei din România mai sunt 6 ani, nesiguri, chiar dacă Traian Băsescu pare dispus să se rupă integral de trecut, partid, prieteni etc. numai pentru a rămâne 10 ani la Cotroceni…

*

În „***Apocalipsa şi România***dl Gârz a avut o surprinzătoare „ieşire” împotriva **UDMR,** cu date şi informaţii publicate **în premieră în România.** De ce a făcut-o? Am înţeles imediat în cel mai scurt timp după apariţia cărţii!…

„Papa al serviciilor secrete româneşti” mutase din nou în avans, **arătându-ne ce va urma!**

Politicienii români nu au priceput, din nou, nimic şi au acordat UDMR poziţii şi mai înalte, tot mai incredibile în statul român.

Rezultatul s-a văzut la fel de rapid: pretenţiile şi acţiunile UDMR au sporit, ajungând de-a dreptul insultătoare! De 1 decembrie 2003, UDMR n-a avut bani de tricolor la coroană (titlu de presă). Autonomie teritorială şi circul panourilor care anunţau Ţinutul Secuiesc. Culmea tupeului: UCM va reclama la Bruxelles ca indicaţiile pentru medicamente nu sunt scrise şi în maghiară! în acest timp, prin filmul „Trianon”, asasinii de români şi criminalii de război sunt mediatizaţi ilegal în Ardeal, spunându-ni-se că e vorba de „un film european”…

Fireşte, în opinia unora, cei care semnalează asemenea insulte aduse poporului român devin automat „şovini”. În acest timp, românii nu sunt asimilaţi doar în Ungaria, ci şi în Harghita şi Covasna, după ce majoritatea au fost alungaţi în 1990.

Fostul premier al Ungariei, Viktor Orban, /în oboseşte să clameze despre şovinismul şi „canibalismul” românilor. În schimb, „Hanul secuiesc” de la Băile Tuşnad, unde este asociat cu un… „canibal” român îi funcţionează din plin…

Pentru alţi „prieteni”, românii ar fi antisemiţi declaraţi şi participanţi activi la Holocaust, deşi România devenise pentru evrei unica salvare (alături de Spania „fascistului” Franco) din Europa anilor 1939 – 45, deci ar trebui să ne „asumăm istoria”.

Ni se transmite acest lucru chiar din Parlamentul… României.

Poate ar fi bine ca nu numai românii să-şi „asume istoria”! Vom vedea acest lucru din paginile următoare.

Un „amănunt”: din cei 5 „Cavaleri ai Apocalipsei”, Churchill a fost mason de rang înalt, mult timp filo-semit convins, care „a pus umărul” la crearea statului Israel iar ceilalţi patru pur şi simplu de origine iudaică…

Ce au însemnat al doilea război mondial şi holocaustul ne spune Paul Johnson într-o carte (re) editată chiar de Editura HASEFER, a Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România (1999), „O istorie a evreilor”:

„Primul război mondial a făcut posibil statui sionist Al doilea război mondial a făcut apariţia lui esenţială (…)

(Planul Pike a fost respectat şi împlinit, o recunoaştere indirectă… Vom vedea imediat şi rolul Holocaustului – „ridicarea la lahve”)

Holocaustul şi noul Sion au fost organic legate. Asasinarea a şase milioane de evrei a fost unul dintre factorii care au determinat crearea Statului Israel” (pag. 405 – 406).

În concluzie, **România nu are niciun motiv să**

serbeze un război pe care nu l-a dorit, a fost creat de-dorinţa de putere a unora şi din careta ieşit „ciuntită” şi ocupată de iudeo-bolşevicii de la Moscova…

Între timp, **steaua roşie a devenit albastră iar regizorii din aceeaşi şcoală.** Să sperăm că **istoria nu se va repeta în România!**

14.02.05

Eugen DELCEA

Capitol introductiv

ÎNVĂŢĂMINTELE ROMÂNIEI PENTRU… RĂZBOIUL III MONDIAL

În *memoria lui Nicolae Titulescu*

Europa serbează… hegemonia americană şi sovietică L.

La 9 mai 2005, întreaga omenire a marcat împlinirea a 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial. În istoria universală, ziua de 9 mai a primit consacrarea de „Ziua Victorieiiar după încetarea Războiului Rece a devenit şi „Ziua Europei”[9]

Cu tot aspectul său triumfalist, ziua de 9 mai 1945 a fost, în realitate, o „zi neagră” pentru Europa. Trecută prin „potopul de foc” al celor două războaie mondiale (1914 – 1918 şi 1939 – 1945), Europa, care timp de 500 ani a stăpânit lumea, constituind centrul de bază al puterii economice, politice, tehnologice şi culturale al acesteia, s-a sinucis pur şi simplu, ieşind din istorie şi intrând sub hegemonia dură a celor două superputeri – S.U.A. şi fosta U.R.S.S., singurele state care s-au bucurat cu adevărat de rezultatele celui de-al doilea război mondial.

Perioada 1914 – 1945 este considerată de către unii istorici, printre care şi William R. Keylor, profesor la Universitatea din Boston, drept „războiul de 30 ani” al secolului XX. Aceasta pentru că cel de-al doilea război

---

9 N. edit.: 9 mai este şi… Ziua Independenţei pentru România. Semn că „zeii” ţin foarte mult la respectarea adevărului istoric ! La începuturi, RAMANIA (numele real al României actuale, unde trăiau „man”-ii / fiii lui Ram, zeul Soarelui) se confunda cu Europa şi invers (vezi Nicolae Densuşianu – „Dacia Preistorică')…

mondial a fost o consecinţă directă a rezultatelor primului război mondial, iar aşa-zisa perioadă interbelică a fost foarte scurtă şi marcată de permanente explozii naţionale, sociale şi de conflicte militare.

Două dintre principalele protagoniste ale primului război mondial, Germania şi Rusia, au fost excluse total de la aranjamentele de pace de la Versailles (1919 – 1920), noile frontiere ale Europei şi ale lumii fiind trasate fără a se ţine cont de interesele acestora, fapt ce a constituit o imensă greşeală politică.

România – de partea benefică a Istoriei

Datorită geniului politic al lui Ionel I.C. Brătianu, în cursul primului război mondial, România s-a aflat de partea corectă a istoriei. Deşi a suferit pierderi usturătoare pe câmpurile de bătaie, iar o mare parte a ţării (Oltenia, Muntenia, Dobrogea, inclusiv capitala Bucureşti) a căzut sub ocupaţia armatelor Puterilor Centrale (Germania şi Austro-Ungaria) şi aliaţilor acestora (Bulgaria şi Turcia), România a încheiat primul război mondial aflându-se în tabăra învingătorilor, iar beneficiile au fost imense. Pe harta Europei a apărut „România Mare”, prin care – s-a înfăptuit visul de 2000 de ani al tuturor românilor.

În aprilie 1918, chiar în timpul desfăşurării războiului, Consiliul Naţional al Basarabiei a proclamat unirea provinciei cu România. Tratatul semnat la Paris la 28 octombrie 1920 de către Marea Britanie, Franţa, Italia şi Japonia recunoaşte unirea Basarabiei cu România.

S.U.A., care au jucat un roi major în elaborarea Tratatului de pace de la Versailles, nu au semnat acest tratat. Istoricii americani din vremea respectivă, ca şi cei din zilele noastre au considerat şi continuă să considere că România a anexat Basarabia în urma unei acţiuni militare împotriva Rusiei.

La 1 decembrie 1918, Adunarea Naţională de la Alba Iulia a proclamat unirea Transilvaniei cu România, dar nu în prezenţa armatei române, cum s-au petrecut lucrurile în Basarabia. În afară de Ungaria, niciun alt stat din lume nu

a calificat actul istoric de la 1 decembrie 1918 drept o „anexiune”. Această mare unire a fost recunoscută prin Tratatul de la Trianon, semnat la 4 iunie 1920 de către Puterile Aliate şi Asociate, pe de o parte şi Ungaria, pe de altă parte. Din partea României, Tratatul de la T nanon a fost semnat de ioan-Cantacuzino şi Nicolae Titulescu.

În baza acestui tratat, vechiul Regat al României se întregeşte cu o suprafaţă de 102.000 km² şi o populaţie de 5.700.000 locuitori. În lumina Tratatului de la Trianon, Transilvania cuprindea Ardealul propriu-zis, cu o suprafaţă de 57.000 km², dar şi Banatul, Crişana şi Maramureşul.

Federalizarea României – visul Budapestei

Din anul 1920 şi până în zilele noastre, Ungaria nu s-a împăcat cu ideea pierderii Transilvaniei. În ziua ratificării Tratatului de la Trianon, întregul parlament hortist de la Budapesta s-a ridicat în picioare şi a jurat într-un singur glas: „Nem, nem, soha!” (Nu, nu, niciodată!). Deasupra Ungariei post-Trianon a fost înălţată „Crucea sfântă”, ca semn al „durerii şi doliului naţional” perpetuu. Această cruce va fi îndreptată, gândesc ungurii de la Budapesta şi de pretutindeni, numai după ce efectele Tratatului de la Trianon vor fi înlăturate.

Paradoxal este faptul că, exceptând primul război mondial, cu toate că se urăsc de moarte, românii şi ungurii au fost mereu de aceeaşi parte a baricadei. România şi Ungaria au fost „aliate” în cadrul „Pactului Tripartit” în timpul celui de-al doilea război mondial, luptând alături de Germania nazistă, împotriva Naţiunilor Unite (S.U.A., fosta U.R.Ş.S., Marea Britanie, Franţa şi celelalte naţiuni aliate).

În epoca Războiului Rece, România şi Ungaria au fost „aliate” în cadrul Tratatului de la Varşovia, patronat de fosta U.R.S.S., iar din anul 2004, „duşmani istorici”, România şi Ungaria sunt din nou „aliate”, de data aceasta în cadrul N.A.T.O., sub hegemonia S.U.A. Dacă lucrurile vor evolua aşa cum se spune, după 1 ianuarie 2007, românii şi ungurii se vor găsi „fraţi” în Uniunea Europeană, cu o Constituţie unică, un imn, o stemă şi un drapel, toate unice.

Iată dar că, împinşi de la spate de istorie, românii şi ungurii sunt „condamnaţi” să trăiască împreună. Cu toate acestea, cercurile politice de la Budapesta nu renunţă la planurile lor de a pătrunde şi cuceri poziţii în Transilvania, aceasta perlă unică a Europei.

Nemaiputând spera într-o modificare a frontierei dintre Ungaria şi România, cercurile politice ungare mizează pe obţinerea autonomiei de către populaţia maghiară din Transilvania (circa 1.400.000), adică pe federalizarea României. Pentru atingerea acestui scop, Budapesta contează pe sprijinul S.U.A., precum şi pe cel al Germaniei şi Austriei. Ungaria a aderat la N.A.T.O. cu gândul la Transilvania şi, cel mai probabil, România a aderat la N.A.T.O. gândind la Basarabia. Şi Bucureştiul şi Budapesta se vor înşela amarnic în aşteptările lor în ceea ce priveşte N.A.T.O…

Potrivit Tratatului de la Saint Germain din 10 septembrie 1919, Bucovina, cu o suprafaţă de 10.442 km² a intrat în compunerea României.

România – victima Rusiei

În contextul primului război mondial au fost viciate, de o manieră ireparabilă şi cu efecte apocaliptice, relaţiile dintre România şi Rusia. Cauzele acestei situaţii ce pare fără ieşire şi după 87 ani sunt tezaurul naţional al României, însuşit în mod samavolnic de către Rusia bolşevizată în 1917 şi problema Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Cert este că, pe fondul celor două cauze fundamentale ale contenciosului româno-rus, relaţiile dintre Rusia şi România pot fi asimilate cu cele dintre criminal şi victimă, România fiind de departe, victima.

Ştiinţa criminalistică, atunci când îi sunt respectate principiile şi normele, demonstrează că, în multe dintre cazuri, în relaţiile dintre criminal şi victimă, vina nu este în totalitate numai a criminalului. De multe ori, victimele comit greşeli care le ajută să ajungă în această postură, iată un exemplu simplu în acest sens. Indiferent de împrejurările în care se produce, violul este o crimă şi este sancţionat ca atare în Codul Penal. Se ştie însă, în acelaşi

timp, că o femeie (fată) care frecventează barurile şi discotecile pe timp de noapte, lăsându-se atrasă în cercuri dubioase şi mai consumă şi droguri, are mult mai multe şanse să cadă pradă violului, decât femeile care nu fac acest lucru. Printr-un comportament iraţional, victima îl poate stimula pe criminal. Cam aşa s-au petrecut lucrurile şi între România şi Rusia. Câteva greşeli comise de către clasa politică românească şi guvernele de la Bucureşti din 1917 încoace i-au stimulat pe ruşi să-şi pună în aplicare acţiunile criminale.

Tezaurul – un furt... garantat de Marile Puteri

Să începem cu problema tezaurului. Istoria primului război mondial consemnează faptul că, fără a fi silite de nimeni, ci numai de propria spaimă de a nu-şi pierde averile, guvernul şi cercurile particulare bogate din România au transportat la Moscova, în decembrie 1916, tezaurul Băncii Naţionale în sumă de 314.580.456 lei exprimată în lingouri de aur şi bijuteriile reginei Maria a României, evaluate, în aceaepocă, la 7.000.000 lei-aur.

În iulie 1917, pe timpul primei faze a bătăliei de la Mărăşeşti, guvernul României, prezidat de Ionel I.C. Brătianu, a trimis în Rusia şi restul valorilor din Moldova, care aparţineau fie statului, fie altor instituţii sau particularilor. Noul transport consta dintr-o sumă de aproape un 1, 6 miliarde lei aparţinând Băncii Naţionale din care aproape 600.000 lei-aur efectiv, iar restul, în valoare de peste 6 miliarde lei consta în valori, efecte şi obiecte de preţ depuse spre păstrare de particulari, aflate în depozitele tezaurului public, Băncii Naţionale, Casei de Depuneri. Apoi: manuscrisele şi documentele istorice cele mai importante din Arhivele statului şi de la Academia Română, cele mai preţioase tablouri din Pinacoteca statului şi din celelalte muzee şi colecţii particulare, cuprinzând, între altele, cea mai însemnată parte a operei marelui Nicolae Grigorescu[10].

10N. edit.: Stalin considera, însă, că înţelegerile sunt făcute pentru a fi... încălcate şi, în baza Pactului Ribbentrop – Molotov (anexele secrete), a invadat Finlanda în 1939...

Întregul tezaur al României a fost depozitat în subsolurile Băncii de Stat din Moscova (Palatul Armurilor din Kremlin).

„Tezaurul român din Moscova" a fost **luat în primire de guvernul rus cu procese verbale în regulă,** prin care acesta se obliga să-l păstreze şi să-l înapoieze, transportându-l în România, **sub garanţia onoarei sale şi a girului puterilor aliate.** Subliniem că era vorba de „guvernul revoluţionar rus", instaurat în urma „revoluţiei de palat" din februarie 1917, care a condus la răsturnarea absolutismului ţarist reprezentat de împăratul Nicolae al II-lea (1894 – 1917).

Dacă a fi avut un serviciu de spionaj adecvat şi dacă ambasadorul României la Sankt Petersburg, Diamandi, ar fi fost un diplomat de marcă, guvernul României ar fi trebuit să ştie că, în decembrie 1916, Rusia era un cazan sub presiune, gata să explodeze, iar în tot cursul anului 1917 în Rusia domnea un haos general, şi probabil că **s-ar fi abţinut** de la necugetata măsură de a trimite la Moscova tezaurul României. Condiţiile de mai sus nu au fost îndeplinite. Revoluţia socialistă din Octombrie 1917 (7 noiembrie) a înlăturat de la putere „guvernul provizoriu" căruia România îi predase tezaurul său, „cu acte în regulă".

După 72 ani, Rusia s-a răzbunat la Revoluţie...

A urmat a doua mare greşeală comisă de guvernul României, care a pecetluit pur şi simplu soarta tezaurului nostru.

În cursul nopţii de **21 – 22 decembrie 1917** a avut loc o **şedinţă extraordinară a guvernului** prezidată de Ionel I.C. Brătianu, cu participarea marilor comandanţi ai Armatei, care **a hotărât întoarcerea armelor împotriva Rusiei bolşevice.** Această extraordinară hotărâre a

---

N. edit.: Olteanul Nicolae Titulescu era extrem de apreciat şi la Liga Naţiunilor, deloc întâmplător, fiind şi mason. Ca mason, ştia foarte bine ce se pregăteşte pentru viitor Omenirii iar ca patriot a dorit să-şi pună ţara la adăpost din timp...

I.G. Duca a fost încă un mason nedorit de Magda Lupescu şi asasinat la insistenţele sale !

N. aut.: Constantin Kiriţescu – *Istoria. Războiul pentru întregirea României 1916 – 1919,* Editura Casei Şcolilor, Bucureşti 1921, Ediţia II-a, volumul III, pag. 29 – 36.

fost luată **sub presiunea aliaţilor occidentali şi cu acordul tacit al Germaniei/**

După ce, timp de un an de zile, trei armate ruseşti (Armata 4-a, Armata 6-a şi Armata 9-a), cu un total de 43 de divizii au luptat cot la cot cu Armata 1 şi Armata 2-a române, acestea au devenit, peste noapte, armate duşmane…

Istoria militară autentică a României, cea nemutilată şi distorsionată de interese politice de conjunctură, consemnează faptul că în bătălia de la Mărăşeşti, cea mai glorioasă bătălie din câte le-au purtat vreodată românii, derulată în perioada 24 iulie-21 august 1917, cele care s-au acoperit de glorie au fost Armata 1 română şi Armata 4-a rusă.

În cele 29 de zile ale „potopului de foc” de la Mărăşeşti, pierderile Armatei 1 române, în morţi, răniţi şi dispăruţi s-au ridicat la 26.800 de militari, iar ale Armatei a 4—a ruse la 25.000 de militari. Morţii şi răniţii celor două armate aliate s-au ridicat la 34.676 de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri. În Mausoleul de la Mărăşeşti, osemintele eroilor români şi ruşi odihnesc împreună (Mareşalul Alexandru Averescu – Notiţe zilnice din războiu’ – 1916 – 1918, Editura Cultura Naţională, Bucureşti, 1935, pag. 220 – 225). Aportul armatei ruse în bătălia de la Mărăşeşti a fost scos din istorie.

Nu toţi membrii guvernului României au fost de acord cu hotărârea de a intra în război cu Rusia. Marele om politic Take Ionescu a declarat că atacarea ruşilor era un act catastrofal şi, nevoind să-şi asume răspunderea, şi-a prezentat demisia.

Atâta timp cât luptele dintre trupele române şi cele ruseşti, precum cele de la Galaţi, Paşcani, Spătăreşti şi Mihăileni s-au derulat pe teritoriul României, Rusia bolşevică nu a adoptat o poziţie oficială. **Urmărind**

trupele ruseşti în retragere, Armata română *à* pătruns pe teritoriul Basarabiei care, la vremea respectivă, făcea parte din Imperiul Rusesc încă din 1812, ca urmare a cedării acesteia Rusiei, de către Imperiul Otoman.

Unirea cu Basarabia – „pătată" de erori politice

Operaţiunile Armatei române pentru eliberarea Basarabiei, străvechi pământ românesc, au fost declanşate la **20 ianuarie** şi s-au încheiat la **12 martie 1918.**

La **9 aprilie** a fost pronunţată public **Declaraţia de Unire** a „Sfatului Ţării Republicii Democratice Moldoveneşti", care suna astfel*: „În humele poporului Basarabiei, Sfatul Ţării declară Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechii Moldave, **în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam*,* pe baza principiului** că noroadele singure să-şi hotărască soarta lor*;* **de azi înainte şi pentru totdeauna** se uneşte cu mama sa România".

În legătură cu acest eveniment epocal, în istoriografia română, precum şi în comentariile politice, există mari controverse. Fără. a intra în polemică cu istoricii români, analizând lucrurile la rece, de pe poziţiile prevederilor dreptului internaţional de la acea vreme, două lucruri sunt greu de ignorat şi anume:

Declaraţia de unire a Basarabiei cu România s-a produs după ocuparea acesteia de către trupele române şi nu înainte; la data emiterii „Declaraţiei Sfatului Ţării", Basarabia nu era un stat independent, recunoscut internaţional, ca să-şi poată hotărî singură soarta.

Strălucitul comandant de armată care a fost **mareşalul Alexandru Averescu,** personalitate cu un larg orizont politic, a înţeles ca nimeni altul acest lucru, lată ce a scris acesta, la **28 februarie 1918,** în jurnalul său de însemnări zilnice: *„Acum câteva zile a venit la mine Domnul Inculeţ, preşedintele republicii (Basarabia), să-mi spuie că **Parlamentul lor (Sfatul Ţării) este aproape în***

unanimitate pentru unirea cu România. *Când voim să venim, se va face imediat, căci ei sunt gata. i-am spus că trebuie făcute mai întâi demersurile necesare pentru a li se recunoaşte calitatea de* ***stat independent,*** *putând a dispune, cu deplină libertate, de sine însuşi".*

Aceste „demersuri" puteau fi făcute numai pe lângă guvernul Rusiei bolşevice, condus de **V.I. Lenin** de la Sankt Petersburg, dar nu s-au făcut. Profitând de „Decretul privind dreptul popoarelor la autodeterminare" emis de Lenin, finlandezii au făcut acest lucru, iar liderul bolşevic **a semnat un decret privind independenţa Finlandei,** valabil şi în zilele noastre". Aşa ar fi trebuit să procedez şi basarabenii.

Pe de altă parte, **unirea Basarabiei cu România, după ce aceasta a fost ocupată militar, era în contradicţie cu *„Declaraţia în 14 puncte"*** (bunul Dumnezeu s-a mulţumit cu 10 puncte) **a preşedintelui S.U.A.W. Wilson, de la 1 ianuarie 1918,** care chema statele beligerante la încheierea unei păci „fără anexiuni".

Oricât s-ar zbate istoricii şi politicienii români să pună în lumină „drepturile istorice" cu privire la Basarabia, normele de drept internaţional nu pot fi ignorate.

Tezaurul trebuie „remis în **mâinile poporului român".**

La 26 ianuarie 1918, în urma pătrunderii trupelor române în Basarabia, Rusia bolşevică rupe relaţiile diplomatice cu România, declarându-i război. Este clar ca lumina zilei că starea de beligeranţă dintre România şi Rusia, provocată de guvernul român încă de la 22 decembrie 1917, a fost folosită, de V.I. Lenin şi guvernul bolşevic de la Sankt Petersburg, ca pretext pentru confiscarea tezaurului României.

Ţinând cont de faptul că, la vremea lui, Ionel I.C. Brătianu se număra printre cei mai mari oameni politici ai Europei, este exclus ca pe durata furtunoaselor dezbateri din noaptea de 21 – 22 decembrie 1917, acesta să nu fi luat în calcul şi posibilitatea confiscării tezaurului

României de către bolşevici. Probabil că Ionel I.C. Brătianu a sperat ca, la tratativele de pace, după încheierea războiului, sub presiunile Franţei, Marii Britanii, S.U.A. şi Italiei, Rusia să fie obligată să returneze tezaurul confiscat. Pe de altă parte, realizarea României Mari constituia un obiectiv strategic mai important decât recuperarea tezaurului.

După instaurarea stării de război dintre România şi Rusia, guvernul Brătianu a primit o radiogramă semnată de Troţki în numele „Consiliului Comisarilor Poporului" de la Sankt Petersburg, în care se făceau cunoscute următoarele:

— Relaţiile diplomatice cu România sunt **rupte;** membrii Legaţiunii Române şi toţi agenţii autorităţilor române vor fi expulzaţi pe drumul cel mai scurt;

tezaurul în aur al României care se găseşte la Moscova nu va mai putea fi obţinut de „oligarhia română";

Consiliul comisarilor ia asupră-şi toată răspunderea pentru conservarea acestui fond, care va trebui să fie remis în mâinile poporului român.

Iată că, din 26 ianuarie 1918, au trecut mai bine de 87 ani, dar tezaurul nu a mai fost „remis în mâinile poporului român", aşa cum s-au angajat în faţa întregii lumi „comisarii bolşevici" în frunte cu V.I. Lenin.

Această declaraţie de război a constituit şi constituie, şi în zilele noastre, un document caracteristic pentru mentalitatea conducătorilor Rusiei, nu numai din epoca comunistă, ci din toate timpurile. Tezaurul României, încredinţat ca depozit sacru în mâinile Rusiei şi garantat, nu numai prin declaraţiile formale ale Puterilor Aliate, dar mai ales cu onoarea statului rus, a fost confiscat, adică însuşit în modul cel mai banditesc de către guvernul rus. A fost o procedură unică în istoria naţiunilor civilizate, o pată pe obrazul Rusiei, de care nu s-a curăţat nici până în zilele noastre.

Cu toate greşelile victimei, adică ale României, ţinând cont de împrejurările istorice în care a ajuns tezaurul României la Moscova, confiscarea acestuia

rămâne o crimă calificată, un abuz de încredere, care nu face cinste naţiunii ruse.

Basarabia – „bomba cu explozie întârziată”.

Starea de beligeranţă dintre România şi Rusia, sub o formă tacită, nu a încetat nici după încheierea primului război mondial, autorităţile de la Bucureşti nerecunoscând fosta U.R.S.S. până în 9 iunie 1934, când au fost restabilite relaţiile diplomatice dintre cele două ţări. Meritul acestui act i-a revenit în totalitate lui Nicolae Titulescu, unul dintre cei mai mari oameni politici, diplomaţi şi vizionari ai secolului XX.

Modul cum a fost „soluţionată” problema Basarabiei în anul 1918 a constituit „bomba cu explozie întârziată” care a condus la destrămarea României Mari în anul 1940. Urmărind efecte politice de moment, conjuncturale, oamenii politici, nu numai din România, ci de pretutindeni, s-au dovedit şi continuă să se dovedească incapabili să anticipeze efectele pe termen lung ale acţiunilor lor, atât pe plan intern, cât şi pe plan internaţional. Euforia românilor din anul de glorie 1918 s-a transformat în dezastrele şi disperarea acestora în anul 1940.

În perioada interbelică 1920 – 1939, clasa politică din România, ca de altfel, întreaga naţiune română, au fost departe de a se fi ridicat la cerinţele stringente ale României Mari.

În însemnările sale de război din ziua de **28 noiembrie 1917,** generalul Alexandru **Averescu,** comandantul Armatei a 2-a române, scria: *„Un popor care suferă corupţia şi imbecilitatea în capul său, greu poate realiza fapte mari”.* Câtă dreptate a avut marele comandant şi om politic, A. Averescu, atât în vremurile lui, cât şi în cele de la începutul secolului XXI!…

România Mare putea deveni o putere regională

„Potopul de foc” al primului război mondial a zdruncinat şi schimbat din temelii ordinea politică din Europa şi din lume.

Dispar imperiile german, austro-ungar, rusesc şi otoman, dar se naşte imperiu! bolşevic, denumit U.R.S.S.,

care va influenţa de o manieră dramatică întregul curs al istoriei mondiale.

În perioada interbelică, România Mare a pierdut o imensă şansă istorică de a deveni o putere economică şi militară regională, aşa cum o visa Ionel I.C. Brătianu. * Au existat o serie de factori materiali care, exploataţi raţional de către o clasă politică responsabilă şi eficientă, ar fi făcut posibilă atingerea obiectivului de mai sus. România a ieşit din primul război mondial cu teritoriul şi populaţia dublate. Ţara dispunea de petrol, gaze, cherestea, minereuri valoroase şi de cel mai bun pământ arabil din Europa. Cei 22 de ani cât a durat România Mare ar fi fost de ajuns ca aceasta să atingă măcar parametrii minimi ai unei societăţi industrializate.

Acest lucru nu a fost posibil, în primul rând datorită prezenţei în fruntea statului a unei clase politice de tip fanariot, caracterizată prin iresponsabilitate, ineficienţă şi corupţie în cel mai înalt grad. În România Mare, ca de altfel, în toate celelalte state din Peninsula Balcanică, experimentul democratic a eşuat lamentabil. Firava democraţie din România a căzut pradă dictaturii regale, dictaturii legionare de scurtă durată şi apoi, între 1941 – 1944, dictaturii militare. La data prăbuşirii

N. edit.: De la Burebista încoace, Marile Puteri nu şi-au dorit acest lucru! Emil Constantinescu n-a înţeles nimic din istorie (dorindu-se „lider regional”) şi s-a retras suspect din cursa pentru prezidenţiale. Pentru a masca „mazilirea” şi pentru că era la modă, a dat vina pe securişti… Ca să înţelegem cine erau „păpuşarii” de peste Ocean, la scurt timp s-a votat o lege în stil american, care îi garantează un viitor liniştit.

României Mari, peste 65% din populaţie era analfabetă, mediul urban reprezenta doar 20% din totalul populaţiei, iar **industria era controlată în proporţie de 85% de capitalul străin.**

În loc să-şi construiască o economie modernă şi, pe această bază, o armată puternică, guvernanţii de la Bucureşti au recurs la tot felul de manevre şi jonglerii

politice, în speranţa că vor putea menţine România Mare în hotarele recunoscute prin Tratatul de Pace de la Versailles. Printre acestea, aş reaminti accentul exagerat pus pe „garanţiile" rezultate din calitatea de membru a statului român în Liga Naţiunilor, înfiinţată la 10 ianuarie 1920.

Apărarea militară a României Mari s-a bazat, printre altele, pe „Mica înţelegere", organizaţie defensivă, antirevizionistă, înfiinţată la 16 februarie 1933 prin Pactul semnat la Geneva de către Cehoslovacia, Jugoslavia şi România, precum şi pe Pactul înţelegerii Balcanice, semnat la 9 februarie la Atena, de către Grecia, Jugoslavia, România şi Turcia. Toate acestea s-au dovedit a fi nişte „castele din cărţi de joc" care s-au prăbuşit la prima adiere de vânt…

Antisemit, regele Carol II făcea politică evreiască!...

Guvernanţii de la Bucureşti, indiferent de partidul din care făceau parte au ignorat, din incompetenţă, rea-voinţă, groază viscerală de comunism sau toate la un loc, o dimensiune externă de importanţă vitală pentru supravieţuirea României Mari şi anume relaţiile cu fosta U.R.S.S. Singurul om politic din România (nu a făcut parte din niciun partid) care a înţeles că supravieţuirea României Mari în graniţele ei din 1920 depindea, mai presus de orice, de relaţiile politice, economice şi militare cu fosta U.R.S.S., a fost Nicolae Tituiescu.

După ce, prin eforturi extraordinare a reuşit să realizeze restabilirea relaţiilor diplomatice dintre România şi Rusia, rupte în anul 1918, Nicolae Tituiescu a perseverat şi, după negocieri asidue purtate cu M.M. Litvinov, comisarul pentru Afaceri Externe al U.R.S.S., în iunie 1936, la Montreaux, a fost elaborat un proiect de tratat românosovietic care urma să reglementeze, pe baza respectării reciproce a integrităţii teritoriale, independenţei şi suveranităţii, asistenţa mutuală între cele două state în cazul agresiunii împotriva uneia dintre ele. Mai pe înţelesul tuturor, la 21 iulie 1936, prin acest proiect

de tratat, în care cele două Părţi contractante se angajau să-şi respecte reciproc integritatea teritorială, U.R.S.S. recunoştea, de fapt, apartenenţa Basarabiei la regatul României Mari.

Cum a răspuns clasa politică ce conducea ţara la acea dată acestei oportunităţi de aur, care cel mai probabil că nu se va mai repeta niciodată, vom vedea în rândurile ce urmează. În loc să dea curs semnării acestui tratat, pentru a cărui negociere Nicolae Tituiescu avusese mandat din partea guvernului, la 29 august 1936, sub pretextul unei remanieri guvernamentale, pentru „omogenizarea cabinetului", N. Tituiescu este înlăturat, într-un mod barbar, din guvernul condus de Gheorghe Tătărescu.

Se pune întrebarea legitimă: oare, ce forte diabolice au intervenit între 12 iulie 1935, când regele Carol al II-lea-şi Guvernul Tătărescu îl autorizaseră pe Nicolae Titulescu să semneze un Pact de asistenţă mutuală cu U.R.S.S. şi 29 august 1936, când genialul diplomat român, o personalitate apreciată şi respectată în absolut toate capitalele lumii a fost demis din guvern?"

Pe primul loc în comiterea acestei crime, împotriva intereselor vitale ale României Mari a fost mâna evreiască reprezentată de către Magda Lupescu-Wolf, metresa regelui Carol al II-lea şi evreii din camarila regală, care îl urau de moarte pe Nicolae Titulescu.

Pe locul următor s-au situat acţiunile subterane ale serviciilor de spionaj din Germania şi Italia. **Atât Hitler, cât şi Mussolini au avut în vedere asasinarea lui N. Titulescu.**

Blestemul rusesc

La începutul lunii septembrie 1936, M.M. Litvinov, comisarul pentru Afaceri Externe al U.R.S.S. i-a comunicat lui N. Titulescu că nu mai consideră valabil Proiectul Tratatului de asistenţă mutuală româno-sovietic parafat la 21 iulie 1936, deoarece interpretează demiterea lui (N.T.) drept „o schimbare a politicii externe româneşti". Această „comunicare" marca, de fapt, începutul sfârşitului

României Mari. Nu este în intenţia autorului acestei cărţi promovarea unor idei şi concepţii filo-ruse, dar semnarea în anul 1936 a unui Tratat de asistenţă mutuală cu U.R.S.S. ar fi fost de natură să ferească România de multe nenorociri.

Dacă, în cele din urmă, pe fondul evoluţiei grave a situaţiei politico-militare din Europa şi din lume, state puternice precum Franţa, Marea Britanie şi S.U.A. au semnat asemenea tratate cu U.R.S.S., de ce n-ar fi făcut-o şi România, la momentul oportun? Nimeni nu trebuie să uite, şi nici nu vom uita, că România a avut de suferit de pe urma războaielor pe care le-a purtat Imperiul Rusiei cu alte puteri ale timpului, fiind victima unor amputări teritoriale ca urmare a tratatelor de pace încheiate cu adversarii. Cel mai grav dintre acestea a fost Tratatul de Pace între Rusia şi Turcia, încheiat la Bucureşti la 28 mai 1812, în urma căruia Basarabia a fost anexată la Rusia ţaristă. Prin Tratatul de Pace ruso-turc, încheiat la Adrianopole, în 14 septembrie 1828, Rusia a pus stăpânire şi pe al treilea braţ al Dunării (Sf. Gheorghe), iar Principatele Române fiind plasate sub protectorat rusesc. Prin Tratatul de Pace de la Berlin, din 13 iulie 1878, România a pierdut sudul Basarabiei, care a fost încorporat în imperiul ţarist".

Pe cât sunt de adevărate aceste date, tot atât de adevărat este şi faptul că, în anumite momente decisive ale istoriei României, precum Războiul de Independenţă (1877 – 1878), Războiul de întregire a Neamului (1916 – 1917) şi în bătălia pentru eliberarea părţii de nord-vest a Transilvaniei din toamna anului 1944, armata României a luptat alături de trupele ruseşti, nu de cele americane, alături de care acum luptăm în Afghanistan şi în Irak…

Tituiescu – patriot, mason, mare om politic şi vizionar

Comportamentul Rusiei faţă de Principatele Române, iar după 1859 faţă de România, nu a fost ceva ieşit din comun, ci unul absolut specific tuturor Marilor Puteri, atât în secolele trecute, cât şi la începutul secolului XXI.

Iată câteva exemple. În anul 1713, Anglia a ocupat în mod samavolnic „Stânca Gibraltarului” aparţinând Spaniei. Litigiul dintre cele două state membre în N.A.T.O. este deschis şi în zilele noastre, iar Spania a declarat că nu va renunţa niciodată la suveranitatea asupra Gibraltarului.

Între 1846 – 1850, prin ample acte de agresiune, care au culminat cu ocuparea capitalei Mexicului, S.U.A. a smuls acestei ţări latinoamericane, care abia îşi cucerise independenţa de sub dominaţia Spaniei, imense şi bogate teritorii, precum Texasul, New Mexico, Arizona, Utah şi California. Cine ar îndrăzni să le ceară guvernanţilor de la Washington cedarea către Mexic a ceea ce a fost cotropit în modul cel mai gangsteresc posibil? în mod practic, în cei patru ani de război, S.U.A. au anexat o jumătate din teritoriul Mexicului, iar după 1990 încearcă să „anexeze” tot Globul.

Cu toate că foarte puţini istorici, oameni politici şi analişti din România post-totalitară recunosc acest lucru, **soarta României Mari din anul 1940 ar fi fost cu totul alfa, dacă clasa politică românească ar fi pus în aplicare strategia politicii externe interbelice elaborată de Nicolae Tituiescu.**

Din anul 1939 şi până în anul 2005, politicienii români de toate culorile, împreună cu mediile academice (elita culturală), condamnă la unison tratatul Ribbentrop-Molotov semnat la 23 august 1939, între Germania nazistă şi U.R.S.S., pentru consecinţele catastrofice pe care acesta le-a avut asupra României Mari. Pentru cei ce sunt în stare să privească adevărul istoric în faţă şi să-l recunoască, **dacă România ar fi semnat, în anul 1936, Pactul de asistenţă mutuală cu U.R.S.S.,** parafat de Nicolae Tituiescu şi M.M. Litvinov, **efectele „Pactului Ribbentrop-Molotov” nu s-ar fi produs.**

Nicolae Tituiescu a fost primul om politic al Europei şi al lumii care era ferm convins că Germania va porni un război contra U.R.S.S., indiferent dacă va ajunge sau nu la un acord cu aceasta.

N. Tituiescu a insistat, pe lângă Carol al II-lea şi

guvernanţii de la Bucureşti, **să încheie un Tratat de asistenţă mutuală cu U.RS. S. Înainte de a se produce o apropiere între aceasta şi Germania.** Actul era de importanţă vitală. Dacă nu se va face acest lucru, sublinia genialul diplomat român, atunci orice apropiere dintre Germania şi Rusia va avea loc fără noi şi împotriva noastră. N. Titulescu a subliniat cu tărie că războiul care se anunţa ca inevitabil dintre Germania şi U.R.S.S. trebuia să găsească România alături de U.R.S.S.

Pactul Ribbentrop-Molotov – salvarea U.R.S.S!

Semnarea pactului de asistenţă mutuală cu U.R.S.S. se impunea cu atât mai mult cu cât Franţa, marea noastră aliată, semnase la 2 mai 1935 Tratatul franco-sovietic de asistenţă mutuală.

După cum arată reputatul istoric american William R. Keylor*, semnarea de către Moscova a Tratatului din 23 august 1939 cu Germania s-a datorat faptului că Franţa a refuzat să transforme Tratatul semnat cu U.R.S.S. în 1935, într-o alianţă militară, Marea Britanie a ezitat să ofere garanţii ferme pentru menţinerea status quo-ului în Europa Centrală şi de Est, iar mai presus de toate, datorită excluderii U.R.S.S. de la Conferinţa de la München din 29 – 30 septembrie 1938. La această conferinţă au participat Hitler, Daladier, Mussolini şi Neville Chamberlain, reprezentând Germania, Franţa, Italia şi Marea Britanie. Cu acest prilej s-a ajuns la un acord potrivit căruia Regiunea Sudetă, parte integrantă a Cehoslovaciei, împreună cu toate instalaţiile (inclusiv cele militare) şi cu toate bunurile ce se găseau pe teritoriul ei a fost cedată Germaniei naziste.

I.V. Stalin a interpretat rezultatele Conferinţei de la München drept un „cec în alb” acordat lui Hitler pentru expansiunea Germaniei spre est. Place sau nu, dar I.V. Stalin a avut dreptate. Hitler nu s-a mulţumit doar cu Regiunea Sudetă, ci a ocupat întreaga Cehoslovacie. În septembrie 1939, Germania a atacat şi ocupat Polonia (pe care a împărţit-o cu U.R.S.S.), iar la 22 iunie 1941 a atacat U.R.S.S. Pentru cei care ştiu istorie şi geopolitică, Pactul

Ribbentrop-Molotov a salvat U.R.S.S. de la distrugere. Dacă Hitler ar fi atacat U.R.S.S. în anul 1939, aceasta ar fi fost ştearsă de pe harta lumii…

În cei doi ani de răgaz oferiţi de blestematul Pact Ribbentrop-Molotov, U.R.S.S. şi-a mutat, la est de Urali, toată industria de război şi a introdus în fabricaţia de masă modele noi de armament, în special tancuri (T-34, cel mai bun din războiul doi mondial), artileria şi aviaţia, cu care, în final, a câştigat războiul.

Semnând Pactul Ribbentrop-Molotov, Germania nazistă şi-a semnat sentinţa de condamnare la moarte, Acest pact a fost în totalitate în avantajul U.R.S.S., iar ulterior în avantajul Naţiurailor Unite care au luptat împotriva Germaniei, dar cu efecte dezastruoase pentru România Mare.

N. aut.: William R. Keylor *„The Twentieth Century World",* Editura Oxford University Press, New York, 1992, pag. 1 – 80 – 184.

România a dezamăgit Rusia: n-a luptat…

Neurmând linia politicii externe gândite de marele om politic N. Tituiescu, România Mare s-a condamnat şi ea la moarte.

Procesul dezmembrării României Mari din 1940, cel mai negru an din istoria românilor, a început din direcţia U.R.S.S., având ca punct de plecare declaraţia de război a guvernului României din noaptea de 21 – 22 decembrie 1917.

Dezmembrarea României Mari în anul 1940 s-a derulat după următoarele secvenţe:

La 26 iunie 190, guvernul sovietic trimite guvernului României un ultimatum prin care îl somează să cedeze, în termen de 48 de ore, adică până la 28 iunie orele 14,00, Basarabia şi Bucovina de Nord. În caz de refuz, Grupul de Armate de sud, comandat de generalul G.K. Jukov, urma să declanşeze operaţiunile militare împotriva României.

După cum se ştie, **regele Carol a II-lea, care se pronunţase pentru rezistenţă militară hotărâtă, a fost neutralizat de oamenii politici şi comandanţii**

superiori ai Armatei[11]. Generalul Ion Antonescu, cel mai înflăcărat susţinător al opunerii rezistenţei, era sub stare de arest.

Faptul că trupele ruseşti erau comandate de către cel mai strălucit general din armata sovietică, ce tocmai îi zdrobise pe japonezi în bătălia de la Halkân-Gol din Mongolia, denotă că **Moscova se aştepta ca România să opună rezistenţă armată.**

Modelul finlandez

Ruşii tocmai trecuseră prin amara experienţă a războiului cu Finlanda, o ţară cu o populaţie de 3, 5 milioane de locuitori, dar care în iarna 1939 – 1940 a provocat înfrângeri umilitoare pentru armata Rusiei. Finlandezii s-au bătut cu un eroism ce le-a atras respectul întregii lumi, inclusiv al ruşilor. Mica dar formidabila armată finlandeză a fost comandată de generalul (ulterior mareşal) Carl Gustav Mannerheim (1867 – 1955), fost general în armata ţaristă pe durata primului război mondial.

Foarte puţini dintre români ştiu că generalul Mannerheim a luat parte la marea bătălie de ia Mărăşeşti, în calitate de comandant de corp de armată, având în subordine două divizii ruseşti şi o divizie românească. Ca şi mareşalul Ion Antonescu, mareşalul Mannerheim s-a aliat cu Germania şi a luptat împotriva U.R.S.S. în perioada 1941944, dar după ce a recucerit teritoriile pierdute în campania din 1939 – 1940 s-a oprit pe linia vechii frontiere dintre Finlanda şi U.R.S.S., fără a mai face un pas. Dacă armata Finlandei ar fi participat la bătălia pentru Leningrad (Sankt Petersburg), aşa cum i-a cerut cu disperare Hitler, probabil că Leningradul ar fi căzut. Fără să-şi facă probleme de conştiinţă, în anul 1945, în ultimele luni ale celui de-al doilea război mondial, Mannerheim a întors armele împotriva Germaniei. Dacă şi mareşalul Ion

11 N. edit.: Rezultă două întrebări: a existat o dictatură regală ?; a avut cu adevărat Caroî al ll-lea o rezistenţă armată sau a dorit să pară altfel în faţa Istoriei ? Dictatura lui Carol II este o realitate istorică...

Antonescu ar fi procedat în acelaşi mod iar la 23 august 1944 ar fi întors şi el armele împotriva Germaniei, mai mult ca sigur că I.V. Stalin l-ar fi distins pe el cu „Ordinul Victoria” şi nu pe regele Mihai, aşa cum a făcut-o.[12]

Diktatul de la Viena – „modelul” de trădare pentru politicieni

Suprafaţa totală anexată de U.R.S.S. în 1940 a fost de 51.000 km² şi o populaţie de aproximativ 3, 8 milioane de locuitori. La 2 august 1940, prin decizia Sovietului Suprem al U.R.S.S. a fost creată Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, încorporând Tiraspolul, Dubăsari şi Râbniţa. În noua „republică” au fost colonizaţi 13.000 de „specialişti” din Rusia, Ucraina şi Belorusia, iar 10.000 de basarabeni au fost deportaţi în Asia sovietică.

Nu încape ’nici cea mai mică discuţie că cedarea fără luptă a Basarabiei şi Bucovinei de Nord a constituit o greşeală politică enormă. Atunci când îţi aperi fiinţa naţională nu mai faci niciun „raport de forţe” şi nu-ţi numeri duşmanii, ci pur şi simplu, te baţi!…

În acelaşi an, 1940, armata Olandei a rezistat timp de 5 zile în faţa formidabilei armate germane, iar armata Belgiei a rezistat 7 zile. Ambele ţări au capitulat dar, chiar din momentul capitulării, Olanda şi Belgia îşi înscriau numele pe „lista de aur” a ţărilor învingătoare în cel de-al doilea război mondial. România putea face la fel.

12N. edit.: „Autostopiştii politici” au primit, în decembrie 2004, poziţii şi mai solide (!): Bela Karoly – vicepremier iar învăţământul, Integrarea în Europa şi agricultura – „feude” ale UDMR... B.K. insistă pentru autostradă.

Autostrada Braşov-Borş va fi realizată de o „unitate” CIA, Bechtel, condusă de acţionari evrei. Amănunte-şoc în „Istoria secretă a Omenirii”.

' ** N. edit: De origine iudaică (evreu ceh).

N.E.D.: Culmea tupeului: în 1988, în Plovdiv (eram în delegaţie la Târgul Internaţional), un bulgar era revoltat că...l-am trădat pe Hitler ! Răspunsul a fost prompt: „Voi nu l-aţi trădat şi pe 9 septembrie i-aţi primit pe ruşi cu flori ?!”...

Revin şi subliniez: diplomaţia română a fost şi trebuie să rămână „arma” de bază a tării.

Pe bună dreptate, generalul Ion Antonescu, viitorul „şef al statului”, a condamnat în cei mai vehemenţi termeni laşitatea clasei politice din România, care a permis sfârtecarea României Mari în cursul anului 1940, fără a trage un cartuş.

Î**ncurajată** de lipsa rezistenţei armatei faţă de pretenţiile teritoriale ale U.R.S.S., **Ungaria şi-a intensificat presiunile asupra României.** Bucurându-se de sprijinul Germaniei şi Italiei, Ungaria hortistă a târât România la „Arbitrajul **(Diktatul) de la Viena”,** în urma căruia, la **30 august 1940,** acceptă să cedeze partea de nord-vest a Transilvaniei cu o suprafaţă de **43.492 km** şi o populaţie de **2, 6 milioane** de locuitori. În loc să-şi fi pus semnătura pe „Diktatul de la Viena”, germanofilul **Mihail Manoilescu** (1891 – 1950) făcea mai bine să-şi fi tras un glonţ în tâmplă! Prin actul său, M. Manoilescu a creat un precedent extrem de periculos şi permanent, pentru România, demonstrând că **politicienii români,** dacă sunt „strânşi cu uşa” sunt **dispuşi să semneze orice, pentru a-şi salva averile, viaţa şi poziţiile...**

În **România, trădarea este cultivată!**

Autorul acestei cărţi este ferm convins că, în anul 2005 şi în anii care vor urma, în România există şi vor exista numeroşi oameni politici gata să semneze un document (acord, tratat, „diktat” sau înţelegere) în urma căruia să rezulte „federalizarea” României. „Federalizarea” este cel mai mare pericol ce planează asupra României în perioada actuală.

Graţie incompetenţei şi iresponsabilităţii clasei politice româneşti, U.D.M.R. a participat la guvernare din 1997 până în 2004, timp în care a realizat autonomia culturală şi economică a judeţelor cu populaţie majoritar maghiară. În prezent, U.D.M.R., dirijat de Budapesta şi cu sprijinul Washingtonului, unde diaspora maghiară este mai influentă decât oricare altă diasporă străină din S.U.A., presează şi va presa tot mai mult pentru obţinerea autonomiei politico-administrative, obiectiv de care se afla foarte aproape. Autostrada Braşov-Borş nu va fi altceva

decât artera strategică ce va lega Ungaria de enclava maghiară din România. * în această problemă, ca şi în problemele apărute între România şi Ucraina, N.A.T.O. nu va mişca un deget în favoarea noastră.

Trădătorii de neam vor ieşi din nou în faţă, aşa cum au ieşit întotdeauna, mai ales că în România trădarea este chiar cultivată. Aceasta o dovedeşte „cazul generalului Mihai Pacepa”, ** care a fost reabilitat şi recompensat sub presiunile stăpânilor de la Washington deşi el este cel mai mare trădător din istoria neamului românesc.

De la România Mare la... România pitică!

La 7 septembrie 1940, Regatul României cedează Bulgariei Cadrilaterul, în suprafaţă de 6.921 km²

În numai două luni, România Mare a pierdut o treime din teritoriu şi circa 5 milioane de oameni din populaţia ţării. Germania celui de-al treilea Reich, nu numai că a fost de acord, dar a impus României aceste cedări teritoriale.

În ciuda acestui fapt, la 20 noiembrie 1940, România aderă la Pactul Tripartit, încheiat în 27 septembrie la Berlin, pe termen de 10 ani, între Germania, Italia şi Japonia, prin care aceştia îşi exprimau dorinţa de a colabora în vederea instituirii unei „noi ordini” în Europa şi

Asia. Tare mult seamănă dorinţa S.U.A. de a se folosi de N.A.T.O. pentru instaurarea Războiului Rece cu „dorinţa” semnatarilor Pactului Tripartit din 1940…

Aderarea României la Pactul ăâripartit semăna foarte mult cu îmbrăţişarea dintre călău şi victimă. În virtutea acelui tratat, România a pierdut, numai pe frontul de est, circa 550.000 de soldaţi, morţi, răniţi şi dispăruţi, pentru interesele lui Hitler. Intraţi în N.A.T.O., soldaţii români sunt trimişi în Afghanistan şi Irak, spre a muri pentru interesele lui G.W. Bu & h. Pe Hitler nu l-a interesat absolut deloc pe unde trec frontierele României, ci unde se află petrolul românesc, fără de care Germania nazistă nu ar fi putut declanşa şi purta cel de-al doilea război mondial.

La împlinirea a 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, ar fi cazul ca oamenii de bună

credinţă din această ţară greu încercată să înţeleagă şi să accepte faptul ca, în perioada 22 iunie 1941 – 23 august 1944, România s-a aflat de partea greşită a istoriei, în această perioadă, însumând circa 1.176 de zile, România, angajată pe frontul de est germano-sovietic, a luptat împotriva marii familii a Naţiunilor Unite.

Vinovată de aducerea României în această situaţie dezastruoasă a fost **întreaga clasă politică şi nu numai mareşalul Ion Antonescu,** aşa cum s-a încercat şi se încearcă a se prezenta lucrurile. Ion Antonescu nu a fost om politic, ci **un patriot şi un militar strălucit,** care a fost sedus de victoriile extraordinare ale Germaniei din perioada 1939 – 1940, aşa cum a fost sedus şi guvernul Franţei de la Vichy, profascist, condus de Pétain şi Laval (iulie 1940-august 1944).

Românii au scurtat războiul... şi au plătit!

Cele 242 de zile, între 23 august 1944 şi 30 aprilie 1945, pe durata cărora Armata României a luptat alături de Naţiunile Unite, nu s-au dovedit suficiente ca, prin Tratatul de Pace de la F-aris din 1947, încheiat cu fostele state satelite ale Germaniei, să ne fi fost recunoscut statutul de cobeligeranti. România a terminat cel de-al doilea război mondial ca ţară înfrânta. Acesteia nu i-a fost iertat rolul uriaş pe care l-a jucat petrolul românesc în asigurarea funcţionării maşinii de război germane.

La 23 august 1944, în al 12-lea ceas, aflată în faţa unui dezastru total, România a întors armele împotriva Germaniei naziste, alăturându-se coaliţiei Naţiunilor Unite. După sacrificii imense şi total inutile, România a ajuns în tabăra aliaţilor ei tradiţionali care au contribuit la înălţarea României Mari în anii primului război mondial, adică exact aşa cum s-ar fi putut ajunge încă din anul 1936, dacă s-ar fi urmat linia politică şi strategia elaborată de Nicolae Titulescu.

În anul 2004, la 60 ani de la înfăptuirea lui, actul de la 23 August este profund controversat. Deşi a fost înregistrat de către istoria universală ca unul din actele majore ale celui de-al doilea război mondial, pe care l-a

scurtat cu cel puţin şase luni, 23 august 1944 este taxat, în unele cercuri politice, militare şi chiar academice, drept „un act de trădare” a unui „mare aliat” cu care am luptat „umăr la umăr” împotriva bolşevismului, ignorându-se total faptul că fosta U.R.S.S. constituia principala putere militară a coaliţiei Naţiunilor Unite.

Românii nu au trădat pe nimeni la 23 august 1944, ci au corectat o eroare mortală comisă de către o clasă politică incompetentă. * Printre perlele gândirii politice ale fondatorului statului modern german, „cancelarul de fier” **Otto** von **Bismark,** lăsate moştenire naţiunii sale, a fost şi următoarea: ***„Nicio naţiune din lume nu este obligată să se sacrifice pe sine, pe altarul unei alianţe***” Trebuie totuşi să recunoaştem că România a făcut sacrificii imense „pe altarul alianţei” cu Germania în perioada 22 iunie 1941 – 23 august 1944, de pe urma cărora **suferă consecinţe şi în zilele noastre.** Este vorba de pierderea Basarabiei şi Bucovinei de nord, pecetluirea sorţii tezaurului naţional şi imense datorii de război.

Ruşii au stors din România, nu 300 milioane dolari, cât a prevăzut Tratatul de Pace de la Paris din **1947,** ci **peste 2 miliarde dolari.** Nicio ţară, din fostul bloc comunist est-european nu a fost jefuită în halul în care a fost România, tocmai pentru că armatele sale au cucerit **Odesa,** au devastat în mare măsură **Crimeea,** au ajuns până în **Caucaz,** dar mai ales pentru că au fost alături de forţele germane la **Stalingrad,** cea mai mare bătălie din istoria Omenirii.

Istoricii români, specialişti în distorsionata adevărului prin metoda omisiunii au tratat şi tratează Naţiunile Unite extrem de superficial. Toate paginile care nu convin sunt smulse, în mod barbar, din cartea de istorie. S-a ajuns până acolo încât întreaga epocă a socialismului să fie scoasă din istorie, iată de ce România nu are o istorie naţională credibilă…

„Nu avem alternativă” – o laşitate politică

Dintre toate, „ideile” susţinute în epoca numită post-

totalitară, adică după 1989, cea mai stupidă şi mai condamnabilă este cea potrivit căreia „opţiunea războiului alături de Germania nu a avut alternativăsusţinută de către istoricii Florin Constantiniu, Alexandru Duţu şi Mihai Retegan, în cartea lor „România în război: 1941 – 1945”, Editura Militară, Bucureşti, 1995 pag. 23 – 46.

Dacă aş încerca să pun în lumină „argumentele” la care au recurs cei trei istorici, de altfel oameni valoroşi pe care îi cunosc şi faţă de care nutresc un respect deosebit, aş presta un efort inutil. Teza potrivit căreia „România nu a avut o alternativă la războiul alături de Germania” este o insultă directă la adresa memoriei marelui om politic şi diplomat Nicolae Tituiescu şi la adresa tuturor naţiunilor lumii care au luptat împotriva Germaniei naziste, Italiei fasciste şi Japoniei militariste.

Interesele României în anii celui de-al doilea război mondial, inclusiv aşa-zisa independenţă a ţării, **nu puteau fi slujite alături de Germania, ci numai alături de Naţiunile Unite,** aşa cum am şi ajuns de altfel. Nicolae Titulescu poate fi acuzat de orice, numai de simpatii procomuniste şi prosovietice, nu. El a fost însă singurul om politic din România Mare care a înţeles că supravieţuirea acesteia depindea de găsirea unui modus vivendi cu fosta U.R.S.S. Nu a fost ascultat, ba mai mult, a fost zdrobit pur şi simplu de către clasa politică mărginită şi incompetentă a vremii. **Aşa s-a procedat în România cu toţi oamenii săi de geniu** şi tot aşa se procedează şi în zilele noastre, ale „democraţiei” şi economiei de piaţă.

Expresia *„nu avem alternativă”* a fost utilizată şi în cazul „eforturilor” de aderare la N.A.T.O. O asemenea sintagmă în practica politică denotă incapacitate de gândire, sărăcie de idei, iar în ultimă analiză chiar **laşitate.** Există alternative la orice în lume şi americanii au găsit o alternativă la lipsa victoriei în Vietnam. S-au retras.

„Ulii” americani insistă pentru un război cu Rusia!

Să ne rugăm bunului Dumnezeu ca România să nu se

sacrifice pe sine pe altarul N.A.T.O. atunci când se va pune problema, aşa cum s-a pus şi la 23 august 1944. Cei care au militat cu „ardoare” pentru aderarea României la N.A.T.O. nu vor putea garanta niciodată că expansiunea spre est a acestei alianţe, prin eforturile unilaterale ale Washingtonului, nu are în vedere, în perspectiva secolului XXI, pregătirea-şi declanşarea unui război împotriva Rusiei…

În perioada 1945 – 1950, timp în care a guvernat ca un monarh absolut Japonia, generalul american MacArthur (1880 – 1964) a făcut, în repetate rânduri, declaraţii de felul următor: „Mă văd în fruntea unor armate americano-japoneze, cucerind Rusia până la Baikal”. În anul 2005, sub bagheta S.U.A., N.A.T.O. este interesat în Caucaz şi Asia Centrală.

În cartea sa autobiografică purtând titlul: „My American Joumey”, scrisă împreună cu Joseph E. Persico, apărută la Editura Random House din New York, în anul 1995, secretarul de stat în Administraţia G.W. Bush (2001 – 2004), la pag. 401 generalul Colin Powell, a scris: „Cu toate că Războiul Rece s-a topit, ideea dominantă în care sunt fixaţi comandanţii militari americani este cea a unui război cu Rusia”.

Zbigniew Brzezinsky, profesor la Universitatea Harvard, fost consilier pentru problemele de securitate a susţinut în trecut şi susţine şi în anul 2005 că *„posedarea de către ruşi a imensului spaţiu eùroasiatic este intolerabilă”.*

România – partener sau… miel sacrificat?

Istoria ne arată că, **în ultimele trei secole, Rusia a făcut obiectul unor invazii de proporţii catastrofice, care i-au pus sub semnul întrebării însăşi existenţa.**

În secolul XVIII, Rusia a fost invadată de armata suedeză sub conducerea regelui Carol al XII-lea. Petru cel Mare înfrânge armata suedeză invadatoare în marea bătălie de la Poltava, din 1709, cu sacrificii imense.

În secolul XIX, anul 1812, Rusia este invadată de imensa armată a lui Napoleon Bonaparte, încheiată cu

ocuparea şi incendierea Moscovei dar şi cu zdrobitoarea înfrângere a marelui cuceritor. Din cei peste 500.000 de soldaţi cu care a pornit să cucerească Rusia, marele împă/at s-a întors la Paris cu mai puţin de 2.500 de soldaţi.

În secolul XX, Rusia sovietică a fost invadată de armata Germaniei naziste, într-o campanie derulată între 22 iunie 1941 – 9 mai 1945, încheiată cu zdrobirea celui de-al treilea Reich şi înălţarea steagului roşu-cu secera şi ciocanul pe clădirea Parlamentului dinberlin.

În lumina acestei „experienţe istorice", nimeni nu poate exclude posibilitatea unei invazii pusă la cale de către S.U.A. asupra Rusiei în secolul XXI. Această posibilitate este alimentată de politica agresivă a Washingtonului, care din anul 1991 a păşit pe calea cuceririlor teritoriale. Un viitor război între S.U.A. şi Rusia va fi, cu siguranţă, unul nuclear.

Dacă România se va lăsa antrenată într-un asemenea război, sacrificându-se pe altarul alianţei cu S.U.A., şansele naţiunii române de a fi ştearsă de pe suprafaţa Pământului vor fi mari. Ar fi de ajuns 2 – 3 lovituri termo-nuclearé de ordinul megatonelor, pentru ca România, „Grădina Maicii Domnului", să fie transformată într-un deşert radioactiv!

România îşi va găsi, atât propăşirea, cât şi securitatea, nu în cadrul N.A.T.O. şi nu alături de S.U.A., ci în marea familie a naţiunilor Europei şi în noua structură de securitate pe care aceasta şi-o construieşte în mod cert. Constituţia U.E., semnată la 28 octombrie 2004 la Roma, scoate din cauză N.A.T.O. şi face din S.U.A. un partener, cel mult egal, anulându-i-se rolul de hegemon pe care l-a avut în epoca Războiului Rece.

S.U.A. au pierdut Războiul Rece

Anii ce au trecut de la memorabilele evenimente din 1989, care au schimbat cursul istoriei lumii, Le-a permis analiştilor politico-militari să ajungă la concluzia că **nu numai fosta U.R.S.S., ci şi S.U.A. au pierdut Războiul Rece,** numai că, pentru americani, acest lucru s-a constatat într-o perioadă mai îndelungată. Între 1989 şi 2005, **poziţiile Statelor Unite la scară globală,** ferme,

puternice şi profitabile, au fost **zdruncinate peste tot.** La a 60-a aniversare a încheierii celui de-al doilea război mondial, S.U.A. sunt obligate să-şi reconsidere şi să-şi restructureze atât strategia, cât şi dispunerea forţelor sale armate în bazeje de peste mări.

În sfârşit, **trupele americane de ocupaţie din Germania şi din Japonia, vor fi retrase.**

Cele două mari şi puternice state cer revizuirea Cartei O.N.U., câte un loc de membru permanent în Consiliul de Securitate şi abolirea dreptului de „veto" deţinut de către China, Franţa, Marea Britanie, Rusia şi S.U.A.

Românii ar trebui să fie conştienţi de faptul că Hitler a fost interesat doar de petrolul românesc şi nu de menţinerea României Mari, iar guvernanţii de la Washington sunt interesaţi doar în avantajele poziţiei strategice a României în perspectiva unui eventual război cu Rusia. Dispreţul total al N.A.T.O., aflat sub bagheta S.U.A., faţă de interesele României în raporturile cu Ucraina demonstrează cu tărie acest lucru.

Guvernanţii de la Bucureşti ar fi mult mai înţelepţi dacă ar renunţa la sloganul „Vin americanii" care este cu totul defazat faţă de mersul istoriei. Americanii au venit în Europa în urmă cu 60 ani, pe valurile celui de-al doilea război mondial. În prezent, americanilor li se creează condiţii să plece din Europa. Alianţa dintre România şi S.U.A. nu va fi de lungă durată, cum afirma fostul preşedinte al României, Ion Iliescu, în octombrie 2004, aceasta fiind o alianţă conjuncturală.[13]

Izolarea pe plan internaţional a S.U.A., ca urmare a invadării Irakului, i-a obligat pe guvernanţii de la Washington, în frunte cu G.W. Bush, să apeleze la asemenea „aliaţi", precum Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, Cehia, Slovacia, Ungaria, Polonia şi România,

---

13 N. edit.: Noul preşedinte, Traian Băsescu, a vorbit constant, înainte de turul II dar şi imediat după aflarea rezultatelor, de „Axa Washington-Londra-Bucureşti", arătându-ne unde este decisă, de fapt, politica României...

adevăraţi pioni de sacrificiu, pe care i-a înregimentat în aşa-zisa coaliţie internaţională din Irak.

În **perspectiva integrării în Uniunea Europeană, începând din 1 ianuarie 2007, România va trebui să-şi regândească întreaga strategie de dezvoltare şi de securitate.**

Capitolul I

SECOLUL XX – AMERICAN, SECOLUL XXI – AL DEZASTRULUI AMERICAN

Războinicii se... maschează

Popoarele Europei s-au măcelărit între ele pe durata primului război mondial 1914 – 1918, sub sloganul lansat de liderii politici ai statelor beligerante potrivit căruia acesta era „războiul care va pune capăt tuturor războaielor Niciodată sub soare nu s-a spus o mai mare minciună! Un alt mare neadevăr prin care se încearcă o motivare a primului război mondial este punerea acestuia pe seama „atentatului de la Sarajevo" (la Sarajevo a fost asasinat, la 28 iunie 1914, arhiducele Franz Ferdinand, moştenitorul tronului Austro-Ungariei, de către membrii organizaţiei naţionaliste sârbe „Mâna neagră"; asasinatul a servit Austro-Ungariei şi Germaniei ca pretext pentru declanşarea primului război mondial), din care se desprinde ideea că răspunzătoare de măcelul în care au pierit circa 20 milioane de oameni ar fi „triburile barbare" care trăiesc în Peninsula Balcanică.

Aprecierile unor istorici americani, ce se fac auzite şi în anul 2005, potrivit cărora primul război mondial a fost „un război pe care nimeni nu l-a dorit" fiind vorba doar de „un incident istoric" datorat lipsei de comunicare dintre statele beligerante sunt tot minciuni strigătoare la cer.

Aşa cum „atentatul de la Sarajevo" nu a constituit cauza primului război mondial, **tot aşa nici loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001 nu sunt cauza războiului de cucerire a principalelor zone strategice de materii prime,** declanşat de către S.U.A. la 7 octombrie 2001. Cauza fundamentală a acestui război de

cucerire o reprezintă **dependenţa tot mai mare a S.U.A. de sursele externe de materii prime** şi în primul rând de **petrol.**

Indiferent de pretextele sub care sunt declanşate, **cauzele tuturor războaielor** au fost şi sunt **de natură economică.** De 500 ani, civilizaţia occidentală „superioară" şi-a arogat dreptul de a cuceri şi lua în stăpânire teritoriile civilizaţiilor „inferioare", a le subjuga popoarele şi a le jefui resursele naturale în numele acestui „drept" au fost atacate şi cucerite, de către S.U.A., **Afghanistanul şi Irakul.** Pentru a arunca praf în ochii lumii, Washingtonul a înjghebat aşa-zisele coaliţii internaţionale din care face parte şi România.

Legea creşterii şi descreşterii Marilor Puteri

Cei care au explicat în mod ştiinţific adevărata cauză a războaielor, în ordinea apariţiei pe scara istorică a lumii sunt: generalul prusac **Karl von Câausewitz (1780 – 1831),** cel mai strălucit teoretician al lumii occidentale, consacrat prin geniala sa operă *„Despre război*

Cel care a atras atenţia întregii lumi asupra valorii acestei lucrări a fost V.I. Lenin.[14]

Orizontul deschis de Clausewitz a fost lărgit de către **Friederich Engels (1820 – 1895),** în amplele sale lucrări cu caracter militar, prin care a pus în lumină rolu! industriei, al transporturilor, ai ştiinţei şi tehnologiei în creşterea puterii militare a statelor. Lui Fr. Engels îi aparţine teza potrivit căreia mijloacele de purtare a războiului se vor dezvolta atât de mult, încât, **la** un moment istoric dat, **războiul va deveni de neimaginat.**

Acest „moment" a sosit odată cu înarmarea nucleară a lumii. **Un război cu folosirea armelor nucleare între Marile Puteri ar însemna dispariţia speciei umane şi transformarea Pământului într-un deşert al morţii.**

Concepţia materialist-istorică despre război a lui Engels a fost continuată de către istoricul american Paul Kennedy, profesor la Harvard University, în geniala sa

14 N. edit.: Hitler a fost, însă, cel mai mare admirator a lui Clausewitz, teoreticianul războiuiui-fulger, „blietzkrieg".

lucrare „The rise and Fall of the Great Powers – Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000” (Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri. Schimbările economice şi conflictele militare din anul 1500 până în 2000), Editura Fontana Press, 1989.

Marelui savant american contemporan nouă îi revine meritul de a fi descoperit caracterul legic al creşterii şi descreşterii Marilor Puteri, precum şi rolul determinant al factorului economic în acest proces”. Pentru concluzia sa ştiinţific fundamentată că S.U.A. vor decădea, aşa cum au decăzut toate Marile Puteri care le-au precedat, Paul Kennedy a stârnit furia şi oprobriul cercurilor politice ultraconservatoare americane. Nimeni nu poate însă opri cursul inexorabil al istoriei. Nu mai este un secret pentru nimeni că S.U.A. se află pe ramura coborâtoare a traiectoriei sale în istoria lumii.

Analizând operele celor patru titani ai gândirii universale, se poate constata că, atât în Europa, cât şi în întreaga lume, odată cu dezvoltarea mijloacelor de producţie, a industriei şi comerţului, a căilor de comunicaţii, a ştiinţei şi tehnologiei, iar odată cu acestea, a mijloacelor de purtare a războaielor, fiecare etapă istorică a marcat ascensiunea unei anumite puteri (stat) cu tendinţe de dominaţie, mai mult sau mai puţin reuşite, căreia i s-a opus o alta putere, materializată printr-un stat concurent sau grup de state.

Istoria Europei din ultimele trei secole, pornind de la „războiul de 30 ani” (1618 – 1648) a fost caracterizată printr-o succesiune de stări alternative de beligeranţă şi de pace, generate de echilibrul în raportul de forţe dintre principalele puteri ale lumii, precum şi de ruperea acestui echilibru, pe fondul dezvoltării inegale a statelor, al prăbuşirii unorj Duteri, cum a fost cazul fostei U.R.S.S. în anii 1989 – 1991.

În perioada 1945 – 1990, în Europa a existat pace, datorită echilibrului ce exista între Est şi Vest, între N.A.T.O. şi Tratatul de la Varşovia. Ruperea acestui echilibru a aruncat, atât Europa, cât şi întreaga lume, într-

o epocă a haosului, în care utilizarea forţei, recurgerea la război au trecut pe primul plan. Protagonistele acestei epoci extrem de periculoase pentru pacea şi stabilitatea în lume sunt S.U.A., tot aşa cum Germania a fost principala protagonistă în primul şi cel de-al doilea război mondial.

Secolul XX n-a fost un „secol german”...

Între 1910 – 1914, cheltuielile militare ale Germaniei au sporit de la 204 la 442 milioane dolari, în timp ce ale Franţei au crescut doar de la 188 la 197 milioane dolari. Cheltuielile militare ale Rusiei, echivalate la 324 milioane dolari, erau sub cele ale Germaniei. În 1914, producţia de oţel a Germaniei era de 17, 6 milioane tone, adică mai mare decât producţiile Marii Britanii, Franţei şi Rusiei, luate la un loc. Producţia de cărbune a Germaniei, de 277 milioane tone, era egală cu cea a Marii Britanii, dar net superioară sumei producţiilor celorlalte puteri europene (Austro-Ungaria – 47, Franţa – 40, iar Rusia – 36).

Pe acest fond al creşterii vertiginoase a puterii economice şi militare a Germaniei, raportul de forţe între Marile Puteri europene s-a schimbat radical, ducând la ruperea echilibrului ce menţinea Europa într-o stare relativă de pace. Istoria universală a reţinut mesajul, de Anul Nou 1901, al împăratului Wilhelm al II-lea, în care acesta proclama solemn: „Secolul XX va fi un secol german”.

Este clar pentru toată lumea că **principala vină, atât pentru izbucnirea primului, cât şi a celui de-al doilea război mondial revine Germaniei.** Tot atât de clar, pentru cei capabili să cunoască şi să înţeleagă adevărul istoric este şi faptul că **principala răspundere pentru declanşarea Războiului Rece** (1947 – 1989) **şi pentru producerea haosului total** care a cuprins lumea **după anul 1989 revine Statelor Unite ale Americii.**

În anii primului război mondial, Germania a reuşit să mobilizeze **13.500.000** de soldaţi. În primul război mondial au fost **înfrânte toate marile imperii din Europa,** iar **S.U.A**. au trecut **în fruntea statelor lumii,** ca cea mai mare putere economico-financiară, iar **după**

numai 25 ani vor deveni şi **cea mai mare putere militară a lumii.** Cam în aceeaşi perioadă de timp **s-a prăbuşit şi Imperiul britanic,** lată dar că legea creşterii şi descreşterii Marilor Puteri pusă în lumină de către savantul american Paul Kennedy a fost confirmată de către mersul istoriei.

Imperiile – ca baloanele!

Întreaga istorie universală demonstrează că **războaiele accelerează de o manieră colosală procesul de creştere şi descreştere al Marilor Puteri.** Primul război mondial al adus bogăţii imense Statelor Unite ale Americii, propulsând această ţară în fruntea ierarhiei mondiale, în anul 1914, S.U.A. erau un debitor net pe plan internaţional, cu o **datorie** de **3, 7** miliarde dolari, iar în anul 1929 erau un **creditor** net, cu peste 10 miliarde dolari. După cel de-al doilea război mondial, S.U.A.

s-au îmbogăţit şi mai mult, ajungând ca între 1945 – 1950 să deţină peste 75% din rezerveje mondiale de aur şi să dea peste 50% din produsul mondial brut. În asemenea condiţii, S.U.A. nu aveau cum să nu devină cea mai mare putere economică-şi militară a lumii.

În opera sa capitală, Paul Kennedy prezintă două faze ale descreşterii Marilor Puteri ale lumii. Prima este faza descreşterii sau decăderii relative, când, deşi pe plan intern puterea economică a statului respectiv creşte continuu, ponderea acestuia în totalul producţiei mondiale sau în raportul cu un alt stat sau grup de state este în descreştere, iată un exemplu: dacă în 1950 ponderea produsului intern brut al S.U.A. în P.I.B.-ul mondial era de 50%, cu toate creşterile spectaculoase ale economiei americane din perioada postbelică, în 1960, P.I.B.-ul Comunităţii Europene (Uniunea Europeană) l-a depăşit pe cel al S.U.A.

Ţinând cont de acest criteriu, 1960 este anul intrării S.U.A. în faza declinului relativ, din care nu a mai reuşit să iasă până în anul 2005 şi nici nu va mai reuşi vreodată. Aceeaşi soartă a avut-o şi Marea Britanie, care a stăpânit lumea timp de peste 150 ani.

Iată situaţia evoluţiei procentajului produsului intern brut al principalelor puteri ale lumii în P.I.B.-ul mondial, în perioada 1960 – 1980 *(„Lumea secolului* XX”, William R. Keylor, pag. 404):

	1960	**1970**	**1980**
Comunitatea Europeană (U.E.)	26,0	24,7	22,5
Statele Unite ale Americii	25,9	23,0	21,5
U.R.S.S.	12,5	12,4	11,4
Japonia	4,5	7,7	9,0
China	3,1	3,4	4,5

În anul 2005, cea mai mare putere economică a lumii nu sunt S.U.A., cum trâmbiţează propaganda oficială de la Washington, ci Uniunea Europeană. Aceasta deţine peste 65% din capitalul străin investit direct în economia S.U.A. Se apreciază că S.U.A. vor intra în declin absolut, probabil după anul 2025 – 2030.

În acelaşi an, S.U.A. deţin însă supremaţia militară asupra lumii. Bugetul militar american din acest an, în sumă de 580 miliarde dolari este mai mare decât bugetele militare ale tuturor statelor lumii luate la un loc. La ora actuală, bugetul Pentagonului, în care sunt ascunse şi sumele destinate serviciilor de spionaj şi securitate ale S.U.A., este mai mare decât întregul P.I.B. al Rusiei.

Experienţa primului şi celui de-al doilea război mondial i-a determinat pe americani să creadă că războaiele sunt o sursă de îmbogăţire şi de aceea Washingtonul pedalează puternic pe războaie.

Terra putea fi... planetă comunistă!?

În anii primului război mondial, **Germania** a fost cel mai puternic stat din lume şi **dacă, în vara anului 1917, ar mai fi menţinut presiunile asupra puterilor Antantei, cel mult una sau maximum două**

săptămâni, ar fi putut câştiga războiul. Pierderea de către Germania a acestei şanse istorice s-a datorat slăbiciunilor serviciului său de spionaj, care a fost incapabil să constate că marile inamice Franţa, Marea Britanie şi Rusia (distrusă din interior de bolşevism) erau pe punctul de a se prăbuşi, nemaiavând niciun fel de rezerve strategice.

Intrarea S.U.A. În război a produs efecte total insignifiante în raportul general de forţe dintre Germania şi adversarii săi. Americanii nu au salvat Europa, nici în primul război mondial şi nici în cel de-al doilea război mondial, ci doar au tras maximum de avantaje pentru sine în urma faptului că popoarele Europei, purtătoare ale aceleiaşi culturi, s-au măcelărit între ele. De aceea, unii istorici cunoscători în profunzime ai culturii şi civilizaţiei „bătrânului continent" au denumit primul şi cel de-al doilea război mondial „războaiele civile europene

Un rezultat total neaşteptat al primului război mondral şi care a influenţat dramatic cursul istoriei universale l-a constituit apariţia „primului stat socialist din lume", adică U.R.S.S.

După cel de-al doilea război mondial, suprafaţa Globului s-a „înroşit" şi mai mult, prin apariţia „democraţiilor populare" care au constituit „imperiul exterior" al Moscovei, respectiv Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Polonia, România şi Ungaria. Tot „roşie" a fost şi Jugoslavia, dar cu statut de ţară neangajată. Albania s-a rupt de Tratatul de la Varşovia în 1968 şi s-a „aliat" cu China, împotriva U.R.S.S., iar din 1989 s-a „aliat" cu S.U.A.

Cea mai formidabilă pierdere a lumii capitaliste a fost victoria comunismului în uriaşa Chină, fapt pentru care cercurile ultrareacţionare de la Washington turbează de furie şi după 56 ani de la producerea acestui eveniment. Au existat păreri că, **dacă s-ar fi declanşat un al treilea război mondial în perioada de vârf a puterii militare şi economice a fostei U.R.S.S., lumea capitalistă ar fi dispărut în totalitate.**

Tocmai acesta ar fi fost motorul fundamental pentru care S.U.A. au recurs la „strategia îngrădirii comunismului” şi antrenării fostei U.R.S.S. Într-o **competiţie economică şi de înarmare în spirală, cărora gigantul rusesc nu i-a putut face faţă,** prăbuşindu-se din punct de vedere economic. Se pare că Uniunea Europeană a tras învăţămintele necesare din experienţa celor 45 ani ai Războiului Rece, refuzând categoric să urmeze politica de înarmare a S.U.A., cu care poartă în schimb un război economic tot mai vizibil.

Al II-lea război mondial» previzibil sau programat?

După ce a asistat la ceremonia semnării **Tratatului de Pace de la Versailles** de către Germania, din ziua de 28 iunie 1919, mareşalul Ferdinand Foch (1851 – 1929), fostul comandant suprem al forţelor aliate pe frontul de vest a declarat: ***„Aceasta nu este pace. Este un armistiţiu pentru următorii 20 ani”.***

N. edit.: Lloyd **David** George, premierul Marii Britanii, **a** fost şi mai clar: *„Avem un document sens care* ***ne garantează*** *un alt război în 20 ani”.* Membru în „Comitetul celor 300”, ştia foarte bine ce urmează…

— 45

Bătrânul mareşal a avut perfectă dreptate. Pauza dintre cele două „potopuri de foc” a fost de numai 20 ani[15], dar nici aceea nu a fost una de pace. În martie 1935, Germania denunţă restricţiile impuse de Tratatul de la Versailles şi trece la o reînarmare febrilă, tot în primăvara anului 1935, Italia lui Mussolini atacă şi cucereşte Etiopia. Franţa şi Marea Britanie îi dau mână liberă lui Mussolini în Africa de Est. La 17 iunie 1936, izbucneşte războiul civil din Spania, declanşat de generalul Francesco Franco şi un grup de ofiţeri. Marile „democraţii” Franţa, Marea Britanie şi S.U.A. Îşi declară „neutralitatea”. În schimb, Germania şi Italia participă activ la masacrarea populaţiei spaniole loiale guvernului republican. La 15 iulie 1937, Japonia

15N. edit.: Vezi S. Brucan (sau Bruckner) despre trezirea „stupid people” din România...

atacă China, fără declaraţie de război. La 30 noiembrie 1939, U.R.S.S. invadează Finlanda.

Al III-lea război mondial a început deja?!

Asemănarea perioadei interbelice 1919 – 1939 cu perioada post-Război Rece 1990 – 2005 este izbitoare. Profitând de ocuparea militară a Kuweitului, străveche provincie istorică irakiană, de către trupele lui Saddam Hussein, survenită la 2 august 1990, între 6 august 1990 – 20 ianuarie 1991, S.U.A. declanşează primul război din Golful Persic, încheiat cu ocuparea militară a Kuweitului, Arabiei Saudite, precum şi a celorlalte state din jurul Golfului, respectiv Bahrein, Quatar, Emiratele Arabe Unite şi Oman. Au fost ucişi între 150 – 200.000 de militari irakieni.[16] între 24 martie – 21 iunie 1999, S.U.A. şi N.A.T.O., încălcând grosolan Charta O.N.U., atacă fără declaraţie de război Jugoslavia (Serbia şi Muntenegru), procedând la bombardarea sălbatică a acestei ţări. Sub genericul „Operaţia Forţa Aliată", asupra Serbiei au fost lansate 23.000 de bombe dirijate şi rachete de croazieră. Au fost ucişi peste 10.000 de civili, iar distrugerile provocate economiei iugoslave au fost estimate la 300 miliarde dolari. Agresiunea s-a încheiat cu ocuparea militară de către N.A.T.O. a provinciei Kosovo.

La 7 octombrie 2001, sub paravanul „războiului împotriva terorismului", sub Administraţia G.W. Bush, S.U.A. invadează Afghanistanul, cu sprijinul Rusiei. Un corp american de 17.000 de militari apără „guvernul legitim" afghan de la Kabul şi pe preşedintele Karzai, agent plătit al C.I.A., ales „democratic" în octombrie 2004, sub regim de ocupaţie.

La 20 martie 2003, în alianţă cu Marea Britanie şi Australia, încălcând Charta O.N.U., normele dreptului internaţional şi opoziţia N.A.T.O. şi Uniunii Europene, fără declaraţie de război, S.U.A. au declanşat agresiunea împotriva Irakului, pe care l-au cucerit la 1 mai 2003.[17] De

16 N. edit.: Agentul CIA Saddam Hussein a cerut mai întâi acceptul SUA şi l-a primit !

17 N. edit.: 1 mai este sărbătoarea înfiinţării Masoneriei americane !

atunci şi până în prezent, cu un efectiv de 130.000 militari, armata" S.U.A. distruge şi masacrează la discreţie, în această ţară.

Evenimentele de mai sus, prezentate succint i-au determinat pe unii analişti politico-militari din aria euro-atlantică să declare că „cel de-al treilea război mondial a început". Există şi părerea că este vorba de „al patrulea război mondial". Al treilea ar fi fost „Războiul Rece".

Europa visa unirea, SUA îi pregăteau falimentul...

În **perioada 1933 – 1939, Germania** celui de-al treilea Reich **şi-a refăcut economia şi a pus pe picioare o uriaşă maşină de război, în principal, cu ajutorul capitalului american.**

Începând cu anul 1924, încălcând prevederile Tratatului de Pace de la Versailles, în acord cu „Planul Dawes", capitalul american a fost orientat către Germania. Între 1924 – 1931, în industria Germaniei au fost pompate 2, 25 miliarde dolari. Pe bună dreptate, istoricul american William R. Keylor constata („Lumea secolului XX", pag. 110) că industria Germaniei a fost refăcută şi reechipată aproape în totalitate cu capitalul fostului stat inamic, S.U.A. Exact acelaşi lucru se va întâmpla şi după cel de-al doilea război mondial, atât cu Germania, cât şi cu Japonia.

Un ultim moment prin care s-a încercat salvarea Europei de la al doilea „potop de foc" ce se contura ca tot mai inevitabil a fost „Pactul Briand-Kellogg", semnat la Paris, la 27 iulie 1928, acţiune însoţită de o extraordinară campanie propagandistică (criticii vremii au numit-o fanfaronadă). Acest „Pact" condamna solemn recurgerea la război în soluţionarea problemelor controversate pe plan internaţional şi statua renunţarea la război ca instrument al politicii naţionale. Cu alte cuvinte, „Pactul Briand-Kellogg" scotea războiul în afara legii. Intenţia era salutară dar contextul istoric era total nefavorabil unui asemenea

---

2003=20+03=23, simbolul noului început pentru iudeo-masonerie. Alfabetul ebraic are 22 de litere.

demers.

Aristide Briand (1862 – 1932), fost prim-ministru şi ministru de Externe al Franţei, susţinător ai reconcilierii cu Germania şi iniţiator al acestui „Pact”, visa la o Europă „federalizată”, cu instituţii politice şi economice inter-europene, cu o piaţă comună, cu „libera circulaţie a bunurilor, capitalului şi persoanelor”, cu un sistem unic de securitate şi arbitraj. Marele om politic francez şi-a expus această viziune într-un discurs strălucit, în 17 mai 1939, la Liga Naţiunilor.

Visul lui A. Brind, laureat al Premiului Nobel, avea să se împlinească abia după cel de-al doilea război mondial, în perioada istorică cuprinsă între 25 martie 1957, când a fost semnat, la Roma, Tratatul de constituire a Comunităţii Economice Europene şi 29 octombrie 2004, când, tot la Roma, în aceeaşi sală istorică de conferinţe, a fost semnată, de către un număr de 25 de state, Constituţia Uniunii Europene.

Pentru această grandioasă realizare, un mare tribut de recunoştinţă le revine marilor oameni politici ai Franţei, Robert Schumann (1886 – 1963) şi Jean Monnet, economist de tàlie mondială. Naşterea şi dezvoltarea Comunităţii Economice Europene/Uniunii Europene, a făcut imposibilă integrarea Europei Occidentale în sistemul economiei S.U.A., aşa cum s-a urmărit prin „Planul Marshall”.

„Seriozitatea” Marilor Puteri

Dacă spiritul „Pactului Briand-Kellogg” ar fi triumfal, istoria Omenirii ar fi fost cu totul alta. Eliminarea războiului din viaţa societăţii, cu adevărat un „vis de aur” al Umanităţii, cel mai probabil că nu se va împlini niciodată. Este demn de reţinut că **acest „pact” a fost semnat de către Franţa, S.U.A. (ca iniţiatori), Marea Britanie, Germania, Italia şi U.R.S. &,** adică tocmai de acele ţări care, peste numai 11 ani, aveau să arunce Omenirea în cel mai cumplit război din câte au existat vreodată. Faptul că **S.U.A.,** cea mai mare putere economică a lumii, au semnat acest pact arată că nu au urmărit altceva decât **efecte propagandistice.** O naţiune

născută din războaie, jaf şi expansiune nu putea gândi la eliminarea războiului din viaţa internaţională.

România a aderat la acest pact la 4 septembrie 1928. În baza prevederilor „Pactului Briand-Kellogg”, la 9 februarie 1929 s-a încheiat, între fosta U.R.S.S. şi statele vecine, România, Polonia şi altele, protocolul de la Moscova, prin care statele semnatare se obligau să pună în aplicare prevederile pactului fără să mai aştepte jatificarea lui de către celelalte state semnatare. Rezultatele s-au văzut. În septembrie 1939, Germania şi U.R.S.S. atacă Polonia şi o şterg de pe harta Europei, iar la 22 iunie 1941, Germania şi România atacă U.R.S.S., declanşând adevăratul al doilea război mondial în Europa.

Aceasta a fost valoarea semnăturilor Marilor Puteri ale lumii de pe „Pactul Briand-Kellogg”. Aceeaşi valoare o au semnăturile acestor Puteri şi pe Tratatul N.A.T.O. din 4 aprilie 1949, de la Washington. Din „alianţă defensivă”, cum este definit în tratat, N.A.T.O. a devenit o „alianţă ofensivă”, adică agresivă, în martie 1999, când a atacat Jugoslavia, iar dacă lucrurile ar evolua după dorinţa Washingtonului ar trebui să se transforme într-un „jandarm mondial” comandat de S.U.A., cu dreptul autodeclarat de a face război în oricare parte a lumii.

Războiul – „continuarea politicii statului cu mijloace de forţă”.

În formularea cea mai simplă, războiul este un flagel ce a însoţit rasa umană de la apariţia ei pe Pământ şi până în zilele noastre. Este un fenomen social, specific societăţilor bazate pe proprietatea privată, au declarat marxiştii dar au minţit. Nici socialismul radical (sovietic) nu a putut elimina războiul din viaţa societăţii, după cum au demonstrat-o intervenţiile militare brutale ale ruşilor din Ungaria în octombrie 1956, precum şi invazia trupelor Tratatului de la Varşovia (mai puţin România) împotriva Cehoslovaciei, din august 1968. Se pare că războiul face parte din natura umană. Din unele date de care nu avem motive să ne îndoim, în ultimii 5.500 ani, în lume au avut loc peste 14.600 de războaie.

Dat fiind faptul că în primii ani ai secolului XXI apar tot mai multe indicii că Omenirea se îndreaptă spre un nou război de amploare apocaliptică este bine să ne reamintim cum au definit acest fenomen social o seamă de minţi strălucite, în diferite epoci.

Definiţia cea mai larg acceptată a războiului, atât în Occident, cât şi în fosta lume comunistă este cea formulată, de către Karl von Clausewitz, în care se spune: „Războiul nu este altceva decât continuarea politicii statului cu alte mijloace şi anume cu mijloace de forţă. Este deci un act de violenţă menit a-l constrânge pe un adversar să se supună voinţei noastre". În această definiţie simplă, dar genială, nu există nici urmă de vreo ideologie sau religie, în numele cărora se poartă războaie şi se comit cele mai abominabile atrocităţi.

Războiul este, deci, **un instrument al politicii.** Pentru Karl von Clausewitz a purta un război de dragul războiului era absolut ridicol.

„O naţiune moare de îndată ce dezarmează".

Émile Zola (1840 – 1902), scriitor francez de geniu, în 1891 afirma: *„Noi trebuie să mâncăm sau să fim mâncaţi, astfel încât lumea să poată trăi. Numai naţiunile războinice sunt cele care au prosperat. O naţiune moare de îndată ce dezarmează*

Raportându-ne la cele spuse de E. Zola, este clar că **românii nu au fost niciodată** (cu excepţia dacilor}[18] **o naţiune războinică,** iar după anul 1989 a fost **total dezarmată**. În N.A.Y.O., România este pe post de „ordonanţă", adică de soldat prost.

Karl Pearson, economist englez de talie internaţională, declara în 1900*: „Aceşti oameni morţi în război sunt, în cel mai înalt înţeles, treptele pe care Omenirea se înalţă la o viaţă intelectuală superioară şi adânc emoţională în aceste zile". Este* clar că Marea

18 N. aut.: Geoffrey Perret – „O ţară născută din război. De la Revoluţie (1776) la Vietnam. Istoria creşterii puterii S.U.A." Editura Random House, New York, 1989.

Britanie, o ţară extrem de săracă în resurse naturale, s-a înălţat şi şi-a construit un imperiu în care „Soarele nu apune niciodată” numai prin războaie de jaf şi cotropire, până când totul s-a prăbuşit după cel de-al doilea război mondial…

Friedrich Negel (1770 – 1831), filosof german genial, precursor şi inspirator al lui Karl Marx, referindu-se la război, a scris următoarele: *„Războaiele sunt groaznice dar necesare pentru salvarea statului de la pietrificare şi stagnare socială”.* Probabil că marele filosof, fiul uneia dintre cele mai războinice naţiuni, să aibă dreptate, dar numai parţial. Atunci când scopurile războiului sunt disproporţionate faţă de forţele şi mijloacele avute la dispoziţie, acesta nu mai salvează statul, ci îl duce la pieire. Aşa s-a întâmplat cu Germania lui Hitler în cel de-al doilea război mondial şi tot aşa se va întâmpla şi cu **S.U.A.,** dacă vor continua cursul războiului deschis de G.W. Bush, în octombrie 2001.

Războiul… te ridică la Cer!

Mareşalul prusac Helmuth von Moltke (1800 – 1891), cel care a zdrobit armata franceză în bătălia de la Sedan (războiul franco-prusac 1870 – 1871) şi l-a luat prizonier pe împăratul Napoleon al III-lea, spunea despre război următoarea cugetare: „Războiul a dezvoltat cele mai înalte virtuţi omeneşti”. S-a văzut ce fel de „virtuţi” a dezvoltat războiul purtat de Ädolf Hitler împotriva Europei, cât şi „virtuţile” trupelor americane după ocuparea Irakului, în primăvara anului 2003. Dacă uciderile şi atrocităţile în masă, însoţite de jafuri şi distrugeri sunt „virtuţi” atunci mareşalufvon Moltke a avut dreptate…

A existat şi o faţă bisericească, şi an. urne preotul englez H.I.D. Raydes, care în anul 1899 spunea: „Războiul evocă cele mai bune calităţi ale naturii umane, dând preponderenţă spiritului asupra trupului”. Se vede că „sfinţia sa”, în dragostea lui pentru războaiele coloniale purtate de patria mamă – Marea Britanie, a uitat de porunca dumnezeiască „Să nu ucizi”, precum şi de învăţătura lui Iisus Hristos „Să-ţi iubeşti aproapele

(inclusiv pe duşman) ca pe tine însuţi". Şi Biserică Catolică îi îndeamnă pe oşteni să ucidă „în numele credinţei". De fapt, acest lucru îl fac toate religiile din lume.

Contele Alexis de Tocqueville (1805 – 1859), fondatorul sociologiei, împreună cu Karl Marx, considera că: „Mai întotdeauna războiul lărgeşte orizontul minţii oamenilor şi le înalţă caracterul". Nu cred că celor 50 de milioane de morţi din cursul celui de-al doilea război mondial „li s-au înălţat caracterul"...

Juristul german Karl von Stengel compara războiul cu „o furtună care curăţă atmosfera şi doboară la pământ arborii putrezi şi scorburoşi". Oare cei 10 milioane de soldaţi germani căzuţi pe frontul de est (1941 – 1945) au fost „arbori putrezi şi găunoşi"?"

Literaţii belicoşi şi generalul pacifist

Poetul german **Georg Heym** se lamenta la timpul lui: *„De-ar veni un război. Chiar şi un război nedrept. Pacea este atât de putredă"*. Războiul nedrept l-a provocat chiar Germania (1939 – 1945), având drept efect spulberarea acesteia şi ţinerea ei sub ocupaţie străină. Pe lângă milioanele de morţi, pe teritoriul Germaniei au fost distruse, de bombardamentele anglo-americane, peste 10 milioane de edificii. Oare, în locul acestora, nu era de preferat o pace, indiferent cât de „putredă"?

Immanuel Kant (1724 – 1804), unul dintre cei mai străluciţi reprezentanţi ai filosofiei clasice germane, autorul genialei lucrări „Critica raţiunii pure" (1781), referindu-se la război, a scris: *„O pace prelungită favorizează predominarea spiritului mercantil şi, cu acesta, un egoism*

Înjositor, laşitatea, efeminarea şi tendinţe de degradare a caracterului unei naţiuni".

Marele filosof a fost contrazis de istorice ţări precum Elveţia şi Suedia, care, cândva, cele mai războinice din Europa, au renunţat la război de sute de ani. Acestea nu s-au degradat, situându-se în topul celor mai prospere şi mai civilizate state din lume. S-au prăbuşit şi degradat Germania, Japonia şi Italia, care au dezlănţuit cel de-al

doilea război mondial şi se vor degrada şi S.U.A., dacă vor continua politica războinică inaugurată încă din 1990 – 1991.

Referindu-se la război, se vede că minţi geniale au fost capabile să descrie acest fenomen de o manieră total iraţională. Personal cred că cea mai apropiată de adevăr este definiţia dată războiului de către generalul american William Sherman (1820 – 1891), erou al războiului de secesiune din S.U.A. (1861 – 1865), care, la finele acestuia, a declarat: „Războiul este un infern" Cinste generalului...

Magnaţii americani... îl „antrenau" pe Hitler

Războiul al doilea mondial a avut cauze multiple, dar fundamentală a. fost **dorinţa Germaniei** celui de-al treilea Reich **de a „revizui" frontierele Europei** stabilite prin prevederile Tratatului de Pace de la Paris din 1919 **şi de-şi întemeia un imperiu,** sub genericul „spaţiul vital", **pe seama teritoriilor statelor slave din răsărit,** şi mai ales pe cel al fostei U.R.S.S. *„Rusia va fi Africa noastră, iar ruşii vor fi africanii noştri"* i-a declarat Adolf Hitler lui Oberlander, şeful Secţiei a II-a din Abwehr (Serviciul de spionaj al Armatei). Ulterior, într-o discuţie intimă cu comandantul Regimentului Brandenburg, specializat în acţiuni de represalii în teritoriile ocupate, Oberlander a afirmat: *„Aceasta este, domnule colonel, concepţia lui Hitler, iar această concepţie ne va face să pierdem războiul".*

Criza economică din perioada 1929 – 1933, care a zguduit din temelii edificiul întregii lumi capitaliste a constituit una din cauzele fundamentale ale celui de-al doilea război mondial. Sferele de influenţă, pieţele de desfacere şi sursele de materii prime se cereau reîmpărţite, ori acest lucru nu se poate face decât prin război.

A doua cauză fundamentală a acestui război, ce avea să scoată Europa din istorie pentru o jumătate de secol, a constituit-o prăbuşirea sistemului securităţii europene, reprezentat de Liga Naţiunilor, la a cărui creare, marele român Nicolae Titulescu îşi adusese o contribuţie uriaşă.

Liga Naţiunilor a fost spulberată de politica revizionistă a Germaniei, secondată de cea a fostei U.R.S.S., ambele excluse de la Conferinţa de Pace de la Paris din 1919 – 1920. Un rol nu mai puţin nefast l-a jucat marele capital american, care a contribuit, într-o manieră decisivă, la refacerea economică şi reînarmarea Germaniei.[19]

Procesul de reînarmare a fost declanşat în anul 1935, cu materii prime din U.R.S.S., Polonia, România, Suedia, Turcia şi altele.

La **26 octombrie 1936** a fost constituită **„Axa Roma-Berlin”** între Italia fascistă a lui Benito Mussolini şi Germania nazistă a lui Adolf Hitler. La **25 noiembrie 1936,** „Axa Roma-Berlin” se transformă în „Pactul Anti-Comintern”, prin **aderarea Japoniei.** Toate aranjamentele de securitate din Europa Centrală şi din Balcani, construite cu migală de către Nicolae Tituiescu, precum **„Mica înţelegere” şi „Pactul Balcanic”** sunt subminate şi **spulberate de presiunile Berlinului** şi acţiunile subterane ale spionajului german.

Reich-ul şi arma sa capitală: petrolul românesc...

„Drumul spre Est” al Germaniei a început prin anexarea Austriei la 11 martie 1938 şi invadarea Cehoslovaciei în martie 1939. La ocuparea şi dezmembrarea Cehoslovaciei au luat parte activă Polonia şi Ungaria. Ca şi România în 1940, Cehoslovacia nu a opus rezistenţă. Industria de război a Cehoslovaciei, care excela în tancuri şi artilerie, a slujit şi alimentat maşina de război a Germaniei din 1939 până în 1945.

Rolul României a fost însă mai mare decât al tuturor aliaţilor Germaniei, precum şi al statelor cotropite de către aceasta. Fără petrolul României, Germania celui de-al

---

19 N. edit.: Printre care şi bunicul lui George W. Bush...

N. aut.: Mark Axworthy, Cornel Scafeş, Cristian Crăciunoiu – „Third Axis Förth Ally”/ Al patrulea aliat al Axei Tripartite, Editura Arms and Armour, Londra, 1995, pag.18-19.

treilea Reich nu ar fi putut declanşa şi purta cel de-al doilea război mondial. Acest lucru nu i-a fost iertat României niciodată. „Aurul negru” românesc a stat la baza purtării „războiului fulger” de către Germania, mai ales în perioada 1939 – 1941.

În cursul celui de-al doilea război mondial, România a livrat Germaniei următoarele cantităţi de petrol exprimate în tone:

1939	1940	1941	1942	1943	1944
1.556.000	1.304.800	3.173.700	2.302.400	2.472.700	1.078.900

După ce, între 1938 – 1939, lucrurile au scăpat complet de sub control iar ordinea internaţională s-a bulversat total, la **31 martie 1939, Marea Britanie** a declarat în mod public **garantarea integrităţii teritoriale** a **Poloniei.** Era prea târziu.

În acest fel s-a confirmat una din marile cugetări ale generalului american Douglas MacArthur, erou al războiului al doilea mondial din Pacific, care spunea: ***„Istoria eşecului în războaie poate fi comprimată în două cuvinte: PREA TÂRZIU.*** *Prea târziu pentru a înţelege scopurile mortale urmărite de inamicul potenţial. Prea târziu în sesizarea pericolului de moarte iminent. Prea târziu în pregătirile de război. Prea târziu în pregătirea tuturor forţelor pentru rezistenţă. Prea târziu în a te alătura prietenilor”.*

Oare, pentru ceea ce se întâmplă din 1994 încoace în prevenirea alunecării lumii spre un război, nu este prea târziu?...

Capitolul II
HITLER
PRIMUL CAVALER AL APOCALIPSEI
Jalnicul Schicklgruber

Adolf Hitler s-a născut la 20 aprilie 1898, ora 18.00, la Gasthof Zum Pomer, o crâşmă modestă din oraşul Brauhau – Austria, situat la frontiera cu Bavaria. Era al

treilea fiu din cea de-a treia căsătorie a unui simplu funcţionar de vamă. Până la vârsta de 39 ani a purtat numele mamei (ca fiu nelegitim), respectiv Schicklgruber (Aloas).

Este omul politic cu cea mai modestă origine socială din câţi a cunoscut vreodată gloria şi. decăderea din istoria Germaniei. Hitler i-a semănat întru totul mamei sale, pe nume Klara Poetzi. Numele de Hitler l-a luat de ia tatăl său Aloïs Hitler.[20]

Viitorul „Führer" al Germaniei a început să semneze cu numele stigmatizat de istorie Adolf Hitler după anul 1920. A făcut un lucru bun pentru propria-i imagine, mai ales după ce a ajuns în fruntea Partidului Muncitoresc Naţional Socialist German (Nazist).[21]

Este greu de imaginat cum ar fi putut milioane de germani să scandeze „Heil Schicklgruber" în loc de „Heil Hitler"...

Tinereţea lui A. Hitler a fost mai mult decât jalnică. Nu a reuşit să-şi termine liceul, căzând la bacalaureat. Singura lui pasiune era pictura, dar încercările de a fi admis la Academia de Arte din Viena au eşuat. A fost trântit la două examene de admitere, motiv pentru care va ajunge să urască de moarte Austria şi Viena. Iată un motiv pentru care, în anul 1938, Hitler a şters Austria de pe harta Europei, transformând-o în provincie a celui de-al treilea Reich.

Primul război mondial l-a făcut ca voluntar în armata germană, în rândurile căreia a luptat pe frontul germano-francez, cu un fanatism indescriptibil, în cadrul Regimentului 16 infanterie din Bavaria. A luat parte la bătălia de pe Somme din octombrie 1916, când a fost rănit la un picior, la bătălia de la Arras din martie 1917, în urma căreia a fost înaintat la gradul de caporal, iar în noaptea

---

20 N. edit.: Conform autorilor occidentali, Hitler era un...Rothschild ! Mama sa, fiind „femeie în casă" la familia Rothschild din Viena, l-ar fi procreat cu urmaşul lui Salomon Rothschild...

21 N. edit.: Hitler era...agent ai Serviciului de Informaţii Militare, la ordinul şefilor săi infiltrându-se în NSDAP (partidul national-socialist) !

de 13 octombrie 1918, în timpul bătăliei de la Ypres a fost gazat, riscând să rămână orb toată viaţa.

În august 1918 a fost distins cu „Crucea de Fier" clasa I. Experienţa de război a lui Hitler a avut o influenţă imensă în formarea lui ca om politic. Atunci i s-a născut ura împotriva Franţei, pe care o va distruge şi îngenunchea în mai iunie 1940.

Ura împotriva evreilor i-a fost alimentată de rolul jucat de aceştia în provocarea revoluţiei din Germania, în 1918, încheiată cu înlăturarea Kaizerului Wilhelm al II-lea. *S-a* produs ceea ce Hitler numea „lovitura de cuţit pe la spate" dată de evrei. În aceasta îşi are sorgintea Holocaustul pus la cale de ura de moarte a lui Hitler împotriva evreilor şi acceptat de către imensa majoritate a germanilor.[22] **Cei mai negri ani** din viaţa lui A. Hitler au fost cei petrecuţi **la Viena,** între **1905 – 1910,** când a fost cărător de bagaje, spălător de vase şi de covoare sau pur şi simplu un vagabond muritor de foame. El nu a fost însă niciodată „zugrav", cum l-au făcut adversarii lui politici. Picturile pe care le-a lăsat, inclusiv cele cu amanta lui, Eva Braun, nu sunt lipsite de sensibilitate artistică.

Învăţăturile lui Hitler... pentru SUA

Plasat în topul celor mai diabolici oameni din Istorie, A. Hitler, cu toate crimele monstruoase pe care Le-a săvârşit, mai ales Holocaustul, care atârnă deasupra Germaniei (şi de la un timp încoace şi asupra României) şi după 60 ani, a fost mai sincer decât alţi conducători de stat care au comis crime.

În opera sa de căpetenie ***„Mein Kampf",*** adevărata „biblie" a Partidului nazist, Hitler a făcut cunoscut întregii lumi că va distruge Franţa, va şterge de pe harta Europei Polonia, această *„monstruoasă creaţie a Versailles-ului",* va ocupa pământurile slave din est şi va crea *„Reichul celor o mie de ani".* Visul imperial al lui Hitler era **inspirat de**

22 N. edit.: Paul Johnson („O istorie a evreilor") arată că, fără Holocaust, evreii nu s-ar fi întors în Palestina, pentru a forma Israelul (după cum era programat, din 1871, de Albert Pike)...

Imperiul Roman.[23]

Interesant este că, în zilele noastre, „visul imperial" al cercurilor ultraconservatoare de la **Washington se raportează tot la Imperiul Roman,** lată ce declara ambasadorul S.U.A. la Londra, în noiembrie 1999: *„S.U.A. au acumulat o putere de asemenea magnitudine cum nu a existat niciodată în secolul XX. Pentru comparaţie, unii ar fi tentaţi să se raporteze la Imperiul Britanic din secolul XIX, dar, în materie de concentrare a puterii şi de influenţă asupra lumii exercitate de S.U.A. în prezent,* ***trebuie să ne întoarcem la Imperiul Roman"***[24]

La baza expansionismului Germaniei naziste a stat **ideologia *„rasei superioare germane*predestinată să conducă lumea**. În epoca Războiului Rece, în laboratoarele de propagandă ale C.I.A. dar nu numai acolo, a fost lansată „teza" potrivit căreia teoria nazistă germană s-ar fi inspirat din concepţia determinismului social a lui Karl Marx. Mai rămâne să se „demonstreze" că Hitler a fost de fapt „marxist"…

Hitler şi Stalin – „împrieteniţi" de Occident…

Împingerea Germaniei naziste către fosta U.R.S.S. şi asocierea lui A. Hitler cu I.V. Stalin, constituie una dintre cele mai mari diversiuni propagandistice din câte au existat vreodată în istoria lumii. Germania nazistă a fost un stat capitalist, cu cea mai puternică economie de piaţă din Europa, pe locul doi după economia S.U.A., bazată pe proprietatea privată. Clasa dominantă în Germania lui Hitler era, ca şi în S.U.A., clasa de mijloc, atât de mult elogiată de către ideologii şi politologii din Occident.

Germania celui de-al treilea Reich a făcut parte din lumea capitalistă dezvoltată, alături de S.U.A., Marea Britanie, Franţa, Italia şi Japonia, istoria a demonstrat că formele de guvernare ale lumii capitaliste pot fi:

23N. edit.: Aşa cum şi G.W. Bush se doreşte tot un.Jmperator roman !

24N. edit.: De origine iudaică, admiraţi de...antisemitul Hitler, fiul nelegitim al unui Rothschild...

N. edit.: Semn că „fundaţiile secolului XIX" trebuiau puse de cele 12 triburi iudaice...

democraţia, nazismul şi fascismul (de aceeaşi esenţă), dictaturile regale, precum şi foarte răspânditele dictaturi militare. Chiar dacă a fost o dictatură, U.R.S.S. şi liderul ei, I.V. Stalin, au aparţinut unei lumi unice, bazată pe centralism (totalitarism) şi pe proprietatea colectivă. Adolf Hitler şi I.V. Stalin au fost cei mai mari şi mai ireconciliabili adversari care s-au înfruntat vreodată de-a lungul istoriei Omenirii. În urma acestei confruntări, în care toate legile şi obiceiurile războiului statuate în tratate şi convenţii au fost ignorate, au pierit peste 10.000.000 de germani şi peste 25.000.000 de ruşi.

Dacă A. Hitler şi I.V. Stalin au cooperat temporar, acest lucru s-a datorat „marilor democraţii" occidentale – Franţa, Marea Britanie şi S.U.A., care au exclus Germania şi Rusia de la procesul de trasare a frontierelor Europei şi ale lumii, în urma primului război mondial.

Admirând evreii, Hitler a devenit... antisemit!

Originile ideologiei „rasei superioare" germane le explică, cu argumente beton, marele jurnalist şi istoric american William L. Shirer, în geniala sa lucrare *„Creşterea şi căderea celui de-al treilea Reich"* (Editura Fawcett Crest Book, New York, 1960, pag. 150 – 161). Acesta arată că, atât reprezentanţi de seamă ai intelectualităţii şi mediilor culturale germane, printre care Friedrich **Nietzsche** (1844 – 1900), Richard **Wagner** (1813 – 1883) * şi alţii, precum şi ideologii nazişti în frunte cu **Hitler** s-au **inspirat din teoriile rasiste franceze şi britanice.** Este vorba de opera capitală a contelui **Joseph Arthur de Gobineau*,** diplomat francez şi scriitor, intitulată *„Essay on the Inequality of the Human Races"* (Eseu asupra inegalităţii raselor umane) apărută la **Paris,** între **1853 – 1855,** precum şi de-lucrările englezului **Hausten Stewart Chamberlain.** Acesta din urmă făcea parte din cea mai înaltă aristocraţie engleză, tatăl său fiind amiral în Flota britanică, nepot al mareşalului Sir Neville Chamberlain, care în final, a ajuns **ginerele lui**

Richard Wagner Opera capitală a lui H.S.

Chamberlain: „Foundations of the Ninteen's Century" be 1.200* de pagini, cu un profund conţinut rasial, editată la Viena în 1899, i-a entuziasmat atât pe Kaizerul Wilhellm al II-lea, cât şi pe Adolf Hitler.

În anul 1923, H.S. Chamberlain, care a obţinut cetăţenie germană, a fost primul intelectual din Germania care şi-a dat seama de viitorul politic al lui Hitler, scriind articole elogioase la adresa acestuia. Ideologul rasist englez a decedat la 11 ianuarie 1927, fiind condus pe ultimul său drum de către îndureratul său prieten Adolf Hitler. A căuta rădăcinile nazismului în marxism-leninism şi totalitarismul comunist, este tot atât de realist şi de ştiinţific, cum ai căuta avionul cu reacţie în epoca de piatră! Place sau nu place, Hitler şi cele două războaie mondiale ţin de lumea capitalistă. Lumea comunistă a avut şi ea păcatele ei în faţa istoriei, pentru care a plătit şi încă mai plăteşte.

Clasica admiraţie fată de... dictatori

Despre Hitler s-au scris şi se vor mai scrie mii şi mii de pagini. Dintre toţi cei care l-au descris, cel mai aproape de adevăr mi se pare a fi istoricul american John Mueller[25], care a scris următoarele: *„Adolf Hitler poseda o enormă energie şi vigoare, puteri excepţionale de convingere şi o memorie excelentă, o mare putere de concentrare, o copleşitoare dorinţă de putere, o credinţă fanatică în rolul său misionar;* o *monumentală încredere în sine, un curaj fără seamăn şi o spectaculoasă uşurinţă de a minţi, un stil oratoric hipnotizant şi o capacitate de extremă cruzime faţă de oricine îndrăznea să-i stea în faţă sau care încerca să-l abată de la cursul hotărât de el".*

Cu toate că mulţi au încercat să-l ridiculizeze pentru trufia şi ieşirile sale fulminante, pentru stilul de mustaţă Chaplin, Adolf Hitler a fost, după aprecierile unor istorici precum Allen Bullock şi Hugh Trevor Roper, un „geniu politic". În realitate, **Hitler a exploatat, cu o abilitate adevărat genială, situaţia creată în Europa şi în lume,**

25 N. aut.: John Mueller – „Retreat from Doomsday", Editura Basic Books Inc. Publisher, New York,1989.

după rezultatele primului război mondial. El a crezut, din adâncul fiinţei sale, că *„naţiunea germană este predestinată să conducă lumea”.*

În anul 2005, la 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, **clasa politică ultraconservatoare din S.U.A. nutreşte aceeaşi convingere: *„Statele Unite trebuie să conducă lumea pentru că sunt predestinate acestui rol de către Dumnezeu, americanii fiind poporul ales”.***[26] Unde este deosebirea?

Cu siguranţă că într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, germanii îl vor reabilita, într-o formă sau alta pe Adolf Hitler. Şi Napoleon I Bonaparte (1769 – 1821) a însângerat Europa, de la Canalul Mânecii până la Moscova, dar după 15 ani de la moartea sa pe insula Elba, din Oceanul Atlantic, unde a fost surghiunit, încarcerat şi, în final, asasinat de englezi, prin otrăvire lentă, a fost adus la Paris, depus cu mari onoruri la Domul Invalizilor, devenind simbol al măreţiei Franţei. Napoleon I Bonaparte mai este considerat „criminal” doar în Marea Britanie, Rusia şi Spania. Tratamentul aplicat de trupele lui Napoleon populaţiei Spaniei, în perioada ocupaţiei din 1808 – 1809, nu a fost prea departe de holocaustul evreilor din cel de-a (doilea război mondial…

În ascuns, germanii marchează, de zeci de ani, ziua de naştere a „führerului”. O vor face şi pe faţă. Imensa majoritate a germanilor îl consideră pe A. Hitler, drept cel mai mare conducător pe care această naţiune l-a avut vreodată. I se reproşează doar două „erori” care i-au umbrit gloria: atacarea URSS şi holocaustul împotriva evreilor.

---

26 N. edit.: Pentru ca demonizarea să fie completă, Hitler a fost „detronat” în al… 13-lea an…

N. edit.: Când era mason şi avea pe conştiinţă războiul burilor. Ulterior (1920) a avertizat asupra puterii Masoneriei, probabil în scădere de influenţă. Drept dovadă, impunerea sa ulterioară ca prim-ministru…în acest caz, nu ne mai miră „indiferenţa” sa faţă de România, predată URSS integral !

N. edit.: De origine iudaică, convins că evreii sunt „rasa superioară” care trebuie să conducă Terra.

Mareşalul I. Antonescu – îmblânzitorul lui Hitler

În relaţiile cu toţi şefii de stat din lume cu care a venit în contact, Hitler s-a comportat cu aroganţă şi în cea mai mare parte a timpului a „monologat", copleşindu-l pur şi simplu pe interlocutor. Singurul om de stat în faţa căruia personalitatea copleşitoare a lui Hitler se „îmblânzea", obligându-l la un comportament atent şi respectuos, a fost mareşalul României, Ioh Antonescu. Personalitatea conducătorului statulţii român avea un efect de-a dreptul magic asupra „Führerului". Oricât i-a/ fi vorbit, Hitler nu-l întrerupea niciodată pe mareşalul Ion Antonescu. În întâlnirile dintre cei doi aliaţi, Antonescu nu a scăpat niciodată prilejul să-i vorbească lui A. Hitler despre drepturile istorice sacre ale românilor asupra Transilvaniei.

Deşi au trecut 60 ani de când şi-a pus capăt zilelor în buncărul său din Berlin, sub salvele artileriei ruseşti, demonizarea lui Adolf Hitler continuă aproape zilnic. „Reichul celor o mie de ani" visat de Hitler, a durat 12 ani, 4 luni şi 8 zile/

Capitolul III

CHURCHILL-AL DOILEA CAVALER AL APOCALIPSEI

De la Prim Lord la prim-ministru

Winston S. Churchill (1874 – 1965).

În anii primului război mondial, W.S. Churchill a deţinut funcţia de mare prestigiu şi importanţă militară strategică de **„Prim Lord af Amiralităţii" *,** comandând cea mai mare şi mai puternică flotă de război din lume. În perioada 1940 – 1945 a fost **prim-ministru** al Marii Britanii, jucând un rol important în realizarea coaliţiei Naţiunilor Unite împotriva puterilor „Pactului Anti-Comintern" (Germania, Italia şi Japonia), formată din fosta U.R.S.S., Marea Britanie şi S.U.A. Fără a fi fost un mare strateg, W.S. Churchill a fost **un mare orator,** cu o formidabilă putere de convingere şi de mobilizare asupra maselor. Ca şi Hitler, avea o **extraordinară putere de voinţă** şi era **necruţător** atunci când întâlnea obstacole în

calea atingerii scopurilor propuse.

Departe de a fi fost un prim-ministru de geniu, cum a fost Benjamin Disraeli (1804 – 1881) *, prin optimismul, dârzenia şi capacitatea sa propagandistică de mobilizare, W.S. Churchill a fost **exact liderul de care avea nevoie Marea Britanie** după căderea Europei Occidentale sub ocupaţia Germaniei şi azvârlirea peste Canalul Mânecii a trupelor britanice bătute măr pe continent în vara anului 1940. Că aşa au stat lucrurile, o dovedeşte faptul că, **în alegerile din 1945, W. Churchill nu a mai fost ales,** deşi îi condusese pe britanici la victorie. „Ingratitudinea" naţiunii sale l-a afectat puternic, făcându-l pentru mulţi ani dependent de alcool şi de droguri.

Anticomunistul care a predat România Rusiei

Duşman de moarte al comunismului, pe care a vrut să-l distrugă încă din faşă, fiind **sufletul şi organizatorul intervenţiei militare împotriva Rusiei bolşevice din 1917 – 1918 şi sprijinitor al contrarevoluţiei interne din această imensă ţară,** W.S. Churchill a fost primul om politic din lume care a înţeles că numai U.R.S.S. poate zdrobi maşina de război a Germaniei hitleriste.[27]

În ziua de **22 iunie 1941,** când Germania, având ca aliat principal România, a atacat U.R.S.S., W.S. **Churchill** a strigat entuziasmat: ***„Aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea".*** Ştia vicleanul om politic de ce!

În aceeaşi zi, şeful serviciului de spionaj militar al Germaniei, celebrul amiral Wilhelm **Canaris** (1887 – 1944) a declarat într-un cerc intim de colaboratori: ***„Acesta este***

---

27 N. edit.: Deşi admirator al lui Hitler! Germania şi URSS erau marile pericole pentru Imperiul Britanic şi SUA şi trebuiau puse să se distrugă reciproc...

N. edit.: în bătălia pentru Cota 60 de la Suvla Bay, peste 1.000 de soldaţi englezi din primul batalion al regimentului Norfolk au fost...aspiraţi de o formaţiune noroasă în formă de căciulă, dispărând fără urmă !!

Amănunte în „Serviciile secrete şi parapsihologia" – vol I (Ed. OBIECTIV).

sfârşitul Germaniei”. În anul 1944, amiralul Canaris a fost destituit din funcţie şi asasinat de agenţi ai Gestapo într-un lagăr de concentrare, fără niciun fel de judecată.

Se spune că W.S. Churchill ar fi afirmat cândva, într-un cerc extrem de intim, că **amiralul Canaris ar fi colaborat cu serviciile de spionaj şi diversiune britanice, în scopul asasinării lui Adolf Hitler.**

„Marele strateg” era... o calamitate!

Imaginea pe care şi-a creat-o W. Churchill, cu ajutorul aristocraţiei britanice, „de mare om politic şi strateg” al celui de-al doilea război mondial a fost una exagerată. În ultimii ani, istoricii engjezi i-au mai estompat din „glorie” punând în lumina adevăruri şocante. În anul 2004, aflăm cu stupoare că W. Churchill nu numai că nu avea veleităţi de strateg, ci era o adevărată calamitate în acest domeniu…

În primul război mondial, în calitate de „Prim Lord al Amiralităţii”, W. Churchill a convins guvernul britanic să organizeze o expediţie navală pentru cucerirea strâmtorilor Dardanele şi Bosfor, precum şi a Constantinopolului (Istanbul). Ideea a fost acceptată, adăugându-i-se şi o componentă de uscat prin debarcarea a circa 5 divizii în Peninsula Galipoli. Derulată în intervalul de timp februarie-august 1915, operaţia s-a încheiat cu rezultate dezastruoase pentru englezi. În faţa intrării în strâmtoarea Dardanele, artileria de coastă turcă a făcut ravagii în rândul celor circa 84 de nave de război britanice. Pe uscat, în zona Galipoli, trupele engleze au fost bătute măr de armata turcă. În marea bătălie de la Galipoli s-a distins colonelul Mustafa Kemal Atatürk, viitorul fondator al Turciei moderne.[28]

În cursul celui de-al doilea război mondial, „ideile strategice” ale lui W. Churchill au făcut ca sute de mii de soldaţi britanici să fie sacrificaţi pe fronturi periferice, total neesenţiafe pentru victoria împotriva Germaniei

28N. edit.: Stevenson, şeful S.O.E., a creat şi C.I.A. iar năravurile au rămas, dovadă Osama ben Laden, agent CIA...

hitleriste.

„Paguba Churchill" nu voia un... „Over lord".

W. Churchill s-a opus vehement planului operativ *„Overlord",* conceput de americani pentru operaţia de debarcare de la **6 august 1944 din Normandia. Acestui plan de operaţii aprobat de către preşedintele S.U.A., F.D. Roosevelt, i-a fost opusă „var/anfa *Churchill",* de debarcare în Balcani. Scopul acestei „variante" era să le interzică ruşilor ocuparea strâmtorilor Bosfor şi Dardanele, iar prin aceasta ieşirea U.R.S.S. la Marea Egee şi Marea Mediterană, ceea ce ar fi condus la interceptarea căilor navale strategice ale Marii Britanii spre marele său imperiu colonial. Se vede treaba că W. Churchill era obsedat de această idee încă din anul 1915.**

Specialiştii militari occidentali, inclusiv din Statul Major Imperial al Marii Britanii au ajuns la concluzia unanimă că, dacă s-ar fi aplicat „varianta Churchill" şi armatele aliate ar fi luat în piept masivii muntoşi dintre Corint şi Dunăre, Armata Roşie ar fi ajuns nestingherită pe malul Oceanului Atlantic...

W.S. Churchill a fost un susţinător ardent al bombardării populaţiei civile din Germania, în speranţa că aceasta se va răscula împotriva lui Adolf Hitler. Reacţia populaţiei civile germane a fost exact inversă. Churchill este autorul moral al raderii de pe faţa pământului a oraşului german Dresda, în care au pierit circa 100.000 de civili, în oraşjieexistând niciun obiectiv militar.

În **iunie 1940 şi noiembrie 1944, W. Churchill a fost pe punctul să treacă la declanşarea unor atacuri masive cu gaze de luptă asupra Germaniei,** dar a fost împiedicat să facă acest lucru de către comandanţii armatei. Hitler nu a îndrăznit să recurgă la folosirea gazelor de luptă împotriva ruşilor nici în bătălia pentru Berlin, când tancurile ruseşti se îndreptau către buncărul său.

Churchill – cu evreii, Imperiul Britanic – cu paguba...

W. Churchill a înfiinţat, la 16 iulie 1940, teribila organizaţie secretă S.O.E. (Special Operations Executive), cu mai multe centre dispuse pe teritoriul Marii Britanii, unde, în perioada 1940 – 1945, au fost instruiţi zeci de mii decombatanţi specializaţi în acţiuni teroriste de sabotaj şi subversiune. În centrele S.O.E. au fost **antrenaţi combatanţi din toate rasele şi de pe toate continentele** şi trimişi apoi să lupte în teritoriile ocupate de forţele „Pactului Anti-Comintern". Luptătorii instruiţi la bazele S.O.E. au desfăşurat acţiuni teroriste şi de sabotaj în Europa, Orientul Mijlociu, Africa şi Asia.

După încheierea celui de-al doilea război mondial, aceşti experţi în acţiuni de luptă neconvenţionale **au pus bazele unor organizaţii teroriste în coloniile britanice, fiind animatorii luptei de eliberare de sub dominaţia Marii Britanii/**

Nu este nicio exagerare în aprecierea că W. Churchill a fost părintele terorismului modern, dar prin aceasta şi-a tăiat singur craca de sub picioare.

Un exemplu strălucit care confirmă cele afirmate anterior este cel al evreului Chaïm Herzog (1918 – 1993). Acesta a fost recrutat de S.O.E., s-a instruit într-un centru special din Marea Britanie şi a desfăşurat acţiuni clandestine până în 1945, ajungând la gradul de colonel. Imediat după încetarea războiului s-a deplasat în Palestina, aflată sub ocupaţie britanică, şi a fost unul din fondatorii organizaţiei teroriste „Haganah", care a jucat un.ro! determinant în alungarea trupelor engleze din Palestina şi crearea statului Israel în 1948.

Cel mai mare act terorist comis de organizaţia „Haganah", comparabil doar cu cel de la World Trade Centre din 11 septembrie 2001, de la New York, s-a produs în iunie 1946, prin distrugerea totală a hotelului „Regele David" din Ierusalim, unde se afla cartierul general al armatei de ocupaţie britanice. Carnagiul a avut dimensiuni catastrofice şi a determinat retragerea Marii Britanii din Palestina, latã ce se poate întâmpla, când un om politic de mare calibru precum W. Churchill este incapabil să

anticipeze efectele pe termen lung ale hotărârilor sale. De altfel, niciun om politic proeminent din istoria lumii nu s-a dovedit capabil să facă acest lucru, spre dezastrul multor epoci.

În **Parlament, Churchill era... Mutu**

În anul 1945, după înfrângerea sa în alegeri, W. Churchill s-a retras din viaţa politică, suferind repetate crize de depresie psihică profundă. Apelul la **alcool şi droguri** s-a amplificat. Peste toate acestea, a mai suferit şi un **accident cerebral.** Viaţa intimă şi suferinţele lui W. Churchill au fost păstrate în cel mai profund secret de către autorităţile britanice. Lipsa de recunoştinţă a naţiunii britanice l-a durut cel mai mult. Ne putem imagina, prin comparaţie, ce a simţit preşedintele României, Nicolae Ceauşescu, la 25 decembrie 1989, când a ajuns în faţa plutonului de execuţie…

Setos de putere ca şi Adolf Hitler şi ajutat de cercul de prieteni din Partidul Conservator, W. Churchill revine în viaţa politică, câştigă alegerile din 1951 şi redevine prim-ministru al Marii Britanii. Din teribilul „buldog”, cum îl răsfăţau englezii în timpul războiului, W. Churchill ajunsese o adevărată epavă. Dependenţa de droguri a devenit şi mai mare, mai ales când trebuia să ţină un discurs în Camera Comunelor. În aprilie 1955, cu sistemul nervos la pământ, W. Churchill s-a retras definitiv din viaţa politică, ducând o viaţă retrasă şi presărată de căderi psihice prelungite.

Contrar părerilor unor istorici englezi, potrivit cărora Marea Britanie a ieşit „biruitoare” la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, adevărul este că aceasta doar a supravieţuit acestui război. Adevăraţii învingători au fost U.R.S.S. şi S.U.À., statele cele mai mulţumite de rezultatele celui de-al doilea război mondial. Marea Britanie à ieşit din război zdruncinată şi slăbită dincolo de orice proporţii.

Leul britanic” a murit odată cu Churchill

Între 1945 – 1965, W. Churchill a asistat neputincios cum **întregul Imperiu Britanic,** căruia îi închinase întreaga viaţă, **s-a năruit**. În **1965,** când a trecut în

„lumea umbrelor”, puterea şi influenţa în lumea Germaniei şi Japoniei, state zdrobite în război, erau mai mari decât ale Marii Britanii, „ţară învingătoare”. Cu toată starea sănătăţii sale (suferise şi al doilea accident vascular), mai ales din punct de vedere psihic, **lui W. Churchill îi este atribuită scrierea istoriei celui de-al doilea război mondial în cinci volume,** pentru care, în anul **1953** a fost distins cu **Premiul Nobel pentru literatură.** Cel mai probabil că acesta a fost un mod elegant din partea cercurilor conservatoare britanice de a-l consola pentru modul total lipsit de gratitudine în care l-au înlăturat masele britanice în 1945 de la putere.

Nu vreau să trec drept „cârcotaş”, dar dacă W.S. Churchill a scris personal cele cinci uriaşe volume de istorie a celui de-al doilea război mondial, atunci m-aş putea declara „autorul Capitalului lui K. Marx”… Ştiu cum se scrie o carte şi mai ştiu cum „scriu” şefii de stat şi de guverne cărţi.

Vrând parcă să-şi ceară iertare „marelui dispărut”, englezii i-au organizat lui W. Churchill un **ceremonial funerar de stat grandios**. În toată istoria Marii Britanii, dintre oamenii politici, doar pentru ducele de Marlborough (1650 – 1722), străbun al lui W. Churchill şi pentru amiralul Nelson (1758 – 1805) s-au mai organizat asemenea funeralii. Aflându-mă în misiune permanentă în cadrul Ambasadei României la Londra, am participat la funeraliile lui Winston Churchill.

Odată cu el a dispărut şi Imperiul Britanic. Simbolul imperial „Leul” a ajuns o felină jigărită, ale cărui „răgete” nu mai speriau pe nimeni…

Capitolul IV

ROOSEVELT «AL TREILEA CAVALER AL APOCALIPSEI

Omul care a paralizat Istoria Omenirii

Franklin Delano Roosevelt (1882 – 1945), **s-a născut la New York, în Hycle Park, într-o familie foarte bogată.** După ce a absolvit **liceul Harvard,** a urmat cursurile **Facultăţii de Drept a Universităţii**

Columbia. După absolvire, a practicat **avocatura la New York,** iar în anul **1905** s-a căsătorit cu domnişoara Eleonor Roosevelt, o **verişoară** mai îndepărtată de a sa, **nepoata favorită a fostului preşedinte al** S.U.A. **Theodore Roosevelt,** o femeie cultă şi extrem de inteligentă.[29] Convingerile politice ale lui F.D. Roosevelt au fost **influenţate de** gândirea şi concepţiile fostului preşedinte al S.U.A., **Woodrow Wilson** (1913 – 1921), din partea Partidului Democrat, pe lângă care a îndeplinit înalte funcţii de stat.

În vara anului 1921, în timp ce se afla în vacanţă împreună cu soţia şi cei cinci copii ai lor la Campobello Island, a fost lovit de una dintre cele mai cumplite bolrce pot ruina viaţa unui om, indiferent de rang şi bogăţie – **poliomielita** –, în urma căreia a rămas **paralizat de** ambele picioare. Imensa majoritate a oamenilor loviţi de această înfiorătoare boală îşi duc zilele ca handicapaţi până la moarte, constituind o imensă povară pentru cei din jur. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat însă şi cu omul care a fost F.D. Roosevelt. Dotat cu calităţi de om de geniu, ajutat şi încurajat de extraordinara lui soţie, Eleonor, şi înconjurat de sprijinul şi dragostea copiilor săi, F.D. Roosevelt **s-a aruncat în torentul bătăliilor politice de pe scena americană cum nimeni altul nu a mai făcut-o în toată istoria S.U.A.**

Salvatorul capitalismului american

Nu vom intra în detalii, pentru că acestea nu se circumscriu scopului acestei cărţi, considerând că este suficient să se ştie că, în anul 1932, F.D. Roosevelt, condamnat să stea toată viaţa lui într-un cărucior, a fost ales preşedinte al S.U.A., într-una dintre cele mai grele perioade ale existenţei acestui mare şi puternic stat. Este vorba de catastrofala depresiune economică din perioada **1929 – 1933,** care a pus sub semnul întrebării însăşi existenţa sistemului capitalist în S.U.A.

În **anul** 1929, **Bursa din New York s-a prăbuşit,**

29 N. edit.: Pentru creşterea preţurilor s-a procedat la aruncarea cerealelor în Ocean...

cu efecte catastrofale asupra întregului sistem economic american, în numai câteva luni, **numărul şomerilor** a atins nivelul de **6 milioane**. Între **1929 – 1932.**

N. edit.: Familia Roosevelt provenea din Klaes Martensen Rosenwelt, imigrat în 1644 şi instalat, la 1644, în New Amsterdam (New York). Eleonor era fiica lui Elliot şi Anna Hall Roosevelt.

— 63 – un număr de **5.100 de bănci americane au dat faliment.** Puterea totală de cumpărare a societăţii americane, până atunci cea mai mare din lume, a scăzut de la **83** miliarde dolari, la **48** miliarde dolari.

Preţurile la produsele agricole au scăzut atât de mult, încât **întreaga agricultură americană a fost ruinată**". Valoarea comerţului exterior al S.U.A. a scăzut de la **10** miliarde la **3** miliarde dolari pe an. **O mare manifestaţie de la Washington** din iulie 1932 a fost **sălbatic reprimată de către armata americană** sub comanda generalului Douglas MacArthur. **Milioanele de şomeri şi familiile lor,** ameninţaţi cu spectrul mizeriei fără speranţă şi al morţii prin înfometare, **puteau distruge bazele capitalismului american,** aşa cum s-au petrecut lucrurile în Rusia în anii primului război mondial.

Potrivit aprecierilor eminentului om politic şi economist englez Robert Harvley, fost membru în Camera Comunelor din Parlamentul Marii Britanii şi redactor la prestigioasă revistă „The eeconomist", **F.D. Roosevelt a rămas în istoria S.U.A. şi a lumii,** nu atât pentru rolul pe care l-a jucartin conducerea S.U.A. spre victorie împotriva Japoniei şi Germaniei, cât **mai ales pentru meritul de a fi salvat de la pieire capitalismul în S.U.A.** El a reuşit să disipeze marile tensiuni sociale, mai ales pe cele ale proletariatului care, altunci când este pauperizat din punct de vedere economic, optează pentru comunism.

Clasa muncitoare merge în... comunism

Nu trebuie să apelăm la „operele" lui K. Marx şi V.I. Lenin pentru a demonstra acest lucru, ci la opera capitală a americanului Seymur Martin Lipset, unul dintre cei mai

mari sociologi ai secolului XX, intitulată *„Political Mari. The Social Bases of Politics”* (Omul politic. Bazele sociale ale politicii), apărută în nouă ediţii succesive între 1959 – 1988, la John Hopkins University Press. Seymur Martin Lipset, unul dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă din S.U.A. a fost profesor de ştiinţe politice şi sociologie la Hoovèr Institution, Stanford University şi Harvard University şi membru al Academiei de Ştiinţe a S.U.A. Acesta poate fi învinuit de orice pe lume numai de simpatii procomuniste nu. Dacă s-a inspirat din gândirea lui K. Marx este treaba lui.

În opera sa *„Omul politic”,* capitolul 4, pag. 87 – 126, intitulat *„Autoritarismul clasei muncitoare”,* S.M. Lipset demonstrează în mod ştiinţific faptul că **o clasă muncitoare numeroasă, lovită în interesele sale economice, tinde să împingă societatea spre un regim social-economic de tip comunist. Această clasă socială are puternice tendinţe autoritariste**. În perioada 1929 – 1933, clasa muncitoare americană a fost cea mai lovită în interesele sale economice, motiv pentru care pericolul comunist în S.U.A. a fost mare. **Atunci când clasa de mijloc este numeroasă, iar interesele sale economice sunt afectate, aceasta optează pentru fascism.** Adolf Hitler şi regimul nazist din Germania au fost „opera” clasei de mijloc germane.

De aici se desprinde concluzia logică potrivit căreia în orice ţară capitalistă dezvoltată, cu o clasă de mijloc mare, atunci când interesele economice ale acesteia sunt puternic afectate, instaurarea unui regim de guvernare de tip fascist este la ordinea zilei.

Roosevelt I-a plagiat pe Stalin (cu îmbunătăţiri)!

F.D. Roosevelt, prin programul său economic rămas în istorie sub genericul *„New Deal”* * a acordat cea mai mare atenţie problemelor grave ale clasei muncitoare americane, pentru evitarea unei explozii sociale necontrolabile.

Programul *„New Deal”,* bazat pe teoriile

economice ale lui Keynes[30], a zdrobit pentru totdeauna principiul neamestecului statului în economia capitalistă de piaţă. Atât elementele de planificare, echilibrare, cât şi de coordonare a economiei de piaţă au devenit atribute sacre ale statului capitalist dezvoltat, condiţie a supravieţuirii sistemului.

Acest adevăr elementar şi vital a fost **ignorat în România** posttotalitară, **cu urmări dezastruoase,** de către o clasă politică ignorantă, coruptă, ineficientă şi iresponsabilă, născută din fosta nomenclatură şi reziduurile fostelor partide istorice.

Pentru a salva capitalismul din S.U.A. şi lua sub control milioanele de şomeri predispuşi la orice, F**.D. Roosevelt a înfiinţat Corpul Civil de Conservare** (Civilian Conservation Corps). Toţi şomerii din S.U.A., ameninţaţi cu moartea prin înfometare, de la vârsta de 18 ani în sus au fost mobilizaţi şase înregimenteze în acest „corp" (C.C.C.). Programul de lucru era de „zi lumină", adică **10 – 12 ore,** iar plata consta din **masă, salopetă şi cazare.** La sfârşitul fiecărei luni, familiile celor angajaţi în C.C.C. primeau câte **30 dolari** pentru strictul necesar de supravieţuire. Ani la rând, până în1935 – 1937, clasa muncitoare americană a muncit în aceste condiţii, **construind o imensă şi puternică infrastructură economică,** constând din baraje şi hidrocentrale gigantice, şosele, poduri, căi ferate, edificii publice etc. **

Măsuri asemănătoare au fost luate şi în agricultură, prin legi de protecţie şi prin **înfiinţarea Administraţiei Agricole de Adoptare** (A. AA), prin care s-au introdus măsuri de **planificare şi subvenţii mari** din partea statului şi în acest sector vital al economiei. Pe măsura revirimentului economic, F.D. Roosevelt şi programul său de reformă „New Deal" au creat pentru clasa muncitoare americană **cel mai avansat sistem de protecţie socială.** Clasa politică americană, în frunte cu preşedintele, a înţeles un lucru esenţial pentru supravieţuirea sistemului

30 N. edit.: Fundamentate pe stimularea economiilor populaţiei.

capitalist şi anume acela potrivit căruia, **cu cât muncitorul este mai bine plătit, cu atât este mai departe de comunism.**

Munca voluntară nu e comunistă...

Ar fi timpul ca şi rudimentara clasă politică din România să înţeleagă acest lucru, până nu va fi prea târziu! Dacă vor continua să se îmbogăţească pe sine, înglodând tot mai mult celelalte clase şi categorii sociale în mizerie şi sărăcie, **politicienii şi îmbogăţiţii peste noapte ai României se vor trezi într-o bună zi cu o nouă formă de comunism.** Acest adevăr este valabil nu numai pentru România, ci şi pentru lumea întreagă în curs de „globalizare".

Î**ntre 1932 – 1937, capitalismul american a fost salvat prin munca voluntară a întregii naţiuni.** Cam aşa ar fi trebuit să procedăm şi noi, românii, după 1989. În loc de muncă s-a practicat un **jaf general.** De aici, se poate vedea în ce constă deosebirea fundamentală dintre români şi americani. În România post-totalitară s-au format două mari categorii sociale: jefuitorii şi jefuiţii.

Fiind deosebit de populist şi cu accentuate elemente de „comunism", programul *„New Deal"* a **fost criticat** de către unele cercuri extremiste de dreapta din S.U.A., iar marele om de stat care a fost **F.D. Roosevelt a fost acuzat că este „comunist".** Această acuzaţie i-a fost adusă de către Edgar Hoover, numit în fruntea F.B.I. chiar de către preşedintele F.D. Roosevelt, la 10 mai 1934.

F.B.I. – „mama" Securităţii!

După cum bine se ştie, Biroul Federal de Investigaţii **(F.B.I.)** este **„poliţia politică" / „securitatea" S.U.A.,** însărcinată cu crimele politice de nivel federal şi eu problemele ce vizează securitatea statului. **John Edgar Hoover** (1895 – 1972), **una dintre cele mai malefice figuri ale secolului XX,** este comparabil cu şeful poliţiei politice naziste, Heinrich Himmler.[31]

---

31 N. edit.: De origine iudaică.

Prin şantaj, asasinate şi corupţie, J.E. Hoover[32] s-a menţinut în postul de director general al F.B**.I**. timp de **48 ani,** bătându-şi joc de toate principiile şi normele legale ale „democraţiei americane”. **Şapte preşedinţi ai S.U.A.** (Franklin D. Roosevelt, Harry S. Truman, Dwight D. Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson şi Richard M. Nixon) au fost **şantajaţi** de către acest gangster fără egal, dovada cea mai grăitoare fiind aceea că **niciunul din ei nu l-a putut demite din funcţie, deşi fiecare din ei a dorit-o.** Acest lucru l-a încercat preşedintele John F. Kennedy (1961 – 1963), fapt pentru care a fost asasinat, împreună cu fratele său Robert Kennedy, care deţinea funcţia de procuror-general al S.U.A. **Zeci de milioane de americani au „dosare” în arhivele F.B.I**. dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să ceară a fi „studiate”, iar cei vizaţi să aibă acces la ele.

Generalul capitulare necondiţionată”.

Cu toate că este unul dintre cei mai mari preşedinţi din istoria S.U.A., **nu tot ce a făcut F.D. Roosevelt este demn de laudă.** De numele lui este legată introducerea conceptului de ***„capitulare necondiţionată” în*** purtarea războiului împotriva puterilor „Axei Tripartite”.

Această „idee” nu a ieşit din capul lui, ci a fost **extrasă din experienţa războiului de secesiune** din S: U.A. (1861 – 1865), purtat între statele nordiste federale şi statele sclavagiste din sud, care în anul 1861 s-au desprins din S.U.A., constituind o Confederaţie sub preşedinţia lui Jefferson Davis.*

După 4 ani de război, **statele sudiste au fost înfrânte, datorită unui război civil necruţător,** purtat de către preşedintele unionist, Abraham Lincoln. **S.U.A. au**

---

32 N. edit.: Homosexual şi mason, după unele surse americane.

N. edit: De origine iudaică. A fost un război punitiv, dorit şi declanşat de Casa Rothschild.

N. edit.: Cifra 6 este o obsesie numerologică (vezi şi Josephus Flavius) a iudaismului şi dovada implicării atotputernicilor bancheri Rothschild...

fost salvate de la dezmembrare cu preţul a 600.000 de morţi.** „Capitularea necondiţionată” era într-adevăr singura cale de salvare de la dezmembrare a S.U.A.

Primul care a enunţat principiul „capitulării necondiţionate” nu a fost nici preşedintele Abraham Lincoln (1861 – 1865) şi nici preşedintele F.D. Roosevelt, ci **generalul Ulysses Grant,** comandantul armatelor nordiste în războiul de secesiune. În februarie 1862, **în timp ce asedia Fortul Donelson,** din statul sudist Tennesee, cu trupele sale, după o rezistenţă eroică, rămas fără muniţii şi alimente, comandantul fortului a trimis pe unul din locţiitori săi să „negocieze” cu generalul U. Grant, condiţiile predării Fortului Donelson. Grant a dat un singur răspuns: „capitularea necondiţionată”. Ulterior, lui Ulyses Grant i-a fost dată porecla ***„Generalul capitularea necondiţionată”*** care l-a însoţit până la moarte.

Condiţia catastrofală

Iată de unde s-a inspirat preşedintele F.D. Roosevelt, când **a introdus această „condiţie”** în anul de vârf al celui de-al doilea război mondial **1943,** în întâlnirea de la Casa Bianca, cu Winston Churchill, la care a fost invitat şi I.V. Stalin, dar acesta a refuzat să participe.

Dacă în războiul de secesiune american „capitularea necondiţionată” a fost benefică, **aplicarea acesteia în cel de-al doilea război mondial a avut efecte catastrofice, constând din prelungirea cu ani de zile a acestui război şi pierderea a milioane de vieţi omeneşti.** „Capitularea necondiţionată” pretinsă de Naţiunile Unite la iniţiativa lui F.D. Roosevelt a unit-şi mai mult naţiunile germană şi japoneză în jurul propriilor conducători. Nicio naţiune din lume, mare, mijlocie sau mică, ce se respectă, nu acceptă „capitularea necondiţionată”.

În perioada **1965 – 1975,** americanii le-au pus şi **vietnamezilor** drept condiţie a încetării războiului „capitularea necondiţionată”. După ce au pierdut **58.000 de morţi, 200.000 de răniţi, mutilaţi** şi au cheltuit circa **150 miliarde dolari,** cei care s-au ales cu o „capitulare necondiţionată” şi cu retragerea totală din Vietnam, după

10 ani de eforturi inutile au fost americanii.

De mai bine de doi ani, **naţiunea irakiană** se opune cu înverşunare mega-puterii militare a S.Ü.A., neacceptând „capitularea necondiţionată”.

Marele Mincinos

Cu toată gloria şi strălucirea lui, **F.D. Roosevelt a minţit naţiunea americană cum puţini din predecesorii săi au făcut-o.** ÈI este **singurul** preşedinte din istoria S.U.A. care a deţinut **trei mandate consecutive,** printre altele şi datorită faptului că **a jurat în faţa întregii naţiuni că nu o va implica în cel de-al doilea război mondial.** Congresul american a votat chiar **două legi prin care se garanta „neutralitatea” S.U.A.** (februarie 1936 şi mai 1937). De îndată ce a izbucnit războiul la 1 septembrie 1939, Congresul S.U.A. a „revizuit” legile „neutralităţii” şi a început să producă şi să livreze armament şi muniţii tuturor celor interesaţi.

În **septembrie 1940, F.D. Roosevelt autorizează livrarea către Marea Britanie a unui număr de 50 de distrugătoare învechite din primul război mondial, în schimbul cărora S.U.A. au luat în concesiune, pe timp de 99 ani, o serie de baze navale şi aeriene** din Bermuda, Newfoundland, Jamaica şi de pe teritoriul Marii Britanii.

Probabil că S.U.A. nu ar fi intrat în război împotriva Germaniei naziste, dacă Hitler nu ar fi fost atât de idiot, încât să declare război S.U.A. la 11 decembrie 1941, solidarizându-se cu Japonia, după atacul devastator prin surprindere al acesteia din 7 decembrie, împotriva Flotei S.U.A. din Pacific, aflată la ancoră în rada bazei navale de la Pearl Harbour. Spre râsul curcilor, **sateliţii Germaniei –** Italia, România şi Ungaria – **au „declarat” război Statelor Unite.** Pe seama României s-a râs în Congresul american, deoarece secretarul de stat Cordell Hull s-a plâns că *„nu o găseşte pe harta lumii”...*

În **pat cu duşmanul...**

Contrar propagandei oficiale postbelice, în timpul

celui de-al doilea război mondial, imaginea Germaniei naziste în S.U.A. nu era chiar atât de neagră şi de şifonată.

La sfârşitul anului **1942** şi începutul anului 1943, când pe frontul germano-sovietic s-a derulat „Bătălia Stalingradului", cea mai mare şi – mai sângeroasă din istoria tuturor timpurilor, la care au luat parte şi două armate române (Armata a 3-a şi Armata a 4-a), generalulamerican **Leslie R. Groves,** colaborator apropiat al preşedintelui F.D.

Roosevelt, declara: ***„Adevăratul duşman al S.U.A. este Rusia Sovietică (, nu Germania nazistă".****

În **mai 1945, secretarul de** Stat **al S.U.A., Joseph Grey", prezenta U.R.S.S. drept *„inamicul cert al Statelor Unite",* iar George Kennan,** diplomat de profesie, **fondatorul strategiei Războiului Rece, cerea guvernului de ia Washington să adopte *„o atitudine de război faţă de U.R.S.S.",*** prin telegramele şi rapoartele trimise de el de la Moscova, unde se afla în misiune permanentă. După ani de zile, **G.** Kennan a regretat acest lucru.

Englezii şi americanii – inventatorii lagărelor

În anii celui de-al doilea război mondial, **pe teritoriul S.U.A. au existat lagăre de concentrare, în care au fost masaţi toţi cetăţenii americani de origine japoneză,** indiferent de cât timp au'emigrât în Statele Unite. Au existat lagăre **şi pentru alte categorii de cetăţeni americani** consideraţi ca potenţial periculoşi pentru „securitatea statului".[33] Aceste lagăre, despre care americanilor nu le place să vorbească şi despre a căror existenţă au păstrat un secret total, umbresc imaginea celui care a fost marele preşedinte a „celei mai mari democraţii" din lumş, F.D. Roosevelt. Numărul celor internaţi în aceste lagăre a fost de **peste 500.000.** Datorită propagandei postbelice, susţinută intensiv şi la scară globală de către C.I.A. şi organizaţiile evreieşti, existenta lagărelor de concentrare a fost legată exclusiv de

33 N. edit.: Politica a fost repetată şi după 11 sept. 2001, victime fiind arabii...

numele lui A. Hitler şi I.V. Stalin.

În realitate, aşa cum ne arată istoria Omenirii, **cei care au inventat instituţia lagărelor de concentrare** nu au fost nici germanii şi nici ruşi, ci **englezii.**

Spre ţinere de minte, **cel care a inventat lagărele de concentrare a fost generalul englez, lord Horatio Herbert Kitchner, comandantul trupelor engleze în timpul „războiului burilor" din Africa de Sud** (1899 – 1903)". În anul 1900, în Africa de Sud existau **40 de lagăre** de concentrare, **pentru albi** (buri), femei, copiii şi bătrâni, cu un total de **116.000** de internaţi şi **60 lagăre** de concentrare **pentru negri,** cu un total de **116.000** deţinuţi. Lagărele funcţionau în câmp deschis, iar condiţiile de viaţă erau cele de **exterminare. Au pierit 27.927 de albi în majoritate femei şi copii şi 14.000 de negri.** Aceste lagăre ale morţii au fost **construite în scop de şantaj,** pentru a-i determina pe excelenţii luptători buri (de origine olandeză) să înceteze rezistenţa.[34]

Am pus în lumină aceste crunte adevăruri, dat fiind faptul că atât englezii, cât şi americanii sufocă lumea cu lecţiile lor despre „democraţie, libertate şi drepturile omului".

România a salvat Germania şi Europa

De numele lui F.D. Roosevelt este legată realizarea, în ultimii ani ai celui de-al doilea război mondial, a celei mai înfiorătoare arme scornită de mintea omenească, o adevărată armă a apocalipsei, respectiv **„arma atomică". Dând crezare unei scrisori false încropite de cercurile evreieşti, în cârdăşie cu spionajul britanic,** şi semnată de marele fizician evreu **Albert Einstein** (1879 – 1955), potrivit căreia Germania nazistă s-ar găsi într-o *„fază avansată de realizare a bombei atomice"* F.D. Roosevelt a angajat S.U.A. în cel mai costisitor şi cel mai „secret" program militar din câte a cunoscut vreodată Omenirea.

34N. aut.: Trewhella Cameron – „Istoria ilustrată a Africii de Sud", Editura Southern Book Publishers, Johannesburg, 1986, pag. 212-218.

Este vorba de *„Programul Manhattan”* de construire a bombei atomice, **aprobat** de către preşedintele F.D. Roosevelt **la 17 iunie 1942.** Director executiv al programului a fost numit generalul Leslie R. Groves.

În 1943, **S.U.A. şi Marea Britanie** şi-au unificat eforturile având ca **obiectiv realizarea primelor bombe atomice** în timpul cel mai scurt posibil, adică în **1944.** Arhivele Germaniei naziste au evidenţiat faptul că, **în 1942, A. Hitler** şi consilierii lui apropiaţi **au decis ca „bomba atomică germană”** să **fie construită după terminarea „victorioasă” a războiului cu Rusia Sovietică.** Nu au mai apucat. Americanii şi englezii au avut în vedere construirea „bombei atomice” **pentru a putea fi utilizată în Europa, împotriva Germaniei naziste.**[35] Numai după zdrobirea acesteia se avea în vedere utilizarea „bombei atomice” şi împotriva Japoniei. Dacă G.L. Weinberg spune adevărul şi dacă ieşirea României din „Axa Tripartită” şi alăturarea ei Naţiunilor Unite, la 23 august 1944, a dus la scurtarea celui de-al doilea război mondial cu circa 6 luni, atunci înseamnă că **România a salvat Germania şi implicit Europa de Sa un bombardament atomic.** Contribuţia României la scurtarea războiului al doilea mondial în Europa a făcut ca primele bombe atomice să fie lansate asupra Japoniei (6 şi 9 august 1945, la Hiroshima şi Nagasaki) şi nu asupra Europei, aşa cum era planificat iniţial. Am scris despre acest lucru în mai multe cărţi, dar niciun istoric român „consacrat” nu a luat în seamă acest „amănunt neînsemnat”. O mai fac încă o dată pe această cale, cu ocazia împlinirii a 60 ani la încetarea celui de-al doilea război mondial.

Bomba atomică – „pomana” evreilor pentru

35 N. aut.: Gherhard L. Weinberg – „A World at Arms: A Global History of World War II” (O lume sub arme. Istoria globală a celui de-al doilea război mondial), Editura Cambridge University Press, New York, 1994 pag. 568-574).

Moscova

Intrarea Omenirii în „era nucleară” s-ar produs în ziua de **16 iulie 1945,** la **ora 05.29 45”,** când a fost **detonată prima bombă atomică,** cu denumirea secretă de ***„GADGET”*** (în traducere directă – *Dispozitiv*)[36], la poligonul experimental de la **Los Aiamos.**

Bomba atomică a fost oferită pe tavă lui F.D. Roosevelt, de către un număr de 13 savanţi veniţi toţi din Europa, respectiv Albert Einstein (evreu german), Leo ëzilaref (evreu ungur, laureat al premiului Nobel), Niels Bohr (evreu din Danemarca, laureat al premiului Nobel), Klaus Fuchs (evreu german), Bruno Pontecorvo (evreu italian), Ernest Rutherford (evreu englez), James Chadwich (evreu englez), Otto Hahn, Fritz Strassmann, Otto Frish, Lise Meitner şi Eugen Vigner, **toţi evrei** germani, fugiţi de prigoana lui A. Hitler.[37]

Un rol-cheie în realizarea bombei atomice l-a avut **Klaus Fuchs,** descoperitorul separării Uraniului 235 prin metoda difuziunii gazoase. Şi acum, un „amănunt” fără alte detalii: Klaus Fucks (1911 – 1988) a fost **agent al serviciului de spionaj militar al fostei U.R.S.S.** Probabil, că a fost **cel mai valoros spion din istoria tuturor timpurilor.** „Programul Manhattan” a costat colosala sumă de **5 miliarde dolari, plătită evident de către contribuabilii americani dar intrată în seifurile evreieşti.** După ce a asistat la prima explozie atomică, directorul **ştiinţific** al programului, savantul american Ken Bainbridge s-a întors spre ceilalţi savanţi prezenţi şi, sub imperiul unei imense tensiuni, le-a spus: ***„De acum încolo, suntem cu toţii nişte fii de căţea!”***

Muniţiile lui Roosevelt – lichidate în... Irak

Legendarul preşedinte american F.D. Roosevelt nu a apucat nici ziua victoriei de la 9 mai 1945, şi nici explozia bombei atomice de la Los Aiamos, **decedând** în scaunul cu

---

36 N. edit.: Mai înseamnă şi...cadou, surpriză plăcută !

37N. edit.: Nu întâmplător au fost 13 !

rotile al infirmităţii sale **la 12 aprilie 1945,** de hemoragie cerebrală.[38] El a lăsat în urma lui o superputere, cu o gigantică industrie de război, care constituie „locomotiva industriei" S.U.A. şi după 60 ani de la încetarea războiului. **Armamentul şi muniţiile produse de industria americană rămase neutilizate la moartea lui F.D. Roosevelt** se ridicau la valoarea totală de circa **90 miliarde dolari,** în condiţiile în care **P.I.B.-ul** S**.U.A**. în anul 1945 era de **60 miliarde dolari.** Această uriaşă cantitate de materiale de război şi-a găsit utilitatea în conflictele locale din cei 45 ani de Război Rece.[39]

Ultimele bombe de aviaţie din cel de-al doilea război mondial au fost aruncate asupra Irakului, în timpul primului război din Golful Persic **(1990 – 1991).**

F.D. Roosevelt a spulberat pentru totdeauna politica „izolaţionistă" tradiţională a S.U.A., angajându-le pe coordonatele luptei pentru cucerirea dominaţiei mondiale.

F.D. Roosevelt, un **mare admirator al lui I.V. Stalin** şi-a dat acordul tacit pentru stăpânirea de către fosta U.R.S.S. a statelor din Europa Centrală şi de Est, cucerite de către Armata Roşie. Spre deosebire de Roosevelt, W. Churchill şi-a dat acordul în scris pentru această stăpânire. Cu alte cuvinte, **instaurarea regimului comunist în România,** la 6 martie 1945, **nu se datorează numai Moscovei, ci şi Washingtonului şi Londrei.**

Eleonor Roosevelt – principalul spion

Aş fi nedrept şi lipsit de spirit cavaleresc dacă aş încheia capitolul închinat marelui om de stat F.D. Roosevelt, dacă nu aş dedica un mic spaţiu şi extraordinarei lui soţii.

Eleonor Roosevelt (1884 – 1962) a fost prima femeie din înalta societate americană care, alături de soţul

---

38 N. edit.: într-un interviu acordat fiului lui Roosevelt, I.V. Stalin a insistat că acesta a fost asasinat de Churchill, după ce l-a „ratat" pe el !...

39N. edit.: Imediat după capitularea Japoniei, întreaga infrastructură a fost mutată în Coreea, în aşteptarea războiului L.

ei, deţinător al funcţiei supreme în stat timp de 12 ani, **s-a angajat puternic în viaţa politică a S.U.A**. deschizând un nou orizont cu privire la rolul femeilor într-o lume total dominată de bărbaţi. Posesoare a unei înalte culturi şi a unei inteligenţe native de excepţie, atractivă şi stăpână pe arta seducţiei, „prima doamnă" a S.U.A**. a executat multe misiuni secrete de culegere de informaţii pentru soţul ei,** atât pe teritoriul S.U.A., cât şi în străinătate.

Informaţiile culese de Eleonor Roosevelt au fost întotdeauna **mai sigure şi mai utile** preşedintelui Roosevelt **decât cele culese de serviciile secrete**. În această privinţă, Eleonor Roosevelt s-a apropiat într-o oarecare măsură de extraordinara româncă, **prinţesa Marta Bibescu, cea mai mare expertă a „diplomaţiei secrete" din secolul XX.**[40] Eleonor Roosevelt **a reprezentat S.U.A. pe lângă O.N.U.,** înfiinţată la 25 iunie 1945, despre care se ştie că a fost o **cloacă a spionajului internaţional,** încă din primele zile ale existenţei sale.

La sesiunea O.fa. U. din 10 decembrie 1948, de la Paris, Eleonor Roosevelt a dat citire Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului, menită să pună stavilă atrocităţilor comise împotriva Omenirii în cursul celui de-al doilea război mondial, atât de către statele fasciste, cât şi de către „marile democraţii".

Reamintesc, în esenţă, conţinutul acestei „declaraţii", deoarece, nici după aproape 6 (3 ani, **aceasta** nu **este respectată în litera ei, în nicio ţară din lume**. În cele 30 de articole, Declaraţia proclamă drepturile elementare

---

40 N. edit.: Vezi „Spionaj şi sex" – Florian Gârz, Ed. OBIECTIV.

N. edit.: Eleonor Roosevelt era preşedinte a Comisiei pentru drepturile omului, lidera secţiunii pentru femei a iudeo-masonilor, membru al ordinului feminin al Marelui Orient Universal. înainte de a prezenta la ONU raportul privind drepturile omului, în 1945 vizitase URSS şi nu găsise nimic anormal... în 1950, a-cerut public desfiinţarea şcolilor catolice din SUA.

N. aut.: Richard M. Bennett – „Espionage. An Encyclopedia of Spies and Secrets", Editura Virgin Books, Londra, 2002, pag. 112-114.

N. edit.: Harry Salomon Truman (Shippe), evreu şi mason de gradul 33.

ale persoanei (dreptul la viaţă, la libertate şi la inviolabilitatea persoanei, egalitatea tuturor oamenilor în faţa legii, fără niciun fel de discriminări, apărarea drepturilor sale în faţa unei justiţii imparţiale); drepturile civile şi politice (dreptul la cetăţenie, libertatea de gândire, dreptul de vot universal, dreptul de azil, dreptul la adunare şi asocieri paşnice); drepturile social-economice (dreptul la muncă şi la remunerarea egală pentru muncă egală, dreptul la asigurare socială, dreptul ia odihnă şi învăţătură, participarea la viaţa culturală a ţării). De asemenea, Declaraţia conţine prevederi cu privire la interzicerea torturii, tratamentului inuman, a pedepselor brutale, robiei şi negoţului de robi.

Serbat pentru că... şi-a bătut joc de stat!

Dacă ne-am opri numai la dreptul la învăţătură, în **S.U.A.,** „ţara tuturor posibilităţilor" şi „raiul pe pământ" cum gândesc românii, la sfârşitul anului 2000 existau peste **40.000.000 de analfabeţi.** Am reamintit succint drepturile fundamentale ale omului, deoarece**, după 11 septembrie 2001,** în numele „războiului împotriva terorismului" lansat de preşedintele S.U.A., G.W. Bush, reales pentru un al doilea mandat în noiembrie 2004, **aceste drepturi sunt tot mai afectate şi mai violate,** nu numai în S.U.A., ci peste tot în lume unde cercurile politice extremiste de la Washington îşi pot exercita influenţa.

Cum nicio mare personalitate a lumii, bărbat sau femeie, indiferent de loc, de timp şi de sistem politic, nu a scăpat necalomniată, netârâtă în noroi şi nebatjocorită, aşa s-a întâmplat şi cu Eleonor Roosevelt. Urâtă de moarte de către criminalul de profesie, Edgar Hoover, şeful F.B.I., celebra femeie a fost acuzată că avea amanţi şi deci „legături extraconjugale" scandaloase. Că ar fi avut legături „extraconjugale" pare a fi de înţeles, având în vedere starea soţului ei. Urât este faptul că acest **E. Hoover, a vânat-o peste tot în S.U.A**. şi **în lume pe Eleonor Roosevelt,** iar informaţiile culese în legătură cu „infidelitatea" acesteia le-a folosit pentru a-l şantaja pe

preşedintele F.D. Roosevelt.*

Edgar Hoover a fost ultimul om de pe faţa Pământului care ar fi avut dreptul să facă apel la „principiile moralei”. El nu a fost niciodată căsătorit, deoarece era **homosexual** şi trăia fericit (sau mai exact „fericită”, că era **pasiv) lângă valetul său,** un negru de tip „Tarzan”. Edgar Hoover şi-a sfârşit zilele în noaptea de **1 mai 1972, după un chef monstru şi o supradoză de cocaină.** Cel care a slujit de „cerber” al democraţiei americane timp de o jumătate de secol, violând toate prevederile Constituţiei S.U.A. şi toate drepturile civile ale cetăţenilor americani a fost **înmormântat cu ceremonial de stat,** iar F.B.I.-ul îi poartă numele.**

Capitolul V
TRUMAN
AL PATRULEA CAVALER AL APOCALIPSEI
„Micul Napoleon” era... un subordonat devotat

Harry S. Truman* s-a născut într-o familie înstărită din localitatea Lamar, statul Missouri. **Ca şi Hitler, nu a avut alte studii decât cele liceale**. În primul război mondial a făcut parte dintr-o unitate de artilerie a Corpului Expediţionar American, comandat de generalul John Pershing (1860 – 1948), ajungând până la gradul de **căpitan.** După ce a ajuns preşedinte al S.U.A., ştiind că şi Napoleon Bonaparte a fost ofiţer de artilerie, lui H. Truman **îi plăcea să se compare cu marele comandant de oşti** care a cucerit Europa de la Canalul Mânecii până la Moscova. Ne pare foarte rău, dar asemănarea dintre H. Truman şi împăratul Napoleon I este ca cea dintre cărămidă şi diamant...

După ce a ocupat mai multe funcţii în administraţia publică din statui Missouri, **magnatul Thomas J. Pendergast l-a ajutat să ajungă senator democrat în anul 1934.** Fiind numit **şef ai „Comitetului pentru alocaţii bugetare în domeniul apărării”,** H. Truman s-a dovedit a fi un administrator sagace al banului public, fapt ce i-a atras simpatia preşedintelui F.D. Roosevelt, care l-a desemnat pentru funcţia de **vicepreşedinte al S.U.A**. în

alegerile din 1944. S-a dovedit a fi un **subordonat extrem de devotat,** cinstit şi eficient în raporturile sale cu F.D. Roosevelt.

KGB – mai informat ca vicepreşedintele SUA...

După moartea lui Roosevelt, prin forţa lucrurilor, H. Truman a devenit preşedinte al S.U.A., conducând Forţele Armate americane în ultimele luni ale războiului al doilea mondial. Interesant şi de-a dreptul incredibil este faptul că, **deşi H. Truman era primul său locţiitor, F.D. Roosevelt nu i-a dezvăluit nimic acestuia în legătura cu *„Programul Manhattan" de*** realizare a bombei atomice.

Bine că era ţinut la curent I.V. Stalin! **Spionajul militar rusesc îi prezenta lui Stalin, săptămânal, un raport** cu progresul eforturilor americane de la Los Alamos, de realizare a primei bombe atomice.[41]

Pentru a absolvi naţiunea americană de o groaznică şi impardonabilă crimă împotriva Umanităţii, istoricii din Statele Unite îi atribuie exclusiv lui Harry Truman luarea deciziei de folosire a armei atomice împotriva Japoniei. Gerhard L. Weinberg, citat anterior, a dezvăluit întregii lumi, în anul 1994, că **folosirea bombelor atomice,** atât împotriva Germaniei, cât şi a Japoniei **a fost decisă de către însuşi F.D.**

Roosevelt. Când s-a hotărât să se arunce cele două bombe atomice asupra oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki este imposibil de crezut că H. Truman nu s-a sfătuit cu şefii militari şi cu membrii guvernulu [său, care şi-au datacordul.

În ciuda eforturilor disperate ale propagandei americane din ultimii 60 ani, de a „demonstra" că folosirea armei atomice în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial, în Pacific, a fost justificată, comunitatea internaţională nu a iertat şi nu va ierta niciodată această crimă. Imensa majoritate a istoricilor lumii care s-a ocupat

41 N. edit.: Amănunte şi în „Războaiele secrete" – vol. MI (Ed. OBIECTIV).

de epoca celui de-al doilea război mondial a considerat **folosirea puterii atomului împotriva naţiunii japoneze** drept **cea mai mare şi mai abominabilă crimă din întreaga istorie a lumii.** Din acest punct de vedere, H. Truman l-a „umbrit" pe A. Hitler.

Hiroshima şi „Băieţaşul" ucigaş

Oraşul **Hiroshima,** înainte de a fi fost bombardat, avea o populaţie de **300.000** de locuitori. Atât în perimetrul oraşului, cât şi în Împrejurimi, **nu au existat obiective militare.** Nu se ştie nici în ziua de astăzi cine a fost criminalul care a ales oraşul Hiroshima ca ţintă a primului bombardament atomic. Probabil că unul dintre comandanţii aviaţiei militare americane, deoarece **Hiroshima nu dispunea de un sistem de apărare antiaeriană puternic** şi, ca atare, avionul ce purta la bord bomba atomică nu era expus unui pericol serios.

Dimineaţa de **6 august 1945** a fost una **însorită** şi, pentru că începuse un nou an şcolar, străzile şi curţile şcolilor erau **înţesate de copii.** La apariţia avionului de bombardament, care purta la bord cea mai barbară armă din câte a scornit vreodată mintea omului, nici nu s-a dat alarma, deoarece **s-a crezut că este un avion de cercetare aeriană.** Americanii efectuau bombardamente cu grupări mari de avioane, folosind procedeul „covorului de bombe", aşa că bombardamentul atomic de la 6 august a luat populaţia oraşului Hiroshima total prin surprindere, deoarece **nimeni nu s-a adăpostit.**

Avionul care a efectuat bombardamentul de la 6 august 1945 a fost de tipul **„B-29"** purta numele de ***„Enola Gay"*** şi **a decolat de pe insula Tinian.** Ajuns deasupra oraşului Hiroshima, acesta a lansat bomba atomică poreclită ***„Little Boy"*** (Băieţaşul) * care, după o cădere liberă de **43 secunde,** timpul strict necesar avionujui ca să se îndepărteze, a explodat deasupra oraşului la ora **08** – în câteva **zeci de secunde,** oraşul Hiroshima, la acea vreme al optulea ca mărime din Japonia, a fost **ras de pe faţa Pământului.**

Puterea exprimată în **T**.N.T. (trotil) a bombei a fost de

12, 5 kilotone, adică **12.500 tone de trotil.** Faţă de arsenalul nuclear şi termonuclear din zilele noastre, bomba de la Hiroshima poate fi categorisită drept o **„pocnitoare atomică”.** Rachetele intercontinentale americane şi ruseşti pot transporta lovituri termonucleare, nu de ordinul miilor de tone de trotil, ci de ordinul milioanelor şi zecilor de milioane de tone T.N.T. O încărcătură de 2 megatone devenită standard în arsenalele nucleare americane şi ruseşti echivalează cu 2 **milioane tone de** trotil.

Truman n-a avut mustrări de conştiinţă...

Efectele combinate ale bombei de la Hiroshima, constând din temperatură **(1.000.000 grade Celsius),** unda de şoc, emanaţiile radioactive au fost devastatoare. Circa **150.000** de locuitori, dintre care mulţi copii de şcoală, au fost **exterminaţi,** de la câteva zeci de secunde, la câteva minute. În zona epicentrului exploziei atomice nu s-au găsit cadavre, deoarece **trupurile a zeci de mii de oameni** (copii, femei, bătrâni) au fost pur şi simplu **transformate în nori de fum** luaţi şi răspândiţi de unda de şoc în atmosferă. Abia dacă au mai rămas **umbrele unor fiinţe umane, întipărite pe ziduri.** Cei aflaţi la o distanţă mai mare de centrul exploziei au pierit, în cea mai mare parte, datorită unor **arsuri îngrozitoare,** indescriptibile în vreo limbă de pe Pământ. Cei aflaţi în clădiri **au pierit sub dărâmături, iar alţii au murit în următoarele 3 – 4 luni, de pe urma bolii de iradiaţie,** absolut fără leac şi total necunoscută.

Estimările cele mai apropiate de adevăr consideră că, în urma bombardamentului atomic din 6 august 1945, de la Hiroshima au pierit **peste 200.000 de oameni.** * Cei care au rămas în viaţă au suferit până în ultimul ceas al vieţii lor, majoritatea murind de **leucemie.** Copiii care s-au născut din supravieţuitorii Hiroshimei au fost, în marea lor majoritate, **cu malformaţii.**

Avionul B-29 „Enola Gay”, care a adus apocalipsa asupra oraşului paşnic japonez Hiroshima a fost pilotat de **Paul Tibets.** Navigatorul de bord a fost **Dutch van Kirk,**

iar ochitorul, adică cel care a lansat bomba, a fost **Tom Ferebee.** După ce a aflat ce s-a întâmplat la Hiroshima, după lansarea lui „Little Boy”, **Tom Ferebee s-a sinucis. Ceilalţi doi şi-au sfârşit zilele într-un spital de psihiatrie, cu minţile rătăcite.** Cel care a fost adevăratul actor al monstruoasei crime de la Hiroshima, adică preşedintele S.U.A., **Harry Truman, nu a avut mustrări de conştiinţă.** Mi se pare normal din moment ce se credea Napoleon…

„Grăsanul” de la Nagasaki era… Churchill

Cel de-al doilea oraş japonez bombardat atomic, la **9 august 1945,** a fost **Nagasaki,** port la mare şi bază militară navală. Fiind **protejat de dealuri,** care au redus din puterea undei de şoc, iar bomba atomică de 22 kilotone T.N.T. nefiind lansată cu suficientă precizie, distrugerile din oraş au fost mai puţin devastatoare dar pierderile umane s-au ridicat la circa **150.000** de oameni. Bomba atomică lansată asupra oraşului Nagasaki a avut **5 tone** greutate şi purta numele de ***„Fat Man”*** (Grăsanul), aluzie **la Winston Churchill**. În august 1945, S.U.A. dispuneau de 16 bombe atomice.

Dat fiind faptul că **crimele împotriva Umanităţii sunt imprescriptibile,** S.U.A. vor purta răspunderea morală pentru bombardamentele atomice din august 1945, atâta timp cât va exista Omenirea.

Cifrele oficiale date de către autorităţile americane ale administraţiei H. Truman au fost de **78.000** molii pentru Hiroshima şi de **40.000** morţi pentru Nagasaki, iată un motiv pentru care comunicatele oficiale, indiferent din partea cui ar emana, nu trebuie crezute.

„Doctrina Truman” era pentru Grecia

Între 1947 – 1949, H. Truman a angajat efective ale armatei S.U.A. în războiul civil din Grecia, purtat între forţele de stânga, în frunte cu Partidul Comunist şi forţele de extremă dreaptă, regaliste. După **doi ani** de lupte sângeroase, forţele de stânga comandate de generalul Markos (conducătorul luptei de rezistenţă a grecilor împotriva ocupaţiei germane) sunt înfrânte. În

cursul acestui război civil fratricid au fost – uciși **158.000** de oameni.

I.V. Stalin nu a intervenit în favoarea forţelor comuniste din Grecia deoarece, potrivit înţelegerilor dintre el şi W. Churchill, această ţară balcanică făcea parte **din sfera de influenţă occidentală.**

La **12 martie 1947,** în faţa Camerelor reunite ale Congresului S.U.A., H. Truman s-a angajat „să *utilizeze toate resursele economice şi militare disponibile ale S.U.A. pentru sprijinirea naţiunilor prietene din perimetrul exterior al blocului sovietic, care ar putea fi supuse unor presiuni externe sau unor pericole comuniste interne".* Acest angajament a primit numele de „***Doctrina Truman***" şi este considerat, de către marea majoritate a istoricilor şi analiştilor politici din întreaga lume, drept **actul de naştere al „Războiului Rece"**. În aceeaşi zi, la propunerea lui H. Truman, Congresul S.U.A. a aprobat acordarea de ajutoare militare, sub formă de armament, în valoare de **250** milioane dolari pentru Turcia şi **150** milioane dolari pentru Grecia.

Planul Marshall-o diversiune pentru Europa

De numele lui H. Truman este legat mult-lăudatul ***„Plan Marshall"*** care ar fi stat la baza refacerii economice a Europei Occidentale, în anii de după cel de-al doilea război mondial. Ar fi un mare neadevăr dacă s-ar afirma că „Planul Marshall" nu a avut o contribuţie pozitivă la refacerea economică a statelor Europei Occidentale devastate de război dar, în acelaşi timp, ar fi un mare neadevăr dacă s-ar crede că acest „plan" a constituit cauza principală a renaşterii economice a acestora, aşa cum susţin cercurile politice de la Washington şi după 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial.

Europa Occidentală, care timp de 500 ani a constituit centrul civilizaţiei, ştiinţei, tehnologiei şi culturii universale **s-a refăcut,** mai presus de orice, **prin eforturile propriilor naţiuni,** prin capacitatea lor de creativitate şi inventivitate, prin coeziunea şi disciplina

socială de care au dat dovadă **şi prin cultul muncii,** care le caracterizează. După cum demonstrează istoricul american William R. Heylor*, ***„Planul Marshall” a* vizat, nu atât refacerea economică şi „fericirea” Europei Occidentale, cât mai ales prevenirea căderii acesteia sub dominaţia unor guverne comuniste.**

Dacă nu ar fi existat intervenţia americană, atât prin prezenţa trupelor S.U.A., cât şi prin acordarea de asistenţă economico-financiară prin intermediul „Planului Marshall”, **partidele comuniste din Franţa, Italia şi Belgia ar fi câştigat primele alegeri de după cel de-al doilea război mondial, cu o majoritate zdrobitoare.**

Ideea unei asistenţe americane pentru Europa răvăşită de război a fost lansată de generalul **George C. Marshall,** fost şef al Statului Major General, în perioada războiului, devenit ministru de Externe al S.U.A., într-o cuvântare rostită la **5 iunie 1947,** cu ocazia ceremoniei absolvirii unei noi promoţii a Universităţii Harvard. **„Ideea” a prins imediat rădăcini, nu atât la Casa Albă, cât în mediile financiare controlate de evreii din S.U.A.**

Rusia şi diversiunea Planului Marshall

La începuturile sale, „Planul Marshall” a fost **oferit şi fostei U.R.S.S.,** dar I.V. Stalin „l-a refuzat”, susţin istoricii şi politologii americani de peste o jumătate de secol. Nimic mai departe de adevăr şi mai fariseic. Dintre toate statele Europei, U.R.S.S. şi Germania, care au suferit distrugeri îngrozitoare, erau cele mai interesate în facilităţile oferite de „Planul Marshall”.

La **26 iunie 1947,** Stalin a trimis **la Paris,** pentru negocieri cu experţii americani, o delegaţie compusă din **89 de economişti ruşi, conduşi de V. Molotov.** Delegaţia americană le-a prezentat ruşilor o seamă de **condiţii** pentru accesul la ajutoarele financiare aferente *„Planului Marshall”* ce s-au dovedit a fi **imposibil de acceptat de către Moscova.** Mai înainte de toate, **U.R.S.S. trebuia să le plătească americanilor,** până la ultima centimă, **„ajutoarele”** în armament şi materiale de

război acordate ruşilor în perioada **1942 – 1945**. În al doilea rând, Moscova trebuia să accepte **prezenţa unor „experţi" americani în toate ministerele economice ale U.R. lă. S.,** inclusiv în Comitetul de Stat al Planificării, care urmau să „supervizeze" cum se cheltuiesc sumele acordate prin „Planul Marshall".[42] în cel de-al treilea rând, lui I.V. Stalin i s-a cerut să efectueze **schimbări radicale în sistemul de guvernare al U.R.S.S.**

Era evident că Moscova nu putea accepta asemenea **condiţii umilitoare** pentru o ţară care a purtat tot greul în cursul celui de-al doilea război mondial şi, ca atare, **s-a retras de la negocieri.**

Ulterior, s-a constatat că **tocmai acest lucru era urmărit** de către administraţia lui H. Truman, şi anume respingerea de către Stalin a „Planului Marshall". Dacă I.V. Stalin ar fi acceptat „Planul Marshall", **Congresul S.U.A.,** în totalitatea lui, **ar fi votat împotriva acestui pian.** Mulţi oameni neinformaţi, chiar de bună credinţă, printre „crimele" pe care Me atribuie lui I.V. Stalin, adaugă şi pe aceea că a refuzat „generoasele oferte ale Planului Marshall". Trebuie să fii cu adevărat foarte naiv ca să poţi crede că, în 1947 sau oricând altcândva, S.U.A. ar fi fost interesate în refacerea şi dezvoltarea eco Qomică a fostei U.R.S.S! **S.U.A. şi Marea Britanie au dorit să distrugă Rusia bolşevică încă de la naşterea sa în 1917...**

În afară de aceasta, ar trebui să se ştie că S.U.A. s-ar fi ciocnit cu Rusia, indiferent de natura regimului politic de la Kremlin, ţarist, comunist sau democratic. Aceasta pentru că **cel mai mare obstacol în faţa ambiţiilor Washingtonului de a domina lumea a fost, este şi va continua să fie Rusia.**

Planul IVI – arshall – finanţa... comerţul S.U.A.

— y

Istoricul american William R. Keylor nu se sfieşte să recunoască faptul că ***„Planul Marshall"*** nu a fost altceva decât **o auto-finanţare a comerţului exterior al S.U.A.**

42 N. edit.: Sub acelaşi motiv, România este condusă de la Washington după 1989...

şi o strategie de integrare a Europei Occidentale în sistemul economic american.

În perioada **1948 – 1952,** în cadrul „Planului Marshall”, sau pe numele său oficial „Programul European de Refacere”, au fost acordate unele **„ajutoare” dar mai cu seamă credite** în valoare de circa **4 miliarde dolari.** Urmează **Franţa** cu 2, 7, **Italia** cu **1, 5** şi **Germania** cu **1, 4.** Pentru fiecare dolar investit în Europa în cadrul „Planului Marshall”, S.U.A. s-au ales cu un **profit net de 1, 70 dolari.** Creditele acordate prin „Planul Marshall” puteau fi cheltuite **pentru orice fel de achiziţii, exclusiv de pe piaţa americană.**

„Planul Marshall” a **eşuat în atingerea obiectivului său fundamental de integrare a Europei Occidentale în sistemul american, datorită puternicei opoziţii a Franţei,** a cărei politică a dus la naşterea unei Europe Occidentale cu totul diferită de cea dorită de Washington. Produsul final al acestei politici poartă numele de Uniunea Europeană din care, cel mai probabil, va face parte şi România cu începere din data de 1 ianuarie 2007.

Ieşirea Europei de sub hegemonia S.U.A. este un fapt împlinit, cu excepţia câtorva cazuri reziduale, precum Albania, Bulgaria şi România, adică cele mai sărace şi mai prost guvernate ţări din întreaga Europă.

După anul 1989, gerontocraţia din conducerea partidelor „democratice”, P.N.L. şi P.N.Ţ.c.d., evadată din cavoul istoriei, a făcut imense valuri în legătură cu iminenţa unui nou „Plan Marshall”, de data aceasta pentru statele foste satelite ale defunctei U.R.S.S., mai ales dacă „forţele democratice” vor ieşi învingătoare în alegeri. Într-o anumită perioadă de timp, am fost şi eu sedus de posibilitatea unui nou „Plan Marshall” şi de binefacerile ce ar putea decurge din acesta pentru România, dată fiind şi „poziţia strategică” a acesteia, de interes pentru S.U.A. Stupida lozincă *„vin americanii”* după 50 ani, a produs şi ea efecte psihologice dătătoare de vise.

Generalii americani credeau în... Tratatul de la

Varşovia

În calitatea pe care o deţineam, de consilier în Departamentul pentru Securitate, Apărare şi Ordine Publică şi de şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, din Administraţia Prezidenţială, în **iunie 1996,** am purtat o **discuţie cu generalul-maior american Ervin J. Rokke, şeful Direcţiei Informaţii a Comandamentului European al S.U.A. de la Stuttgart** (Germania), cu ocazia vizitei acestuia la Palatul Cotroceni.

Din nota biografică ce i-a precedat vizita la Cotroceni, am aflat că printre multiplele funcţii pe care le-a deţinut de-a lungul carierei sale s-a înscris şi cea de **ataşat militar al S.U.A. la Moscova,** între anii **1987 – 1991,** adică cei mai grei din existenţa fostei U.R.S.S. Am ştiut deci din primul moment că am în faţă un **spion profesionist,** despre care aveam suficiente date, în timp ce el nu ştia nimic despre mine.

Înaintea oricărui dialog, generalul E.J. Rokke m-a întrebat direct: *„Domnule consilier, înainte de a veni la Cotroceni, cu ce v-aţi ocupat?”* Ar fi fost stupid din partea mea să-l aburesc cu vreo legendă, aşa că, la întrebarea lui directă, am răspuns direct, şi fără să ezit: *„De la gradul de locotenent, până la cel de colonel, timp de 30 ani am lucrat în Direcţia Informaţii a Armatei. În acest interval de timp, am trecut pe la Londra, Beijing, Ankara, Viena şi Geneva*am mai adăugat eu, fără să aştept a doua întrebare, care, în mod precis, la aşa ceva s-ar fi referit.

Generalul s-a arătat încântat şi, din clipa respectivă, atmosfera rigidă ce caracterizează vizitele oficiale s-a risipit. Am discutat, pur şi simplu, ca doi „colegi de breaslă”, fără ţâfne protocolare. Văzând că-l interesează compunerea şi atribuţiile Consiliului Suprem de Apărare a Ţării i-am pus la dispoziţie „Legea” acestui organism, într-o grafică specială.

Cunoscând regimul contrainformativ diabolic din fosta U.R.S.S., l-am întrebat pe generalul american cum s-a simţit pe timpul misiunii sate oficiale la Moscova. Mă aşteptam să izbucnească într-o „furie diplomatică” şi să-mi

spună cât de bestiali erau K.G.B. –iştii, dar nici vorbă de aşa ceva. Mi-a răspuns că s-a simţit foarte bine, că a avut relaţii excelente cu mareşalul Akromeev, şeful Statului Major General al Armatei U.R.S.S., pe care l-a însoţit pe timpul vizitei acestuia în S.U.A.

M-au surprins total afirmaţiile lui atunci când s-a **referit la situaţia internaţională,** pe care a caracterizat-o drept ***„haotică, incontroiabilă, imprevizibilă şi extrem de periculoasă***ăcesta mi-a spus fără ocol. ***„Era mai bine pentru toţi când existau U.R.S.S. şi*** *Tratatul de* ***la Varşovia.*** *Noi vă ştiam, voi ne ştiaţi, lumea trăia într-un echilibru, iar mersul evenimentelor era previzibil.* ***Acum, totul este dat*** *peste* ***cap şi ne putem aştepta la orice***

România şi Bulgaria – speră degeaba că „vin americanii”...

În perspectiva anilor care au trecut, îmi dau seama câtă dreptate a avut generalul E.J. Rokke.

A doua întrebare pe care i-am pus-o a fost aceea în legătură cu posibilitatea ca S.U.A. să lanseze un program de asistenţă economică pentru fostele state socialiste, aşa cum a procedat preşedintele S.U.A., Harry Truman, cu „Planul Marshall”. Generalul a râs, m-a bătut prieteneşte pe umăr, afirmând că mulţi români, şi nu numai, i-au pus această întrebare. Apoi, după o clipă de gândire, mi-a răspuns foarte serios: *„Domnule consilier,* ***în condiţiile actuale din Europa, numai un nebun ar putea gândi la un nou Plan Marshall”.***

Nu am cerut niciun fel de explicaţii sau detalii, pentru că înţelegeam şi singur de ce era de domeniul imposibilului un nou „Plan Marshall”. **În anii 1948 – 1952, americanii veneau şi se consolidau în Europa Occidentală. În 1996, americanii se pregăteau să plece din Europa.** Dacă în **1989,** efectivul trupelor americane din Europa Occidentală era de **213.000** militari, în **1990** acesta scăzuse la **92.000,** iar în **1996** era sub **80.000. În 2005, trupele americane vor părăsi bazele din Europa Occidentală** în care au staţionat timp

de 60 ani. O parte din acestea vor mai „întârzia” prin **Bulgaria** şi **România,** ţări care s-au oferit să le pună la dispoziţie baze de staţionare şi poligoane de instrucţie. Este clar că **cele două state balcanice sunt defazate în raport cu mersul istoriei...**

Elba-ultima speranţă a lui Hitler

Credinţa unora că fosta lume comunistă s-ar fi putut. reface printr-un nou „Plan Marshall”, pe seama contribuabilului american, a fost şi este mai mult decât ridicolă. **Cea mai mare realizare pe plan extern a întregii cariere politice a preşedintelui S.U.A. Harry Truman** a constituit-o înfiinţarea la **4 aprilie 1949,** la Washington, a Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord, adică a **N.A.T.O.**

Apariţia acestei alianţe militare la numai patru ani de la încheierea celui de-a-l doilea război mondial **a confirmat întru totul previziunea lui Adolf Hitler,** potrivit căreia coaliţia Naţiunilor Unite, care a purtat războiul împotriva puterilor „Pactului Tripartit”, respectiv Germania, Japonia şi Italia, se va destrăma rapid, iar principalii aliaţi vor deveni duşmani de moarte. **Hitler,** care era la curent cu toate convorbirile dintre F.D. Roosevelt şi W. Churchill, precum şi dintre H. Truman şi Churchill, **cunoştea cu exactitate ce îi pregăteau anglo-americanii „aliatei” lor – U.R.S.S., odată cu încheierea victorioasă a războiului.**

Acest lucru a fost posibil, deoarece spionajul militar al Germaniei a reuşit să plaseze dispozitive ultrasofisticate de interceptare a convorbirilor prin cablul transoceanic dintre Wahington şi Londra, iar decriptorii germani au spart toate codurile şi cifrurile americane şi britanice. În anul 1945, în ultimele luni ale războiului, **Hitler se aştepta ca în momentul în care forţele anglo-americane comandate de generalul D. Eisenhower vor face joncţiunea cu trupele Armatei Roşii, comandate** de **generalul Jukov, între cele două părţi să izbucnească un conflict de proporţii.** Sunt foarte puţini oameni în lume care ştiu că acest lucru era **pe**

punctul să se întâmple, pe timpul istoricei întâlniri de pe Elba dintre Frontul de Vest şi Frontul de Est. Asupra acestui extraordinar moment, vom reveni într-un capitol următor.

N.A.T.O.» un tratat împotriva U.R.S.S.

N.A.T.O. a fost impus Europei Occidentale de către Washington şi nu a fost un rezultat al „voinţei politice a naţiunilor libere şi democratice”, cum se tot minte de 56 ani. Şantajul a fost foarte simplu. Cine nu aderă la N.A.T.O., nu primeşte „ajutoare” pe linia „Planului Marshall”. **N.A.T.O. a înlocuit şi marginalizat Tratatul de la Bruxelles, încheiat la 17 martie 1948** între Franţa, Marea Britanie, Belgia, Olanda şi Luxemburg, în scopul apărării împotriva unei eventuale noi agresiuni din partea Germaniei.

N.A.T.O. a fost conceput, la Washington, nu împotriva Germaniei, ci împotriva U.R.S.S., fosta „mare aliată” a S.U.A. împotriva Germaniei celui de-al treilea Reich. **Primirea de la început a R.F.G. în N.A.T.O. nu a fost posibilă datorită opoziţiei categorice a Franţei.** Prin presiuni şi lucrături subterane, diplomaţia americană a reuşit să-i „convingă” pe aliaţii vest-europeni asupra necesităţii admiterii în N.A.T.O. şi a R.F. Germania, acţiune ce s-a realizat în anul **1954. Numai după cooptarea Germaniei Occidentale în N.A.T.O., Moscova s-a decis la crearea Tratatului de la Varşovia, înfiinţat în mai 1955.**

„Garanţiile NATO” – o poveste de adormit România...

Încă de la înfiinţarea sa, N.A.T.O. nu a oferit „garanţii ferme de securitate”. Adepţii N.A.T.O. din România nu au nici un fel de cunoştinţe cu privire la modul în care a fost negociat **Articolul 5** – de bază – din Tratatul Organizaţiei Atlanticului de Nord.

Conţinutul acestui articol a fost **negociat,** între S.U.A. şi statele Europei Occidentale, timp de **un an.** Faţă de varianta statelor vest-europene a Articolului 5 care, într-adevăr, ar fi acordat garanţii ferme de securitate,

Washingtonul a impus o variantă cu un conţinut echivoc, lăsând la latitudinea S.U.A., dacă să se angajeze sau nu cu forţele sale armate în cazul vreunei agresiuni împotriva unui stat membru în N.A.T.O.

Iată cum sună Articolul 5 în varianta impusă de către Washington: „Părţile (adică statele semnatare) sunt de acord că un atac armat împotriva uneia sau mai multora dintre ele în Europa sau în America de Nord va fi considerat ca un atac îndreptat împotriva tuturor Părţilor. Ca atare, ele convin că, dacă un astfel de atac se produce, fiecare dintre ele, exercitând dreptul de legitimă apărare, individuală sau colectivă, recunoscut de articolul din Charta Naţiunilor Unite, va ajuta Partea sau Părţile astfel atacate, luând imediat, individual **şi** de acord cu celelalte Părţi, **MĂSURA PE CARE O VA SOCOTI NECESARĂ,** inclusiv folosirea forţei armate, pentru a restabili şi asigura securitatea

Atlanticului de Nord. Orice atac armat în acest fel şi orice măsură luată ca urmare a acestuia ***vor fi imediat aduse la cunoştinţa Consiliului de Securitate****. Aceste măsuri vor lua sfârşit atunci* ***când Consiliul de Securitate va fi luat măsurile necesare*** *pentru a restabili şi menţine pacea şi securitatea internaţională”.*

Oamenii politici, diplomaţii şi experţii în drept internaţional din statele Europei Occidentale au depus eforturi imense pentru scoaterea din Articolul 5 a prevederii *„MĂSURA PE CARE O VA SOCOTI NECESARĂ”,* care aruncă în aer orice idee de *„garanţii ferme de securitate”,* iar în locul acesteia, să se introducă o formulare fără niciun fel de echivoc, adică *„… va ajuta Partea sau Părţile astfel atacate, luând imediat, individual şi de acord cu celelalte Părţi, TOATE MĂSURILE MILITARE NECESARE pentru a restabili şi asigura securitatea Atlanticului de Nord”.*

O asemenea formulare care acorda garanţii ferme de securitate era cuprinsă în Tratatul de la Bruxelles, din 1948, pe care Washingtonul a ignorat-o.

„Alianţa militară defensivă” – „viteazul” care

atacă nedeclarat

Formularea americană: *„MĂSURA PE CARE O VA SOCOTI NECESARĂ”* dădea în trecut şi **dă** şi în prezent **mână liberă totală, *Statelor Unite de a se folosi de N.A.T.O., exclusiv în interesul propriu.*** A lua măsura pe care o socoteşti necesară poate însemna şi *„a* nu lua nicio măsură”. Aşa sau şi petrecut lucrurile în perioada **1950 – 1965,** când statele vest-europene au fost angajate în războaiele coloniale pe care le-au pierdut pe rând, fără ca S.U.A. să mişte un deget în favoarea lor. „Aşa a considerat necesar”, în baza prevederilor Articolului 5 din Tratatul N.A.T.O.

Între **1965 – 1975,** le-a venit rândul statelor Europei Occidentale membre în N.A.T.O. să le-o plătească americanilor cu aceeaşi măsură. Angajat în cumplitul război din Asia de sud-est, mai ales în **Vietnam,** Washingtonul avea o nevoie disperată de ajutor militar din partea aliaţilor săi nord-atlantici, dar nu l-a primit. Aceştia au luat „măsurile pe care le considerau necesare”, adică nu s-au angajat în niciun fel alături de S.U.A. în acest război. Rezultatele războiului se cunosc, S.U.A. fiind super-puterea lumii înfrântă în război de o ţară din lumea a III-a…

Propaganda americană contemporană prezintă alianţa N.A.T.O. drept *„cea mai reuşită şi mai victorioasă alianţă militară a tuturor timpurilor”.* Oare aşa să fie?

Unde a fost alianţa N.A.T.O. în 1953, 1956 şi 1958, când tancurile ruseşti treceau pe sub şenilele lor revoltele din R.D. Germană, Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia? câţi soldaţi a pierdut N.A.T.O. pentru eliberarea Europei Centrale şi de Est? Oare, nu cumva tocmai N.A.T.O. i-a încurajat pe români să se împuşte între ei în 1989?...

Înregistrată la Secretariatul General al O.N.U. drept o *„alianţă militară defensivă regională”,* **prima acţiune „defensivă” a N.A.T.O. a fost agresiunea aeriană *„Forţa Aliată”* împotriva Jugoslaviei** Serbia şi Muntenegru), declanşată în noaptea de **24 martie 1999,**

fără aprobarea Consiliului de Securitate al O.N.U. şi fără o declaraţie formală de război, cum ar trebui să procedeze o alianţă de state care se pretind cele mai civilizate din lume.

Faţă de cele de mai sus mă întreb: pe ce s-au bazat domnii **Mircea Geoană** şi **Mircea Ioan Paşcu,** cei mai ardenţi susţinători ai aderării României la N.A.T.O., atunci când au afirmat că *„pentru prima dată în istoria sa, România dispune de garanţii ferme de securitate”.* Domniile lor, ori nu au citit Articolul 5 din Tratatul N.A.T.O., ori dacă l-au citit nu au înţeles nimic…

N.A.T.O. **s-a arătat „viteaz” şi a început expansiunea spre est numai după anul 1994, adică după retragerea ultimului soldat rus din Germania de Est.** Această „lărgire robustă” a N.A.T.O. slujeşte exclusiv intereselor Washingtonului şi a fost pusă în mişcare de către Pentagon.

În zilele noastre, o lume întreagă ştie că **N.A.T.O**. nu a fost nimic altceva decât **instituţionalizarea hegemoniei S.U.A. asupra Europei Occidentale,** potrivit dictonului că: *„Cine stăpâneşte Europa, stăpâneşte lumea”.*[43] O organizaţie militară de tipul **N.A.T.O. îi era necesară S.U**.A., **chiar dacă lumea comunistă şi U.R.S.S. nici nu ar fi existat,** iată de ce Washingtonul se dă de ceasul morţii pentru a menţine în viaţă şi a „lărgi” N.A.T.O. Asupra „viitorului N…T.O”. vom mai reveni cu date de ultimă oră.

Experienţa istoriei universale ne învaţă că **aderarea ia o alianţă militară dominată de cei puternici este ca un contract cu diavolul. Se intră uşor, dar se scapă greu…**

Truman şi Stalin împărţeau Japonia

La istorica întâlnire de la **Potsdam,** din **17 iulie – 2 august 1945** dintre S.U.A., U.R.S.S. şi Marea Britanie,

---

43N. edit.: Iar cine stăpâneşte România stăpâneşte Europa, afirmă savanţii occidentali ! Vezi „SECRETELE TERREI/Istoria începe în Carpaţi”.

pentru a-i atrage pe ruşi în războiul împotriva Japoniei (cu care U.R.S.S. avea un tratat de neagresiune), **Harry Truman i-a propus lui** I.V. **Stalin, împărţirea între cele două Mari Puteri a Peninsulei Coreea în lungul paralelei 38.** Stalin a fost de acord şi, la rândul lui, i-a propus lui Truman să împartă între ei şi Japonia. Ştiindu-se în posesia bombei atomice cu care putea îngenunchea singur Japonia, Truman nu a fost de acord**. În septembrie 1945, trupele americane şi sovietice s-au întâlnit în lungul paralelei 38.** De atunci datează tragedia naţiunii coreene ce pare a fi fără sfârşit/ Criminalii care au adus coreenilor de la sud şi de la no/d imense suferinţe, au fost Harry Truman şi I.V. Stalin.

Î**ntre cele două Coreei, create artificial de către Washington şi Moscova, a existat un război civil continuu**. Înainte de declanşarea ofensivei nord – coreene de la **25 iunie 1950,** trupele sud-coreene au trecut de câteva ori paralela 38, ameninţând Phenianul. Războiul care a luat amploare între cele două Coreei, în mod eronat, tendenţios şi subversiv a fost pus pe seama Moscovei şi Beijingului, fiind prezentat drept „o repetiţie generală" înainte de „cucerirea Europei Occidentale" de către armatele lui I.V. Stalin.

Curcanul chinezilor era... negru

După anul 1989, istoricii americani au recunoscut că **nici** I**.V. Stalin şi nici Mao Zedong nu au avut niciun amestec în declanşarea războiului din Peninsula Coreeană.** Aceasta, deoarece fosta U.R.S.S. era foarte departe de a se fi refăcut după dezastruoasele distrugeri suferite în anii celui de-al doilea război mondial, iar China se afla **la** mai puţin de un an de la încheierea unui devastator război civil.

Cele care **au profitat la maximum** de pe urma crizei coreene au fost, însă, **cercurile politico-militare americane, în frunte cu Harry Truman,** ce se credea Napoleon. Armata americană a debarcat masiv în Peninsula Coreea sub conducerea generalului Douglas MacArthur (1880 – 1964), cu misiunea expresă, din partea

lui H. Truman, de a cuceri Coreea de Nord, creând în acest fel, un puternic „cap de pod strategic” având frontieră comună atât cu China, cât şi cu U.R.S.S.

În **noiembrie 1950,** H. Truman a fost foarte aproape de atingerea obiectivului strategic al războiului, trupele americane „victorioase” ajungând la fluviul Jalu, în extremitatea nordică a Peninsulei Coreea, în noaptea de **23 noiembrie 1950,** în timp ce trupele americane sărbătoreau cu friptură de curcan „Ziua Recunoştinţei”, una dintre cele mai importante sărbători ale naţiunii americane, **300.000 de soldaţi chinezi,** cu o vastă experienţă de război, **au trecut fluviul Jalu, lovind ca un trăsnet Armata a 8-a americană,** compusă din **12** divizii, şi armata sud-coreeană, care au fost luate total prin surprindere.

O înspăimântătoare panică, o groază de moarte şi un haos total au cuprins înaltul Comandament American. După cum afirmă istoricul american Geoffrei Perret,[44] *„primele două săptămâni ale lunii decembrie 1950 au fost* ***cele mai negre din istoria militară a S.U.A.,*** *de la naşterea lor ca stat în 1776. La 15 decembrie 1950, Armata 8-a americană, marea unitate de elită a Forţelor terestre ale S.U.A., a fost aruncată la sud de paralele 38, cu pierderi grele”.*

Toate cele 12 divizii ale Armatei a 8-a au suferit pierderi, dar **Diviziile 2 şi 7** au fost **nimicite aproape complet**. În numai două săptămâni, trupele americane din Coreea au executat ***„cea mai lungă şi mai rapidă retragere din istoria S.U.A., dar şi din istoria celui de-al doilea război mondial.*** *Sub presiunea diviziilor chineze,* afirmă G. Perret, *diviziile americane s-au retras cu o asemenea viteză, pe care nicio divizie a armatei Germaniei naziste nu a atins-o pe toată durata celui de-al doilea război mondial”.*

Mintea de pe urmă a lui Truman

---

44 N. aut.: Geoffrey Perret – „A Country Made by War. From the Revolution to Vietnam – The Störy of American's Rise to Power”, Editura Randon Houses New York, 1989, pag. 456-470.

În **ianuarie 1951** ar fi putut izbucni cel de**-al treilea război mondial** dacă preşedintele Harry Truman ar fi dat curs cererii generalului **MacArthur** de a i se pune la dispoziţie circa **40 de bombe atomice** cu care să lovească trupele chineze din Coreea, precum şi principalele baze militare ale Chinei şi U.R.S.S. din Extremul Orient.

Dându-şi seama, în sfârşit, de proporţiile dezastrului în care a aruncat SUA şi ţinând cont de faptul că, **la 14 iulie 1949, U.R.S.S. efectuase prima explozie atomică,** Truman îl destituie din funcţie pe legendarul general D. MacArthur, cuceritorul Japoniei. Acesta va muri în anonimat şi dizgraţie.

În **anii următori, H. Truman a ordonat efectuarea unor bombardamente masive asupra Coreei de Nord,** dar nu s-a mai aventurat cu trupele sale de uscat dincolo de paralela 38. În urma bombardamentelor americane au fost **ucişi circa 2 milioane de oameni,** cu precădere femei, copii şi bătrâni. Este clar că avem de-a face cu **monstruoase crime împotriva Umanităţii.**

După dispariţia lui Harry Truman şi a lui I.V. Stalin, Moscova, Washingtonul şi Beijingul au semnat un **armistiţiu la** 27 **iulie 1953, la Panmunjon,** care a condus nu la rezolvarea crizei coreene, ci la **„îngheţarea" stării de război.** Deşi trupele chineze s-au retras după semnarea armistiţiului, **trupele americane,** dispunând de armament nuclear, **continuă să staţioneze în Coreea de Sud.** După ce, în 2003, preşedintele S.U.A. Ă inclus Coreea de Nord în aşa numita „Axă a răului" alături de Irak şi Iran, regimul de la Phenian şi-a intensificat programul nuclear, iar acum se ştie cu certitudine că Armata R.P.D. Coreene dispune de rachete cu rază tactică operativă şi strategică, purtătoare de încărcături nucleare. În asemenea condiţii **este puţin probabil ca preşedintele S.U.A.** G.W. Bush, reales pentru un al doilea mandat în noiembrie 2004, **să se aventureze într-un război împotriva Coreei de Nord.** Ceea ce mai poate face Washingtonul este să amâne, cât îi va sta în putinţă,

unificarea celor două Coreei, care a devenit o problemă la ordinea zilei.

Războiul din Coreea a avut consecinţe extrem de grave asupra situaţiei internaţionale, cu repercusiuni pe termen îndelungat, până în zilele noastre. Acesta poate fi foarte bine comparat cu **războiul din Irak,** declanşat de preşedintele G.W. Bush, la 20 martie 2003, care, de asemenea, se anunţă a avea urmări la scară globală extrem de grave şi de lungă durată.

Eisenhower voia... un genocid al comuniştilor!

Folosindu-se de efectele psihologice ale războiului din Coreea, H. Truman şi cercurile politico-militare de la Washington au orientat politica S.U.A. şi a întregii lumi occidentale pe coordonate deosebit de periculoase. **Dintr-o alianţă politică defensivă, N.A.T.O. a fost transformat de către H. Truman şi succesorii săi,** Dwight Eisenhower (1953 – 1961), John F. Kennedy (1961 – 1963), Lyndon Johnson (1963 – 1969), Richard Nixon (1969 – 1974), Gerald Ford (1974 – 1977), Jimmy Carter (1977 – 1981) şi Ronald Reagan (1981 – 1989), **în cea mai mare şi mai sofisticată maşină de război existentă vreodată în timp de pace, de când există Omenirea.**

La **19 decembrie 1950,** generalul american **D. Eisenhower** (viitorul preşedinte al S.U.A.) a fost **numit Comandant Suprem al forţelor aliate N.A.T.O. din Europa.** * La **4 aprilie 1951,** un număr de **4 divizii americane** traversează Oceanul Atlantic, fiind **staţionate în R.F. Germania,** unde vor rămâne până la sfârşitul Războiului Rece, **două** dintre acestea aflându-se în Germania reunificată **şi în 2005.**

Războiul din Coreea a fost folosit de către Administraţia Truman ca pretext pentru reînarmarea masivă a S.U.A. şi a întregului Occident. Sintagma *„Pericolul roşu”* a devenit fundamentul întregii politici militare a S.U.A. impusă, prin argumentul forţei, tuturor aliaţilor din N.A.T.O., precum şi ţărilor cu care Statele Unite aveau tratate militare bilaterale şi în primul rând Japoniei.

În **februarie 1952, numărul diviziilor la dispoziţia N.A.T.O. a crescut de la 14 la 50.** Aviaţia de bombardament strategic americană, purtătoare de bombe atomice, a ocupat poziţii înaintate pe aerodromurile din Marea Britanie. Pentru apărarea „Lumii libere” împotriva „agresiunii comuniste”, generalul D. Eisenhower le-a cerut aliaţilor să pună la dispoziţia N.A.T.O. un număr de **97 de divizii, obiectiv ce nu a fost atins niciodată.** Ca urmare a transformărilor ce s-au produs în Europa şi în lume din anul 1989 încoace, **N.A.T.O. este menţinut în viaţă prin terapie intensivă şi respiraţie „gură la gură” de către locatarii Casei Albe.**

Războiul din Coreea, ca şi atentatul de la Sarajevo din 1914, a constituit **un pretext, un catalizator al politicii anticomuniste ofensive pe toate planurile a Washingtonului,** materializată în strategia „îngrădirii comunismului” (Containment), conturată încă din anul 1947. Cel mai convingător exemplu în acest sens îl constituie **elaborarea de către experţii militari americani, în 1949, a planului de război atomic**

N. edit.: Dwight David Eisenhower a avut o ascensiune unică în istorie: în numai 3 ani, a avansat de la locotenent-major la general de 5 stele şi comandant suprem în Europa!!! Explicaţia: evreu şi prieten cu Bernard Baruch, „eminenta cenuşie” a SUA şi Ocultei Mondiale…

— 87 – **împotriva lumii comuniste,** cunoscut sub genericul ***„Drop Shot”***[45]**,** în baza căruia se avea în vedere executarea unui atac atomic împotriva lumii comuniste. Acest „plan de război atomic” a fost **preluat şi continuat în proporţii tot mai apocaliptice,** atât ca spaţiu de lovire global, cât şi ca mijloace de purtare a războiului nuclear, **de către toţi succesorii lui H. Truman.** După ce a devenit preşedinte al S.U.A., **D. Eisenhower** s-a exprimat faţă de preşedintele Curţii Supreme de Justiţie a

45 N. aut.: Edward Pessen – „Lousing Our Souls. The American Experience in the Cold War”, Editura J.R. Dee, Chicago, 1993, pag. 148-149.

S.U.A., Earl Warren, că el ***„nu are nimic împotrivă dacă toţi comuniştii ar fi ucişi***

S.U.A. nu ne-au iertat!

Continuând linia trasată de H. Truman, privind înarmarea nucleară nelimitată a S.U.A. cu arme strategice terestre, aeriene şi navale, la **23 martie 1983,** preşedintele **Ronald Reagan,** ultimul „gladiator" al Războiului Rece, a lansat programul *„Iniţiativa apărării strategice"* sau ***„Războiul stelelor",*** de extindere a cursei înarmărilor nucleare în spaţiul cosmic.[46] în faţa acestei noi provocări, fosta **U.R.S.S.,** condusă de Mihail Gorbaciov **a sucombat,** ieşind nu numai din „cursa înarmărilor", ci şi din istorie. **Lumea a fost foarte aproape de un război atomic** în vara anului **1949,** în noiembrie **1950,** în octombrie **1962,** în decembrie **1968,** în octombrie **1973,** precum şi în vara anului **1983.**

În **ultimul an al Războiului Rece, planul S.U.A. de distrugere nucleară a fostei lumi comuniste a purtat numele de cod *„SIOP S-D"*** *(Single Integrated Operaţional Plan 5-D)*. În cazul unui război nuclear general împotriva lumii comuniste, în evidenţa acestui „Plan" existau circa **40.000 de obiective ce urmau a fi lovite.** Succesul „Planului SIOP 5-D" era asigurat prin **executarea unei „lovituri preventive",** adică devansarea fostei U.R.S.S. în declanşarea războiului nuclear general.

Nu vreau să fac nimănui un proces de intenţie dar, dacă s-ar fi declanşat un asemenea război, „anti-

---

46 N. edit.: Bazat pe „scutul energetic" al istro-românului Nicolae Tesla. Amănunte în „Extraterestrul român" (Ed. OBIECTIV).

N. edit.: în decembrie 1989, o revistă de specialitate din Israel publica un clasament al celor mai eficiente servicii secrete din lume. CIA se afla pe locui IV. înaintea sa erau enumerate K.G.B.. Mossad şi...Securitatea română.

H. aut.: Henry Kissinger – „Reflect ions on Containment Foreign Affairs", may/june 1994, pag. 113-130.

N. edit.: De origine iudaică.

comuniştii" de astăzi din România nu ar fi avut niciun motiv de satisfacţie. „Patriotul" Emil Hurezeanu nu şi-ar mai fi putut prezenta, pe canalul de televiziune Antena 1, programul *„România mea",* pentru că „România noastră" a tuturor s-ar fi mistuit în „holocaustul" nuclear. Din cele 40.000 de obiective cuprinse în „SIOP 5-D", **20.000** erau de natură militară, **15.000** de natură economică, iar restul de altă natură.

România nu ar fi fost cruţată de loviturile nucleare americane, mai ales că, şi după 60 ani de la încetarea celui de-al doilea război mondial, **Washingtonul nu ne-a iertat pentru faptul că, în vara anului 1943, le-am distrus o armată aeriană de bombardament strategic,** atunci când aceasta a încercat să radă de pe faţa pământului Ploieştiul şi industria petroliferă a României.

Truman – Marele Arhitect al Războiului Rece

Preşedintele **Harry Truman,** care a dominat primii ani postbelici ai scenei americane şi mondiale, a rămas în istoria universală ca **principal arhitect al Războiului Rece.** Această epocă aberantă a durat **45 ani,** se presupune că s-ar fi încheiat în anul 1989 dar, în realitate, produce efecte asupra întregii lumi şi în 2005.

În **afară de N.A.T.O., alte instituţii care au constituit fundamentul epocii Războiului Rece** create sub preşedinţia lui H. Truman au fost:

— Consiliul Securităţii Naţionale (N.S.C.), înfiinţat în aprilie 1947, ca parte organică a administraţiei prezidenţiale, cu misiunea de a-l consilia pe şeful statului în abordarea integrală a problemelor interne, externe şi militare, aferente domeniului securităţii naţionale.

Din N.S.C. fac parte preşedintele S.U.A., vicepreşedintele S.U.A., secretarul de Stat şi secretarul Apărării. Acesta este deservit de un corp de experţi (staff) de înaltă clasă din toate domeniile de interes care, ca pretutindeni în lume, gândesc în locul şefilor.

Spre deosebire de Consiliul Suprem de Apărare a Ţării **(C.S.A.T.)** din România, înfiinţat în decembrie 1991,

în care toate hotărârile se iau prin majoritate de voturi, **în N.S.C., absolut toate hotărârile sunt luate exclusiv de către preşedinte,** care lucrează foarte strâns cu serviciile de spionaj, contraspionaj şi de securitate ale S.U.A.

Printr-un decret al Consiliului Securităţii Naţionale din septembrie 1947 a luat fiinţă Agenţia Centrală de Informaţii **(C.I.A.),** având ca misiuni fundamentale spionajul şi contraspionajul la scară globală, acţiunile subterane, subversive şi de corupţie pentru promovarea intereselor S.U.A. în lume şi propaganda psihologică. În cei 58 ani de existenţă, C.I.A**. a dovedit pricepere:**

În răsturnarea multor guverne;

În organizarea de „alegeri democratice" după principiul potrivit căruia „nu este important cine votează, important este cine numără voturile";

În asasinarea unor şefi de stat şi de guvern sau în recrutarea acestora pentru a se pune în slujba intereselor S.U.A.

În provocarea şi alimentarea de conflicte militare;

În traficul de armament şi de droguri;

În mari lovituri de bursă şi spionaj economic inter-aliat;

În propaganda psihologică de demonizare a fostei lumi socialiste din Europa.

La toate s-a priceput C.I.A., cea mai dotată organizaţie de informaţii din toate timpurile, mai numeroasă şi cu cele mai mari bugete anuale, **numai la spionajul clasic,** la cel axat pe surse umane, adică pe spioni infiltraţi, **nu..."**

„Războiul Rece" a devenit „cald" în 11.09.01!

După cum rezultă din Raportul Comisiei de Anchetă a Congresului S.U.A. cu privire la evenimentele cu efecte catastrofice din **11 septembrie 2001,** de la New York şi Washington, dat publicităţii în august 2004, **atât C.I.A., F.B.I., cât şi** Agenţia Naţională de Securitate – **N.S.A.** (un mastodont al spionajului radioelèctron ic) au fost **ca şi inexistente** exact când S.U.A. au avut cea mai mare nevoie de ele.

Loviturile teroriste executate de către un număr de *„19 tineri arabi, disciplinaţi, sofisticaţi şi răbdători”* se arată în acest raport, nu au fost nici măcar bănuite, dar depistate, de către uriaşele servicii de spionaj şi de securitate ale S.U.A. Preşedintele S.U.A., **G.W. Bush, a luat la cunoştinţă** despre catastrofa de la World Trade Center, **de pe ecranul unui televizor** dintr-o şcoală publică din Florida, unde s-a dus să predea elevilor o temă. **Directorul general al C.I.A., directorul F.B.I. şi directorul N.S.A. s-au informat de la C.N.N**. asupra celor întâmplate, adică de pe canalele publice de televiziune! iată de ce, în ultimii patru ani, administraţia G.W. Bush a depus mari eforturi pentru a trece printr-o **profundă reformă** toate serviciile secrete de informaţii şi de securitate ale S.U.A., dar sarcina se dovedeşte extrem de dificila. Serviciile secrete americane sunt puternice, se bucură de sprijinul Complexului Militar Industrial şi sunt greu de dislocat.

Elementele ideologice şi doctrinare fundamentale ale Războiului Rece au fost elaborate de către N.S.C. în aprilie 1950, au fost aprobate de către H. Truman şi încorporate în documentul cunoscut sub numele de *„NSC-68”*. Elementele fundamentale ale acestui *„document draconic, fals şi exagerat”,* cum l-a caracterizat Henry Kissinger*, fost consilier pentru probleme de securitate şi secretar de Stat pe timpul administraţiei R. Nixon, a fost **preluat, continuat şi amplificat,** în dimensiunile lui militare, **de către toţi succesorii lui Truman, până în anul 1989**. În formă adaptată, NSC-68 este **în vigoare şi în 2005,** dar nu mai este „anticomunist”, ci **„antirusesc”.**

În **elaborarea şi înălţarea arhitecturii epocii Războiului Rece, H. Truman s-a bucurat de sprijinul unor oameni de stat reprezentând,** în cel mai înalt grad, **interesele cercurilor extremiste de dreapta şi, mai presus de toate, ale marilor magnaţi ai industriei de război,** care s-au ridicat în perioada 1941 – 1945, punând stăpânire pe societatea americană. Aceştia au fost

generalul **George Marshall,** secretarul de Stat **Dean Acheson,** secretarul de Stat **John Foster Dulles,** directorul general al C.I.A. **Alen Dulles** şi senatorul **Arthur Vandenberg.**

SUA şi... neocomunismul

Ultimul, dar nu cel din urmă lucru legat de numele fostului preşedinte H. Truman este dezmăţul elementelor profasciste, extremiste de dreapta din societatea americană. Este vorba de **„McCarthy-ism”,** fenomen politico-social legat de numele senatorului republican **Joseph R. McCarty** *, având ca platformă fundamentalismul catolic şi anticomunismul de esenţă fascistă. După ce, **în 1946, McCarthy a rostit în Congresul S.U.A. discursuri elogioase la adresa fostei U.R.S.S. şi „rolului decisiv” al acesteia** în **înfrângerea Germaniei naziste,** J.R. McCarthy şi-a dat seama că, în atmosfera creată în S.U.A. de psihoza războiului din Coreea, o politică anti-comunistă se poate transforma într-o adevărată mină de aur.

McCarthy şi-a lansat campania „anti-comunistă”, care a zdruncinat din temelii instituţiile fundamentale ale S.U.A., **printr-un discurs fulminant rostit în localitatea Wheeling – Virginia de Vest, în anul 1950,** cu ocazia zilei de naştere a lui Abraham Lincoln.

Teza de bază a „McCarthy-ismului” a fost aceea că *„toate instituţiile fundamentale ale S.U.A., inclusiv armata, se află sub impactul distructiv al unei imense conspiraţii comuniste”.* Ministerele, universităţile, şcolile, Hollywood-ul şi chiar armata S.U.A. ar fi fost „penetrate şi subminate din interior” de elemente comuniste. **Această „teză” era alimentată,** printre alţii, **de către Edgar Hoover,** directorul F.B.I., precum **şi de către Richard Nixon** (agent informator al F.B.I. în zona New York) **şi Ronald Reagan,** agent al F.B.I. în California (cod „T-10”).

Isteria anticomunistă şi... fascismul american

Între anii **1951 – 1953,** senatorul Joseph McCarthy, **şef de Comisie de Senat,** a devenit unul dintre cei mai

puternici şi mai temuţi oameni din S.U.A. în faţa acestuia, „democraţia americană" a încetat să mai existe. McCarthy, **acest *„Hitler al S.U.A."***[47], cum a fost el denumit de către Arthur Eisenhower (fratele preşedintelui S.U.A., D. Eisenhower), în numele „combaterii comunismului", **a comis acte abominabile,** care au aruncat S.U.A. *„În epoca inchiziţiei spaniole",* după cum afirma aceeaşi personalitate.

În goana după ştiri de senzaţie şi profit maxim, mass-media din S.U.A. a făcut din McCarthy *„un titan al luptei pentru democraţie şi apărarea modului de viaţă american".* **Isteria anti-comunistă** aţâţată de senatorul McCarthy şi colaboratorii săi apropiaţi a luat **proporţii uriaşe,** de-a dreptul **necontrolabile,** pătrunzând în toate sferele vieţii sociale şi în toate instituţiile statului.

Între 1950 – 1954, toate fundamentele, normele şi principiile tradiţionale pozitive ale societăţii civile americane au fost subminate şi bulversate. În atmosfera apropiată de spiritul nopţii „Cuţitelor lungi" din Germania lui Adolf Hitler, alimentată de McCarthy, în **martie 1951** au fost **arestaţi** savanţii atomişti soţii **Julius şi Ethel Rosenberg,** acuzaţi de spionaj în favoarea U.R.S.S. Au fost judecaţi în procedură de urgenţă, iar la **5 aprilie** au fost **condamnaţi la moarte pe scaunul electric. Cei doi soţi au fost** executaţi la 19 iunie 1953, **în închisoarea Sing Sing din New York.** Era pentru prima dată din anul 1865 când în S.U.A. era executată o femeie. **Ultima femeie executată prin spânzurătoare a fost** Mary Surratt, care a încercat să-l asasineze pe preşedintele Abraham Lincoln.

Judecarea sumară, fără dovezi concludente a soţilor Rosenberg şi condamnarea lor la moarte au stârnit uriaşe

---

47 N. aut.: Richard Gid Powers – „The History of American Anti-Communism", Editura The Free Press, New York, Londra, Toronto, Sydney, Tokyo, Singapore, 1995, pag. 235-272.
N. edit.: Ca şi alţi evrei, soţii Rosenberg au făcut parte dintr-o reţea de spionaj „de conştiintă" pentru URSS. Amănunte în „Războaiele secrete" (Ed. OBIECTIV).

valuri de protest în întreaga lume. **Preşedintele H. Truman putea să le comute pedeapsa dar nu a făcut-o.** Ulterior, s-a demonstrat că soţii Rosenberg au fost judecaţi şi executaţi pentru vederile lor de stânga şi simpatia faţă de U.R.S.S., pe care şi-au exprimat-o în public.*

Intelectualitatea americană trebuia să primească „o lecţie", iar McCarthy i-a dat-o. McCarty „a acuzat" administraţia Truman şi că *„le-a cedat ruşilor ţările baltice, Polonia, ţările Europei Centrale, Balcanii şi mai ales China* – trădând interesele S.U.A. După anul 1989, toate acestea, mai puţin China, au intrat în sfera de influenţă a S.U.A. O duc cumva mai bine?

Lista lui McCarthy

Primul atac al lui McCarthy a fost îndreptat **împotriva Departamentului de Stat** (Ministerul de Externe) acuzat că este „infestat" cu agenţi comunişti. Au fost daţi afară 79 diplomaţi de profesie şi funcţionari superiori. **Unii** dintre aceştia, cu cariera ruinată, fără niciun motiv, ci doar pentru că nu erau pe placul lui McCarthy, **s-au sinucis.**

Principala metodă de lucru a senatorului McCarthy şi ajutoarelor sale era aceea a „listelor negre". **Cine ajungea pe *„lista neagră"*** a diabolicului senator **era distrus. Scoaterea de pe o astfel de listă costa o avere, bani care intrau în conturile personale ale lui McCarthy.**

În cartea sa *„McCarthy-ism. The Fight for America"*, senatorul fascist a încercat, şi nu fără succes, cel puţin un număr de ani, să identifice **„McCarthy-ismul"** cu „americanismul". Americanii l-au făcut **sinonim cu fascismul.**

Se pare că virusul fascismului, răspândit în societatea americană din epoca lui McCarthy, este **ca virusul** HIV, generator de SIDA. Chiar dacă este în stare latentă, într-o zi se poate activa şi genera o criză. Măsurile luate de către administraţia G.W. Bush după evenimentele

din 11 septembrie 2001 amintesc de iMcCarthy-ism" şi indică o orientare a societăţii americane spre un regim autoritar sau chiar de tip fascist, eventual moderat.

La 14 iunie 1951, McCarthy a rostit o cuvântare în Camera Senatului, care a zguduit din temelii întreaga societate americană. El **l-a acuzat pe generalul George C. Marshall,** şeful Statului Major General al Forţelor armate ale S.U.A. în anii celui de-al doilea război mondial, iar apoi secretar al Departamentului de Stat, autorul „Planului

Marshall" de refacere economică a Europei Occidentale, că este ***„agent în*** *slujba U****.R.S****.S*". McCarthy l-a făcut pe generalul G. Marshall *„un ticălos care a trimis trupele americane prea devreme în Europa, numai pentru* a-l *ajuta pe I.V. Stalin".*

Nebunia senatorului atinsese culmi apocaliptice dar nu s-a luat nicio măsură împotriva lui. McCarthy a fost **lăsat să-şi joace rolul,** atât de către Partidul Democrat, cât şi de către Partidul Republican, din care, de altfel, şi făcea parte. Tot ce avea societatea americană mai putred, mai retrograd, mai extremist de dreapta, **toţi frustraţii** şi **rataţii politic s-au raliat în jurul senatorului McCarthy.** Tare mult seamănă acest fenomen cu unele fenomene post-decembriste 1989 din România…

FBI încuraja „molima naţională".

Aflat în fruntea Comitetului pentru Activităţi Anti-Americane (HLJAC) din Congresul S.U.A., înfiinţat la 26 martie 1947, McCarthy şi cohorta lui de descreieraţi au luat la bani mărunţi şcolile, liceele şi universităţile din S.U.A. Au fost concediaţi mii de învăţători şi profesori pentru simplul fapt că au refuzat să răspundă la întrebarea standard: *„Ce legături aveţi cu Partidul Comunist din S.U.A?"*

A existat o „listă neagră" cu numele unor oameni de mare valoare culturală de la Hollywood, la a căror întocmire o contribuţie esenţială a avut-o „actorul" Ronald Reagan, viitorul preşedinte al S.U.A. (1981 – 1989). Printre aceştia s-au numărat: Adrian Scott

(producător); Edward Dmytryk (director), apoi scriitorii de reputaţie naţională Lester Cole, Ring Lardner, Dalton Trumbo, John Howard Lauson, Albert Maitz, Alvah Bessie, Samuel Ornitz şi Herbert Biberman.

Între 1951 şi 1954, circa **324 de oameni de cultură,** regizori, realizatori, scriitori, scenarişti şi actori de mare valoare au fost **trecuţi** pe ***„lista neagră”.*** Aceştia au fost fie concediaţi, fie marginalizaţi, sub acuzaţia de *„simpatii procomuniste”.* Fenomenul „listelor negre” emise sub înaltul patronaj al Comitetului pentru Activităţi Anti-Americane condus de McCarthy a devenit o **molimă naţională.** Dacă cineva dorea să-şi distrugă un adversar politic sau un concurent pentru un post administrativ sau pe linie de afaceri, cea mai sigură cale era „să-l toarne” pentru a fi inclus pe o „listă neagră”.

F.B.I. Încuraja foarte **mult acest proces.** Oare să fi existat „informatori ai securităţii” numai în România socialistă? Ce părere au domnii Mircea Dinescu, Andrei Pleşu, H-R. Patapievici şi alţi vânători de „informatori ai Securităţii” din România „democrată”?

La Conferinţa Femeilor Patriote pentru Apărarea Naţională, de extremă dreaptă, din **25** ianuarie **1951,** McCarthy i-a acuzat pe preşedintele Harry Truman şi pe generalul George Marshall, pur şi simplu, că sunt *„comunişti”.*

Cu sprijinul lui Edgar Hoover, „anti-comunismul” de tip McCarthyst a fost larg răspândit şi în mediile studenţeşti, în cooperare cu mai-marii Bisericii Catolice din S.U.A.; ajungându-se la adevărate stări de isterie. „Anti-comunismul” lui McCarthy era îndreptat, nu numai împotriva oricăror idei şi manifestări social-democrate sau liberale. Până şi bisericile protestante au fost învinuite de *„simpatii procomuniste”.*

Masonii şi Armata – intangibili!

Senatorul Joseph R. McCarthy şi-a făcut un adversar din preşedintele H. Truman, numai atunci când acesta a fost atât de neinspirat încât i-a atacat pe masoni. Se ştie că toţi preşedinţii S.U.A., de la George

Washington la G.W. Bush au fost masoni. **S.U.A. sunt un stat de masoni.** După mai mulţi ani, timp în care McCarthy-ismul a făcut adevărate ravagii în sânul societăţii civile americane, o seamă de forţe politice interne responsabile din S.U.A. şi-au dat seama că acest fenomen era extrem de nociv şi a adus grave prejudicii imaginii S.U.A. în lume.

McCarthy a fost zdrobit şi eliminat de pe scena politică a S.U.A. numai după ce a atacat Armata şi a întocmit o „listă neagră" cu cadrele superioare din Forţele terestre, Forţele aeriene şi Forţele maritime ale S.U.A. pe care le dorea epurate. **Nicolae Ceauşescu a fost împuşcat şi datorită neavansării în grad la 23 august 1989 a celor în drept...**

Istoricul american Richard Gid Powers apreciază că războiul din **Coreea** (1950 – 1953), în care au pierit **54.246** soldaţi, războiul din **Vietnam** (1965 – 1975) **în** care şi-au pierdut viaţa **58.022** militari americani şi **„McCarthy-ismul"** sunt **cele mai negre şi mai dureroase pagini din istoria S.U.A.**

Milioanele de soldaţi americani care au trecut prin aceste războaie, odată deveniţi veterani, au fost primiţi cu repulsie de către societatea civilă americană, marginalizaţi şi ignoraţi, în ciuda propagandei oficiale care i-a prezentat drept „eroi". În realitate, aceştia au devenit un fel de paria în societatea americană. Cu siguranţă că o soartă asemănătoare îi aşteaptă şi pe militarii americani trimişi de către G.W. Bush să cucerească Irakul în martie 2003.

În concluzie, **adevărata imagine a fostului preşedinte al S.U.A. Henry Truman** de la sfârşitul războiului al doilea mondial şi primii ani ai Războiului Rece este **una pe măsură, adică malefică.**

Acesta a pus temeliile unei ere aberante din istoria lumii postbelice, era Războiului Rece, urmată cu fidelitate de toţi ceilalţi preşedinţi ai S.U.A. Această eră ne influenţează viaţa şi la 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial.

Capitolul VI

STALIN – AL CINCILEA CAVALER AL APOCALIPSEI

Stalin – „epoca de oţel” a Rusiei

A încerca să scrii adevărul despre I.V. Stalin este o acţiune nu numai extrem de dificilă, dar şi foarte periculoasă. Dacă cineva îndrăzneşte, în condiţiile „democraţiei şi libertăţii de expresie” din România, să facă chiar şi o singură afirmaţie pozitivă la adresa acestui actor principal al celui de-al doilea război mondial este în mod automat anatemizat. A fi taxat drept *„Stalinist” este* mult mai grav şi mai „dezonorant” decât a fi etichetat drept *„nazist” „legionar”* sau *„antisemit”* şi totuşi, care este adevărul, măcar o frântură de adevăr în legătură cu această controversată personalitate a Istoriei Universale?

Pentru că nu poţi vorbi despre aniversarea a 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial fără să aminteşti şi despre I.V. Stalin, voi încerca să prezint cititorului interesat câteva din datele şi informaţiile cele mai generale şi mai greu de contestat în legătură cu el. Iată câteva date biografice din surse franceze. * **Iosif Vissarionovici Djugaşvili Stalin (1879 – 1953) s-a născut în localitatea Gori din Georgia.** Tatăl său a fost de meserie **cizmar** şi a dorit să-şi pregătească feciorul pentru cariera preoţească, trimiţându-l să urmeze **cursurile seminarului teologic.** Din anul **1898,** a părăsit cariera ecleziastică şi **s-a afiliat la mişcarea revoluţionară.** Pentru activitatea sa politică, a fost **deportat de câteva ori în ëiberia.**

În însemnările sale personale, Stalin a notat că **„an/7 *petrecuţi în Siberia au fost printre cei mai fericiţi din viaţa mea”.*** Ulterior, biografii, nu denigratorii, au descoperit că „fericirea” lui Stalin în Siberia era legată de câteva **aventuri amoroase.** Ţinând cont de faptul că georgianul Iosif V. Djugaşvili (numele de **Stalin** – adică ***„omul de oţel”*** l-a primit ulterior de la „tovarăşii” lui de luptă), era un bărbat superb, cu un glas domol şi maniere cuceritoare deprinse la seminarul de popi, ar fi fost în afara naturii. să nu fi avut întreaga lui viaţă împănată cu

aventuri amoroase. El însuşi **a recunoscut că i-au mai plăcut puterea şi băutura, ceea ce i-a apropiat foarte mult de personalitatea lui Sir Winston Churchill,** cu care, de altfel, s-a şi înţeles foarte bine când s-a pus problema împărţirii Europei, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Amândoi aveau de apărat şi de lărgit câte un imperiu.**

N. aut.: Petit Larousse. Dictionnaire encyclopédique pour tous, Editura Larousse, 1066, pag. 1714 – 1715.

N. edit.: Stalin prefera supranumele revoluţionarului evreu din 132 e.n., (Bar) Koshba, autorul primului pogrom din istorie: împotriva creştinilor... Se numea, în realitate, David Visarion Djugaşvili. În georgiană, Djugaşvili însemna „fiu de evreu". A fost căsătorit cu Katerina Şvanidze (Kati Schwanitz), mama lui Iacob, şi Nadia Aleluieva (Alleluiah), ambele de origine iudaică. Ginerii sau amanţii soţiilor şi fiicelor au fost toţi de origine iudaică...

Printre funcţiile ocupate de către I.V. Stalin, sursele franceze le menţionează pe cele de **redactor-şef al ziarului bolşevic *„Pravda"* în 1917,** apoi de **comisar al poporului pentru problemele minorităţilor naţionale din Rusia.**[48] Ulterior, a devenit **secretar-general al Partidului Comunist** şi principalul candidat la funcţia de succesor al lui V.I. Lenin, după moartea acestuia, survenită în anul 1924.[49]

Pentru atingerea acestui din urmă scop, Stalin nu şi-a ales mijloacele, **lichidându-i pe rivalii principali,** respectiv Troţki, Zinoviev[50], Kamenev şi Buharin, **toţi evrei**. În anul **1941,** I.V. Stalin a devenit **preşedintele**

---

48 N. edit.: Tocmai pentru că făcea parte din minorităţi, după cum se obişnuieşte.
Era şi georgian dar şi evreu...

49 N.E.D.: în 1974, o femeie-ghid ne spunea „în particular" că atentatul asupra lui Lenin, de la care i s-a tras paralizia şi moartea, ar fi fost comandat de Stalin. Să nu uităm că ne aflam în plină epocă brejnevistă. Acum, sursele occidentale acreditează ideea că atentatoarea a fost dirijată de spionajul britanic...

50 N. edit.: „Marea dragoste" homosexuală a lui Lenin !

Consiliului Comisarilor Poporului, comandant suprem al Forţelor armate ale U.R.S.S. în anul **1942** şi **mareşal al U.R.S.S**. în anul **1943,** conducând războiul împotriva Germaniei din anii 1941 – 1945.

I.V. Stalin, „omul de oţel”, a condus în stil dictatorial U.R.S.S. în perioada istorică **1924 – 1953**[51]**, una din cele mai cumplite perioade din întreaga existenţă a naţiunii ruse,** când, de mai multe ori s-a pus problema – a fi sau a nu mai îi – a naţiei şi civilizaţiei ruseşti.

Mujicii-savanţii Omenirii!?

Vom trece de la sursele franceze, la cele americane, folosindu-ne cu precădere de datele şi informaţiile puse ia dispoziţia întregii lumi de către Paul Kennedy[52], profesor universitar la Yale University, Oxford University, Princeton University şi Fundaţia Alexander von Humboldt din Germania.

Pentru a înţelege epoca lui I.V. Stalin este necesar să se pornească de la recunoaşterea faptului că din 1917, când s-a născut şi până în 1991 când s-a prăbuşit, **Imperiul Sovietic nu s-a bucurat niciodată nici de cea mai mică perioadă de pace.** Este vorba de războiul civil, intervenţia militară străină, blocada economică şi boicotul politic generalizat al Occidentului, în frunte cu S.U.A., războiul al doilea mondial şi Războiul Rece. La acestea s-au mai adăugat greşelile strategice interne, incapacitatea de adaptare la condiţiile şi cerinţele epocii post-industriale etc.

Aşa cum ne învaţă marele savant american Paul Kennedy, **toate Marile Puteri ale lumii,** absolut fără excepţie, **au trecut prin perioada de creştere şi perioada de descreştere. Nici S.U.A. nu se vor putea sustrage acestui proces legic,** cu toată puterea lor militară uriaşă pe care contează în prezent.

---

51 N. edit.: Evreul Stalin a făcut greşeala să creadă că Terra poate fi condusă de evrei de la Moscova, nu de la Washington...

52 N. aut.: Paul Kennedy „The Rise and Fali of the Conflict from 1500 to 2000”, Editura Fontana Press, 1988, pag. 414-442.

Iată ce ne spune profesorul american despre Rusia, devenită după 1917 „sovietică”. Dintre toate Marile Puteri ale lumii din perioada **1914 – 1921,** adică a primului război mondial şi a războiului civil, Rusia a suferit **cele mai îngrozitoare pierderi.** Populaţia Rusiei a scăzut de la **171** milioane de locuitori la **132** milioane. Una din cauzele acestei stări de lucruri a constituit-o **pierderea Poloniei, a ţărilor baltice, a Finlandei şi Basarabiei. Rusia a pierdut cel puţin 13 ani dintr-o dezvoltare normală.** Nivelul producţiei agricole din **1914** a fost atins de „către U.R.S.S. abia în anul **1926.**

Autocratul LV. Stalin s-a găsit în faţa uriaşei sarcini de industrializare-Rusiei bolşevizate, **fără absolut niciun fel de capital străin.**

În **anul 1924, când a devenit liderul absolut al statului, Rusia prezenta imaginea unei societăţi semifeudale,** cu o industrie limitată mai mult la cea de război, cu o populaţie în proporţie de 80% formată din **„mujici”,** în cea mai mare parte **analfabeţi şi fanatizaţi din punct de vedere religios.** I.V. Stalin şi comisarii lui ştiau că clacă nu vor industrializa Rusia, în cel mai scurt timp posibil, aceasta ar putea fi ştearsă (de pe faţa Pământului de către o coaliţie a puterilor capitaliste, aşa cum s-a încercat, dar fără succes, în anul 1917.

SUA-cu sclavia, Rusia-cu glonţul...

P. Kennedy arată că, pentru a-şi industrializa ţara şi a crea o armată puternică, **I.V. Stalin s-a folosit în exclusivitate de resursele interne ale Rusiei.** Folosind metode draconice, noi le-am spune cnutul şi glonţul, **Stalin a exploatat la sânge agricultura, pentru a face rost de capital**. Între 1776 – 1865, **americanii** au acumulat capital şi **au** păşit **ferm pe calea industrializării exploatându-i la sânge** pe **cei 4.000.000 de sclavi**[53]**,** care nu erau consideraţi oameni,

53 N. aut,; Richard C.Wade, Howard B. Wilder, Louise C. Wade – ‚J\ History of the United States”, Editura Houghton Mifflin Company, Boston, 1966, pag. 344-376.

nu erau luaţi în seamă la recensăminte, nu li se recunoşteau căsătoriile, nu aveau voie să înveţe carte şi erau vânduţi şi cumpăraţi ca orice marfă. **Valoarea sclavilor** din S.U.A. în anul **1861** era evaluată la **2 miliarde dolari.** Aceştia **puteau** fi ucişi **de către stăpâni,** fără niciun fel de urmări juridice.

În procesul de industrializare a Rusiei, mai ales pentru construirea uriaşelor baraje energetice de pe marile fluvii din Asia, a industriei siderurgice şi a măritor fabrici de armament de la est de Urali, **Stalin a utilizat pe scară largă munca forţată,** adică tot un fel de sclavi. Este vorba de **lagărele din** sistemul *„Cu lag”* despre care vorbeşte Alexander Soljeniţîn, în care au fost înregimentaţi cu forţa **milioane de ruşi.** Stalin à aplicat metode de forţă pentru că **nu. ar fi putut conta niciodată pe spiritul voluntar** al **ruşilor,** care nu exista, aşa cum a contat Franklin Delano Roosevelt pe spiritul voluntar şi patriotismul americanilor care s-au înscris în taberele de muncă pentru mâncare, salopetă şi cazare (plus minimum de subzistenţă pentru familii) în anii catastrofalei depresiuni economice care a lovit S.U.A. în 1929 – 1933, salvând capitalismul american de la prăbuşire.

Î**ntre 1928 şi 1940,** arată profesorul P. Kennedy, **populaţia rurală a U.R.S.S. a scăzut la 51%, iar educaţia de masă a realizat progrese de-a dreptul fantastice.** Procentul din P.**I**.B. al Rusiei alocat dezvoltării era în jur de **25%,** ceva nemaiîntâlnit în istoria lumii. Cu alte cuvinte, ruşii au fost puşi să muncească până la epuizare, strângând cureaua. **Numărul inginerilor** a crescut de la **47.000** în 1928, la **289.000** în 1941.

„Modelul Stalin”-un unicat?!

Ca şi Otto von Bismarck (1815 – 1898), din a cărui politică s-a inspirat, **I.V. Stalin a acordat** o **imensă însemnătate dezvoltării învăţământului de toate gradele**. Învăţământul politehnic şi cel profesional, aflate în prim plan, au dus la formarea unui corp ingineresc de înaltă clasă şi a milioane de muncitori calificaţi. Numai pe această bază **se putea asigura** o **creştere economică**

continuă şi, în acest cadru, crearea unei armate puternice. Construirea unor puternice centre industriale a unor fabrici de tancuri, de avioane, de tunuri şi de muniţii, în zona asiatică a U.R.S.S., **la est** de Munţii **Urali,** intangibile, mult în afara razei de acţiune a aviaţiei de bombardament a Germaniei s-a dovedit a fi o gândire strategică ce a asigurat victoria în război a **U.R.S.S.,** în confruntarea cu cea mai puternică armată ce a existat vreodată sub soarele Europei.

Profesorul american Paul Kennedy *(„Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri*pag. **417)** apreciază că **modelul** de **industrializare aplicat de I.V. Stalin era fără precedent** în **istoria lumii dezvoltate.** Acesta arată că **m-am Marii Depresiuni (1929 – 1937),** când însăşi existenţa sistemului capitalist al economiei de piaţă era pusă sub semnul întrebării, **sistemul „economiei de comandă" creat de Stalin făcea adevărate minuni.** Venitul naţional al U.R.S.S. în această perioadă a crescut de ia **24, 4** la **96, 3** miliarde ruble. Producţia de cărbune a sporit de ia **35, 4** la **128** milioane tone, iar producţia de oţel de la **4** la **17, 7** milioane tone. Producţia de energie electrică a crescut de **7 ori,** cea de maşini-unelte de **20 ori,** iar cea de tractoare de peste **40 ori.**

Rusia Sovietică a lăsat în urmă Franţa, Marea Britanie şi Germania, trecând în anul **1943,** în plin război, **pe locul doi în lume, după S.U.A.**

Erorile lui Stalin

Socialismul radical sovietic nu a fost o ficţiune, ci o forţă formidabilă care **a schimbat cursul istoriei universale şi a stabilit un nou echilibru al lumii.** Denigratorii de doi bani ai socialismului („comunismului" în terminologia lor) din România, „savanţii" care studiază „epoca totalitarismului", înainte de a-şi lansa studiile găunoase, pline de venin propagandistic şi de ignoranţă, ar trebui să pună mâna pe carte şi să citească măcar opera lui Paul Kennedy, *„Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri".*

Obsedaţi total de dezvoltarea industriei, Stalin şi

comisarii săi au comis şi **grave erori strategice în planurile lor cincinale de dezvoltare a economiei.** Au neglijat agricultura, producţia bunurilor de consum (industria uşoară), căile de comunicaţii şi serviciile. **Aceste greşeli s-au transmis şi „democraţiilor populare”,** generând efecte grave, până la colapsul socialismului est-european în anul 1989.

Ocuparea Manciuriei de către Japonia şi venirea la putere a lui Hitler în Germania l-au determinat pe Stalin să pună accent pe **dezvoltarea armatei.** Dispunând de un **serviciu de spionaj de prim ordin** (cu o vechime şi o continuitate de peste 600 ani), **Stalin era absolut sigur că U.R.S.S. va fi atacată,** mai devreme decât mai târziu.

Efectivele generale ale armatei au crescut de la **600.000** în 1929 la **940.000** în 1933 şi **1.300.000** în 1935. Fabricile de **tancuri,** de **tunuri** şi de **avioane** au luat **dimensiuni gigantice,** cu producţie de masă, în stil american. A fost **neglijată** însă aproape total **industria navală**. În cel de al doilea război mondial, Forţele navale ale U.R.S.S. au fost ca şi inexistente. Aceasta nu a fost însă o greşeală strategică gravă. **Rusia a fost şi este, cu precădere, o putere continentală.** Trupele ruseşti au ajuns la Berlin în aprilie 1945 şi l-au cucerit, cu tancurile, artileria şi aviaţia şi nu cu submarinele, distrugătoarele şi portavioanele, cum a fost combătută Japonia în Oceanul Pacific de către S.U.A.

În perioada 1932 – 1939, **Franţa** a produs 3.163 avioane de luptă, **Germania** 8.295, **Italia** 2000, **Japonia** 4.467, **Marea Britanie** 7.940, **S.U.A.** 2.195, iar **Rusia** lui Stalin a produs 10.382 de avioane de luptă. Numai în anul 1932, Rusia sovietică producea 3.000 de tancuri şi 2.500 avioane, cifre considerate de P. Kennedy drept ***„fantastice”,*** pe care **nicio altă ţară din lume nu şi le putea permite.**

Stalin a curăţit... Armata Roşie...

Stalin a comis şi greşeli enorme în relaţiile sale cu Forţele Armate ale U.R.S.S., plătite cu viaţa a milioane de oameni şi cu pierderi teritoriale imense în

primii ani de război cu Germania celui de-al treilea Reich. Obsedat de cantitatea şi nu de calitatea tehnicii militare, **în iunie** 1941, **din cele** 24.000 **de tancuri** de care dispunea armata sovietică, **doar** 967 **erau tancuri moderne,** superioare celor germane. Stăpânit de paranoia, obsedat de gândul că peste tot se complotează împofriva lui, stare alimentată cu multă măiestrie şi de spionajul german al amiralului Canaris, între 1935 şi 1939, **I**.V. Stalin **a decapitat,** pur şi simplu, **conducerea Armatei Roşii.**

Circa 90% **dintre generali** şi 80% **dintre coloneii Armatei Roşii au avut** de **suferit de** pe urma **lui Stalin. Generalul Tukhacevski,** fondatorul teoriei războiului modern, de mişcare, cu utilizarea maselor de tancuri, în cooperare cu aviaţia, artileria, trupele mecanizate şi unităţile de paraşutişti, a fost împuşcat pur şi simplu din ordinul lui I.V. Stalin. **Dictatorul** Stalin **a** numit în funcţâile**-cheie** al e **Armatei o seamă** de „activişti de partid”, care au fost cauza principală a dezastrului Armatei Roşii din perioada iunie-octombrie 1941.[54]

Tot Stalin a fost însă acela care i-a împuşcat pe „generalii politruci” inculţi şi incompetenţi, cum a fost generalul Kuluk, înlocuindu-i cu ofiţeri şi generali profesionişti, mulţi scoşi din lagărele din Siberia. Unul dintre aceştia a fost generalul Rokossovski, condamnat la moarte, care era în aşteptarea executării sentinţei. Stalin l-a scos din celula condamnaţilor la moarte, l-a chemat la el şi, după ce ia prezentat scuzele de rigoare, i-a dat comanda unei armate. A terminat războiul cu gradul de mareşal.

După ce a **pierdut** circa **5.000.000 de soldaţi** în mai puţin de **şase săptămâni** de război, I.V. Stalin a curăţat toate funcţiile superioare de comandă de „politruci” şi „oameni piloşi”, incapabili şi a numit în locul lor pe acei generali şi ofiţeri superiori care s-au distins în

54 N. edit: Majoritatea comisarilor politici din Armată erau de origine iudaică.

lupte.

...dar a salvat URSS

Sângerosul dictator s-a salvat pe sine şi **a salvat U.R.S.S., înconjurându-se de generali străluciţi,** precum Gheorghi Jukov, Ivan Koniev, Andrei Eremenko, Rodion Maiinovski, Constantin Rokossovski, Simion Timoşenko, Fedor Tolbukin şi alţii. Când şi-a dat seama de genialitatea militară a generalului **Gheorghi Jukov, cel mai strălucit comandant al războiului al doilea mondial, I**.V. Stalin şi-a călcat pe mândrie, **lăsând soarta Armatei şi a U.R.S.S. pe mâna acestuia,** iar el şi-a concentrat toată puterea pe asigurarea funcţionării la capacitatea maximă posibilă a industriei de război. În toţi anii de război, **I.V. Stalin,** care a cauzat moartea a milioane de oameni de pe toată întinderea imensului său imperiu, **nu i-a ieşit niciodată din cuvânt** şi nu a îndrăznit să-l contrazică pe generalul G. Jukov şi foarte bine a făcut.

Gheorghi Jukov, fost plutonier de cavalerie în armata ţarului Nicolae al II-lea, devenit erou în anii războiului civil, absolvent al Academiei Militare Frundze, i-a zdrobit pe nemţi în faţa **Moscovei,** apoi în faţa **Leningradului** (Sankt Petersburg), a condus şi câştigat „Bătălia **Stalingradului”,** cea mai cumplită din istoria universală, a distrus ultimele resurse ofensive ale Germaniei, în legendarea „Bătălie de la Kursk”, cea mai mare confruntare de tancuri din războiul al doilea mondial şi a cucerit **Berlinul.**

În toată cariera lui de război, generalul **G. Jukov,** devenit mareşal al U.R.S.S., **nu a cunoscut niciodată înfrângerea.** Cu tot „cultul personalităţii” de care suferea, **ia Parada Victoriei din 9 mai 1945, din Piaţa Roşie,** I.V. Stalin şi-a călcat pe orgoliu şi, recunoscând rolul decisiv jucat de mareşalul G. Jukov în câştigarea de către U.R.S.S. a celui de-al doilea război mondial în confruntarea, pe viaţă şi pe moarte, cu Germania celui de-al treilea Reich, **i-a lăsat acestuia onoarea de** a **trece în revistă unităţile** de **gardă ale Armatei Roşii,** care s-au

acoperit de glorie.

Patria nu i-a rămas recunoscătoare până la capăt legendarului comandant de oşti, care a fost G. Jukov. După moartea lui Stalin, când în fruntea U.R.S.S. s-a cocoţat fostul „politruc" din anii războiului, pe nume Nikita **Hruşciov,** cel care avea să dea prima lovitură de moarte socialismului rusesc, mareşalul **G.** Jukov **a fost destituit din toate funcţiile şi surghiunit în Siberia, murind în dizgraţie** şi **anonimat.**

„Turnul Babel" şi „omul sovietic".

Tot aşa şi-a sfârşit cariera şi viaţa şi generalul american **Douglas MacArthur,** eroul războiului din Pacific, cuceritorul Japoniei, dărâmat în mod barbar de către preşedintele Harry Truman. Se pare că nicio „Patrie" nu ştie, sau nu vrea să-şi preţuiască până la capăt eroii…

Istoricii militari americani, printre care **David** R. Jones, William C. Fuller, **Jacob** W. Kipp, Peter H. Vigor, care au evaluat corect părţile tari şi slabe ale sistemului militar ai U.R.S.S. în anii celui de-al doilea război mondial (vezi *„Transformation in Rusian and Soviet Military History",* Editura Academiei Forţelor Aeriene ale S.U.A., Washignton, **D**.C. 1990), au pus în lumină **o altă eroare colosală comisă de I.V. Stalin,** legată de **compunerea etnică a armatei,** care, dacă nu ar fi fost corectată, chiar în al 12-lea ceas, **U.R.S.S. ar fi fost zdrobită** de maşina de război a lui A. Hitler.

Influenţat de experienţa lui de fost comisar al poporului pentru problemele naţionalităţilor şi dorind să construiască ***„omul sovietic*** tot aşa cum a încercat şi amărâtul de N. Ceauşescu să construiască *„omul nou"* în România, I.V. Stalin a creat o *„Armată Sovietică multinaţională".* Aceasta se traducea prin aceea că în compunerea subunităţilor, unităţilor şi marilor unităţi se aflau la un loc ruşi, ucraineni, baltici, georgieni, ceceni, armeni, kazahi, uzbeci, turkmeni, kirkizi şi alte elemente etnice din cele peste **o sută** care sunt trăitoare în imensul spaţiu euro-asiatic al U.R.S.S. **Era o armată ca la biblicul Turn Babel...**

O asemenea „armată a internaţionalismului proletar” s-a dovedit că **nu valora nici cât o ceapă stricată** în faţa puternicei şi aparent invincibilei armate germane. „Armata Sovietică” de tip „Turnul Babel” totalizând circa **260 de divizii,** condusă şi de **„politruci” idioţi,** a fost **zdrobită** de armata germană în primele săptămâni ale războiului, în spaţiul cuprins între Vistula-Prut şi Nipru.

După trecerea aliniamentului fluviului Nipru, generalii germani erau tot mai surprinşi de rezistenţa tot mai înverşunată a noilor unităţi şi mari unităţi ale Armatei Roşii aduse din adâncime.

„Generalul Iarnă”, salvatorul Moscovei

Dându-şi seama de greşeala mortală pe care a făcut-o, Stalin şi cadrele profesioniste ale armatei au trecut la crearea unor **armate operative bazată exclusiv pe elementul etnic rusesc.** I.V. Stalin s-a fript rău cu „naţionalităţile” sale. **Zeci de mii de soldaţi ucraineni au trecut de partea trupelor germane,** formând două armate care au luptat împotriva Armatei Roşii până la capitularea Germaniei. Ajunse în faţa Moscovei **în octombrie 1941,** armatele germane, **total neechipate pentru operaţii militare în condiţiile iernii care se apropia, s-au întâlnit,** pentru prima dată, faţă în faţă cu armate alcătuite exclusiv din elementul etnic rusesc.

Este vorba de **trei armate de ruşi siberieni, echipaţi cu uniforme confecţionate din piele de focă întoarsă**cu care se putea dormi fără grija în zăpadă, pe cel mai cumplit ger. În timp ce soldaţii germani se transformau în sloiuri de gheaţă în tranşeele şi maşinile lor de luptă, în uniformele lor de vară. soldaţii ruşi siberieni zburdau ca diavolii pe câmpul de luptă la – 40 C.

De ce nu avea armata germană uniforme de iarnă? Pentru că **Hitler era convins că va zdrobi Rusia Sovietică în cel mult şase săptămâni**! Doar zdrobise **Franţa** şi trupele britanice de pe continent, în numai **28 de zile.** Armata germană a suferit **în faţa Moscovei prima înfrângere,** fiind azvârlită spre apus circa **200 kilometri.**

Hitler, cu pregătirea lui militară de „caporal”, îi destituie pe comandanţii vinovaţi de dezastrul din faţa Moscovei, respectiv pe mareşalul von Brauchi tsch şi pe generalul de tancuri Guderian, cuceritorul Franţei, **asumându-şi personal comanda trupelor germane de pe frontul germano-sovietic.**

Dacă I.V. Stalin nu s-a amestecat în marile decizii strategice ale generalilor şi mareşalilor săi, lăsându-i să-şi facă meseria, **Hitler,** crezându-se infailibil, s-a amestecat. El a luat **decizii aberante,** care, în final, au condus la distrugerea totală a Germaniei.

„Mama Rusia vă cheamă”... la Berlin

După ce a permis reînvierea spiritului şi tradiţiilor militare ruseşti, cu trimiteri la Dimitrie Donskoi, învingătorul mongolilor, la Alexandr Nevski, învingătorul cavalerilor teutoni, la Petru Cel Mare, învingătorul suedezilor, la mareşalul Suvorov, învingătorul Imperiului Otoman, la mareşalul Kutuzov, învingătorul lui Napoleon, Stalin şi-a exprimat convingerea că *„soldatul rus îl va învinge şi pe Hitler”* şi a avut dreptate. Acest lucru putea fi făcut însă cu **mult mai puţine sacrificii** dacă „soldatul rus şi generalul rus” erau lăsaţi să-şi facă datoria, **fără amestecul „politrucilor”.**

Mai mult decât atât, lucru ce nu se ştie în România, a fost **concilierea dintre ateul şi răspopitul Stalin şi Biserica Ortodoxă rusă.** Preoţilor li s-a dat voie să meargă la unităţi şi să binecuvânteze trupele. Cel mai mobilizator afiş al propagandei Kremlinului din anii celui de-al doilea război mondial l-a reprezentat chipul unei femei, cam ca cel al Anei Ipătescu din 1848, şi îndemnul *„Mama Rusia vă cheamă”.*

Este bine, măcar acum, la a 60-a aniversare a victoriei împotriva Germaniei naziste, să se ştie că **Berlinul a fost cucerit de armata rusă, nu de armata sovietică. Armata rusă a mai cucerit Berlinul de 4 ori înainte de 1945,** şi nimeni nu poate garanta că nu-I va mai cuceri vreodată.

Cavalerii Apocalipsei se înţeleg de minune...

Cu prilejul întâlnirilor de la **Teheran** din 28 noiembrie – 1 decembrie 1943 şi a întâlnirii de la **lafta** din 4 – 12 februarie 1945, *„**cei trei cavaleri ai Apocalipsei”,*** F.D. Roosevelt, Winston Churchill şi Iosif V. Stalin s-au întâlnit, s-au cunoscut, s-au spionat reciproc şi ***au pus lumea la cale, după interesele şi pofta inimii lor***[55] „Pâinea şi cuţitul lumii” se aflau în mâinile acestor titani.

Cel mai mult s-au înţeles şi s-au plăcut reciproc, preşedintele S.U.A., F.D. Roosevelt, şi „dictatorul” U.R.S.S., I.V. Stalin. Conştienţi de uriaşa putere pe care o reprezintă marile lor ţări şi de faptul că lumea va fi împărţită în ultimă instanţă între S.U.A. şi U.R.S.S., între cei doi s-a derulat o vastă corespondenţă politico-diplomatică şi s-au născut relaţii de stimă şi respect reciproc, lată ce a lăsat istoriei universale, prin memoriile sale despre I.V. Stalin, preşedintele S.U.A., F**.D. Roosevelt,** unul dintre cei mai iluştri din istoria acestei ţări: *„Pot să mărturisesc că **m-am înţeles minunat cu mareşalul** Stalin. El este o personalitate în care se îmbină o uriaşă şi necruţătoare hotărâre, cu un robust şi sănătos simţ al umorului. Eu cred că ei este cu adevărat reprezentativ pentru inima şi sufletul Rusiei. Sunt convins că ne vom înţelege foarte bine cu Stalin, cât şi cu poporul rus, foarte bine într-adevăr”.*

După întâlnirea de la Ialta, F.D. Roosevelt şi-a notat din nou în memoriile sale: *„Ruşii au demonstrat că pot fi **raţionali şi cu vederi largi** şi nu a existat nici cel mai mic dubiu în convingerile mele în ceea ce priveşte posibilitatea de a conlucra şi convieţui cu ruşii, **în mod paşnic,** în viitorul imaginabil. Singurul amendament pe care doresc să-l fac este acela că eram oarecum îngrijorat dacă acest lucru va mai fi posibil, dacă i s-ar întâmpla ceva lui LV. **Stalin.** Noi toţi eram convinşi că ne putem baza pe el, pe faptul că era **rezonabil, sensibil şi înţelegător.** Nu eram însă siguri de cei care i-ar fi putut urma la Kremlin”.*

---

55 N. edit.: Iar camerista Ana Pauker trăgea cu urechea ! Prin paturile delegaţilor occidentali, experienţă... absolut utilă pentru un viitor ministru de Externe...

Comunişti sau... mafioţi?

Istoria a demonstrat că relaţiile dintre S.U.A. şi fosta U.R.S.S. au fost alterate şi împinse pe coordonatele Războiului Rece, nu de cei ce i-au urmat lui I.V. Stalin la Kremlin, ci de cei ce i-au urmat lui F.D. Roosevelt la Casa Albă.

În bunele tradiţii comuniste, I.V. **Stalin nu a murit de moarte naturală.** El a fost victima unui asasinat cu complicitatea medicului personal al „sângerosului dictator”[56], pus la cale de către georgianul

Lavrenti **Beria**[57]**,** şeful K.G.B., rusul N. Malenkov, secretar al C.C. al P.C.U.S. şi ucraineanul **N.S. Hruşciov*,** fost secretar al Comitetului P.C.U.S. al Moscovei, cel mai mare duşman al lui I.V. Stalin. Am convingerea că Hruşciov l-a urât mai mult pe I.V. Stalin, decât l-a urât Adolf Hitler…

Ultimul om care l-a văzut în viaţă pe I.V. Stalin a fost L. Beria, în **seara de 4 martie 1953**. În dimineaţa următoare, **I**.V. Stalin a fost găsit mort în dormitorul vilei sale de la **Kiintevo,** o suburbie a Moscovei. De reţinut că la această vilă exista un **corp de gardă cu soldaţi din trupele speciale ale K.G.B.**, care te ucideau numai din priviri! puşi acolo chiar de L. Beria.

Lupta pentru putere dintre complotişti s-a derulat tot în stilul caracteristic comunist. La 23 **decembrie** 1953, din ordinul lui N.S. Hruşciov, generalul Kozlov, personal, **îl împuşcă pe L. Beria.** La noi în România, din ordinul personal al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, în 1954, a fost împuşcat marele om politic, patriot şi jurist de talie europeană, lider al Partidului Comunist din România, văr primar cu generalul Stârcea (şeful stafului Curţii Regale),

---

56 N. edit.: De origine iudaică. După ce Stalin a declarat că Soarta Omenirii se decide la Moscova, nu la Washington, a apărut „complotul medicilor evrei din Kremlin” (gura păcătosului: Kremlinul era o citadelă iudaică, în frunte cu el !...) şi contrareacţia sa: procesul acestora, proiectul R.S.S. Evreieşti (deportare mascată) etc.
Oculta s-a dovedit foarte promptă, în numai 2 luni de la „procesul medicilor”, Stalin...s-a „sinucis”.

57 N. edit.: De origine iudaică.

Lucreţiu Pătrăşcanu.

În **iunie** 1957, **N.S. Hruşciov dă o „lovitură de palat”,** înlăturându-şijoţi rivalii, respectiv pe Malenkov, Molotov, Kaganovier şi Şepilov. În anul 1958, Hruşciov **îl mazileşte,** azvârlindu-l în anonimat, **pe** marele comandant de oşti (poate cel mai mare al tuturor timpurilor după Alexandru Macedon), **G. Jukov.**

După al XX-lea Congres, prafu’ s-a ales!

Opera de demolare şi demonizare a lui I.V. Stalin, îi aparţine, mai presus de orice, aventurierului şi clovnului care a fost acest N.S. Hruşciov. La cel de**-al XX-lea Congres** al P.C.U.S. din anul **1956,** N.S. Hruşciov a prezentat un ***„raport secret”*** cu privire la „cultul personalităţii lui Stalin-demascând „crimele şi ororile” săvârşite de către acesta.

Niciun om politic din lume, indiferent de statura lui, nu şi-a dat vreodată seama de efectele pe termen lung ale acţiunilor sale. **N.S. Hruşciov a demolat şi demonizat temeliile societăţii socialiste sovietice.** Acesta a constituit **punctul de pornire** al socialismului din jumătatea de est a Europei **spre prăbuşirea lui totală** din perioada 1985 (venirea la putere a lui M. Gorbaciov, mason şi demolator final al lumii comuniste) şi 25 **decembrie** 1991, când, drapelul roşu cu secera şi ciocanul a fost coborât de pe cel mai înalt turn al Kremlinului.

Generalissimul I.V. Stalin care, la 9 mai 1945, când sute de soldaţi ruşi, eroi ai U.R.S.S., i-au aruncat la picioare drapelele de luptă ale unităţilor armatei germane, zdrobite în anii celui de-al doilea război mondial de către armata rusă, a cunoscut o glorie şi un triumf mai mare decât oricare împărat roman, sau decât oricare alt şef de stat din istoria universală, a fost trântit de pe soclu şi spulberat în patru vânturi de către chiar „tovarăşii” săi de luptă şi de idei.

Stalin a fost totuşi norocos. El a fost demolat şi **demonizat la trei ani după ce a murit.** Nefericit a fost preşedintele României, în decembrie 1989, când a fost „demolat” de viu tot de către „tovarăşii” lui de luptă şi de

convingeri comuniste. Mă mir cum a scăpat Mao Zedong de acest tratament. Probabil pentru că chinezii sunt mai civilizaţi decât toate celelalte naţiuni ale lumii.

De la sfârşitul celui de-al doilea război mondial şi până la asasinarea lui în martie 1953, prestigiul şi imaginea lui I.V. Stalin, atât în U.R.S.S., cât şi pe plan mondial, erau uriaşe. Era supranumit ***„Tătucul popoarelor”,*** iar zeci de milioane de americani care, pur şi simplu îl adorau, îl răsfăţau cu diminutivul ***„Uncie Joe”***[58] în ziua funeraliilor lui de la Moscova, durerea sinceră a ruşilor (şi georgienilor) nu cunoştea margini. Fără exagerare, se poate afirma, iar cei care au trăit acele zile (dacă sunt sinceri şi nu farisei) ar trebui să recunoască adevărul că, **la moartea lui I.V. Stalin, întreaga planetă a fost îndoliată.**

Asasinii naţiunilor

În anii care au urmat, atât în U.R.S.S., pe timpul lui N.S. Hruşciov, dar mai ales din direcţia industriei de propagandă psihologică americană, sub înaltul patronaj al C.I.A., asupra numelui lui I.V. Stalin s-au prăvălit munţi de noroi şi murdărie. Tot ce se poate exprima negativ, în toate limbile Pământului, la adresa lui I.V. Stalin, din 1956 şi până în anul 2005 s-a exprimat. **I.V. Stalin a fost coborât la rangul de cel mai odios şi mai sângeros dictator,** un adevărat „asasin” al naţiunilor, creatorul „Arhipelagului Gulag”, al lagărelor de concentrare în care oamenii au fost „exterminaţi” mai rău decât în lagărele holocaustului evreilor, înfiinţate de A. Hitler.

Iată ce **crime** îi sunt **atribuite lui I.V. Stalin de către Zbigniew Brzezinski**[59], profesor universitar la

---

58 N. edit.: Aparent straniu, apelativul este explicabil: Joe era supranumele lui... Zeus (vezi „Dacia Preistorică”- N. Densuşianu, Ed. OBIECTIV), de unde evreii numiţi Joseph s-au americanizat în Joe. Stalin era şi evreu dar şi un... Zeus !

59 N. aut.: Zbigniew Brzezinski – „Out of Control: Global Turmoil on the Eve of the Twenty First Century”, Editura Robert Stewart Book, New York, 1993, pag. 9-17.

Harvard, fost consilier pentru problemele de securitate pe timpul administraţiei lui Jimmy Carter: *„I.V. Stalin este acuzat de moartea a **20.000.000** de oameni sau poate chiar **25.000.000.** Din acest total, între anii 1937 – 1938 au fost împuşcaţi 1.000.000 de oameni, iar alţi 2.000.000 au murit de foame în lagăre. Un alt 1.000.000 de oameni fuseseră împuşcaţi anterior, imediat după ascensiunea la putere a lui Stalin. Câteva milioane de oameni au murit în perioada colectivizării agriculturii şi a marii foamete din anii '20. Distrugerea agriculturii a costat în final viaţa a 7.000.000 de oameni, iar alte **12.000.000** de oameni au murit **în lagărele de concentrare".***

Z. Brzezinski nu explică din ce surse a scos aceste cifre dar, la pagina 11 aliniatul prim al cărţii citate mai jos, profesorul american susţine că ***Adolf Hitler* „a cauzat moartea a** circa 17.000.000 de oameni, din care circa **5.000.000 evrei".**[60] *În concluzie, afirmă Z. Brzezinski,* „Stalin a fost un criminal mai mare decât Hitler

Cum i-au ieşit „statisticile" lui Z. Brzezinski în felul acesta este de mare mirare, având în vedere că istoricul englez Gerhard L. Weinberg, în cartea sa *„A World at Arms. A Global History of World War II",* apărută în 1994, la pagina 894, scrie că: ***„Numai pe teritoriul U.R.S.S., Hitler a cauzat moartea a peste 25.000.000 de oameni"*** Unde este adevărul domnule profesor Brzezinski?!...

„Lumea civilizată" şi crimele ei... „democratice".

Acelaşi profesor american, în cartea citată *„Out of Control",* pagina 12, îl acuză pe I.V. Stalin că s-a comportat *„ca un criminal"* cu prizonierii de război. Citând surse germane din 1992, Brzezinski afirmă că **în lagărele de prizonieri din U.R.S.S. au murit 357.000 de militari**

60 N. edit.: Z. Brzezinski este evreu polonez, mason şi strategul Ocultei iudeo- masonice. Dacă el vorbeşte de un holocaust de 5.000.000 de evrei, cum s-a ajuns la cifra de 6.000.000 ? O explicaţie există: 6 este o cifră sacră în numerologia iudaică, pe care o găsim permanent în Vechiul Testament şi la Josephus Flavius...

germani. La aceştia s-au mai adăugat câteva sute de mii de morţi (nu ştie câţi) din rândul prizonierilor de război japonezi, români, unguri, finlandezi şi italieni. În 1939, ruşii au capturat **180.000 de militari polonezi.** Dintre aceştia **au supravieţuit doar 40.000.**

Să admitem că toate aceste cifre sunt exacte, deoarece tot nu le-ar putea verifica nimeni. Nu încape nicio îndoială că I.V. Stalin s-a făcut vinovat de moartea a sute de mii de prizonieri de război. Adevărul este că **toate armatele lumii, inclusiv cele ale „marilor democraţii" au comis crime de război,** prin tratamentul inuman aplicat militarilor inamici luaţi prizonieri.

Ciudat este însă faptul că domnul Z. Brzezinski nu aminteşte un singur cuvânt despre faptul că, **din cei 5.000.000 de militari ruşi luaţi prizonieri de către trupele germane,** la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, **doar un milion de prizonieri ruşi au mai fost găsiţi în viaţă.** Este absolut imposibil ca un om atât de bine informat ca Z. Brzezinski să nu ştie acest adevăr zguduitor pus în lumină şi la procesul de la Nürnberg, împotriva capilor Germaniei naziste, dar l-a ignorat în mod premeditat.

Oare **trupele americane** nu au săvârşit **atrocităţi împotriva prizonierilor de război irakieni în anii '2003 – 2004,** adică sub ochii noştri, care au scandalizat o lume întreagă?

Iar acum câteva cuvinte despre ilustrul profesor universitar şi analist politic de talie mondială, Z. Brzezinski. Nimeni nu contestă faptul că este o celebritate a lumii contemporane, un analist de clasă şi un vizionar. **Este extrem de bine informat, ceea ce înseamnă că are legături strânse cu serviciile de spionaj americane.**[61] Are o mare putere de convingere, prin fanatismul cu care îşi susţine argumentele, fiind **unul din**

---

61 N. edit: Mai rău ! Brzezinski este preşedintele fondator al Comisiei Trilaterale, membru al Comitetului celor 300, Consiliului pentru Relaţii Externe (CFR), Bilderberger şi „scenarist" al Ocultei Mondiale. De origine iudaică (polonez), totodată agent al Casei Rockefeller.

stâlpii de bază ai cercurilor ultraconservatoare (de nuanţă fascistă) din S.U.A., promotor înfocat al intereselor S.U.A. în lume, cu precădere cele ale Complexului Militar Industrial. Mai în glumă, mai în serios, o seamă de jurnalişti americani au scris despre Z. Brzezinski pe când era consilier la Casa Albă, că *„dacă preşedinţii S.U.A. i-ar fi urmat sfaturile, Omenirea nu ar fi ajuns doar la al treilea război mondial, ci la al şaselea război mondial”…*

SUA pot fi şi imperiu şi democraţie?

În persoana lui **Z. Brzezinski** avem de a face cu o **minte genială cu apucături malefice. Este evreu polonez, duşman de moarte, nu numai al comunismului, ci şi al rusismului.** După ce s-a extaziat în faţa procesului de dezintegrare a U.R.S.S., Z. Brzezinski se dă de ceasul morţii să vadă şi Rusia dezmembrată. „Teza” fundamentală promovată de Z Brzezinski este aceea că *„Rusia nu poate fi, în acelaşi timp şi imperiu şi democraţie”.* Dar S.U.A. pot, întrebăm noi?

O trăsătură a lui Z. Brzezinski este **inexplicabila lui ură împotriva României,** în ciuda faptului că, în epoca Războiului Rece, în cei 24 ani de „dictatură ceauşistă”, regimul de la Bucureşti a slujit în cel mai înalt grad interesele strategice ale S.U.A. vis-à-vis de fosta lume comunistă. Printre altele, **România a fost principalul obstacol în calea integrării militare a Tratatului de la Varşovia şi a integrării economice a C.A.E.R.**

Z. Brzezinski este un **promotor al intereselor Budapestei,** propagând în lume informaţii şi scenarii false despre *„oprimarea şi deznaţionalizarea a milioane de maghiari din Transilvania”* de către autorităţile române şi **recomandând „autonomia” Transilvaniei.** Profesorul universitar Z. Brzezinski ştie foarte bine că în Transilvania trăiesc milioane de români, iar minoritatea maghiară nu depăşeşte 1, 5 milioane, dar **pentru el nu adevărul contează, ci imensele sume de dolari pe care le primeşte de la guvernanţii Ungariei,** pentru a-şi pune prestigiul academic şi influenţa politică în cercurile înalte

americane, în slujba iredentismului separatist maghiar.

CIA, KGB, AVO şi războiul pentru Ardea!

A fost o vreme când am crezut în informaţiile şi statisticile provenite din surse oficiale americane. Recunosc şi faptul că, mai ales după intervenţia armatelor ţărilor Tratatului de la Varşovia, în frunte cu U.R.S.S. (mai puţin România), în Cehoslovacia, am nutrit puternic simpatii proamericane. Aveam şi motive.

În **ziua de 22 august 1968, am slujit ca translator pe timpul întâlnirii secrete dintre ambasadorul S.U.A. la Bucureşti şi ministrul Apărării, generalul Ion Ioniţă,** prilej cu care **a** fost transmis mesajul preşedintelui S.U.A., Lyndon Johnson către Nicolae Ceauşescu, prin care **României i se oferea ajutor militar** în cazul în care ar fi făcut obiectul unei invazii din partea U.R.S.S. şi a celorlalte state membre ale Tratatului de la Varşovia.*

Un asemenea conflict ar fi slujit în cel mai înalt grad intereselor S.U.A. şi N.A.T.O. în politica lor de distrugere a socialismului est-european, tot aşa cum un război între Turcia şi Grecia ar fi slujit intereselor Moscovei pentru distrugerea N.A.T.O.

Ulterior, am participat, fie însoţindu-l pe generalul Dumitru I. Dumitru, şeful Direcţiei Informaţii, fie singur, ca reprezentant al acestuia, la întâlnirile secrete cu ofiţeri din serviciile de informaţii americane, cu diferite ocazii de criză sau reuniuni internaţionale Est-Vest pe probleme de securitate.

Au venit însă evenimentele din **decembrie 1989, când am luat contact cu actele de subversiune, cu scenariile false, cu dimensiunile războiului secret purtat împotriva României de către elemente ale C.I.A., în cooperare cu spionajul maghiar şi rusesc, care erau să ne coste pierderea Transilvaniei** dar, mai ales, am luat act de „statisticile" americane privindu-i pe cei ***„60.000 de morţi de la Timişoara*** [62]**,** pentru ca

62Adică, „Sfânta Treime" care a condus ocuparea mascată a României...

simpatiile mele proamericane să se prăbuşească precum Turnurile Gemene de la World Trade Center din 11 septembrie 2001.

Aceste „informaţii" au continuat să se scurgă peste România, care a făcut obiectul unei uriaşe manipulări, acestea fiind produsul unor „savanţi" de talia lui Z. Brzezinski. Acum nu-i mai cred pe **oficialii americani** nici când **spun adevărul.** Dar îl spun **vreodată?**

Lecţii de democraţie cu embargo?

Povestea lui I.V. Stalin mai are de derulat câteva secvenţe. Această figură titanică a secolului XX, atât în postura sa glorioasă, cât şi în cea malefică, a fost acuzată că nu era democratică şi ar fi distrus orice elemente incipiente de democraţie în Rusia. **De unde era să înveţe Stalin democraţia?** Din Siberia sau de la „Tătucui ţar"?

Pac o mare greşeală cei ce ignoră condiţiile istorice în care a trăit şi a evoluat, sau involuat, jumătatea de est a Europei de-a lungul secolelor. Puţini sunt cei care ştiu sau îi interesează faptul că **în 1215, când englezii redactau *„Magna Charta Libertatum" şi* puneau bazele primei instituţii parlamentare din lume, Moscova era cucerită de mongoli,** iar ruşii aveau să trăiască timp de 250 ani sub cea mai barbară şi mai sângeroasă administraţie din câte a cunoscut Omenirea.

Prin această „experienţă democratică" au trecut şi comunităţile româneşti după anul 1241, când au căzut sub stăpânirea mongolilor. Pentru cunoaşterea acestei epoci din istoria noastră naţională, ar fi recomandabilă reeditarea şi în România a cărţii *„Românii şi Hoarda de Aur – 1241 – 1502",* a istoricului Alexandru Gonţa, apărută la München, sub îngrijirea Editurii Jon Dumitru, în anul 1983.

Caracterul opresiv, nedemocratic al fostei societăţi sovietice a fost influenţat de condiţiile extrem de nefavorabile, de-a dreptul catastrofale, în care a evoluat Rusia, de la ţarism la comunism. După ce, în anii primului război mondial, Rusia à suferit pierderi

îngrozitoare, a survenit revoluţia bolşevică din 1917, apoi război civil, care a durat până în 1920, peste care s-a suprapus şi intervenţia militară străină, condusă de S.U.A. în 1918 – 1919.

Între **1921 – 1941,** Rusia sovietică a fost supusă unui **embargo economic total** de la piaţa capitalistă mondială, precum şi de la accesul la orice credite şi. tehnologii. A urmat **al doilea război mondial,** al cărui greu l-a purtat fosta U.R.S.S., cu uriaşe pierderi umane şi distrugeri economice catastrofale.

În locul „păcii şi cooperării" despre care vorbea preşedintele S.U.A., F.D. Roosevelt, ruşii au fost angajaţi în **Războiul Rece** provocat de S.U.A. şi în epuizanta cursă a înarmărilor, fiind **supuşi din nou embargoului economic şi tehnologic,** până la prăbuşirea U.R.S.S. în anul 1991.

S.U.A. au suferit o singură lovitură serioasă pe teritoriul lor în ultimii 187 ani şi anume cea de la 11 septembrie 2001 şi întregul ansamblu al structurilor statului şi al libertăţilor americane „unice" s-au zdruncinat. Ce s-ar fi făcut americanii dacă ar fi trecut, chiar şi parţial, prin experienţa ruşilor? Din 1814, când englezii au dat foc Washingtonului şi până în 2001, când cei 19 terorişti arabi au distrus World Trade Center şi parţial Pentagonul, **americanii n-au ştiut ce înseamnă efectele războiului pe propriul teritoriu.** Ei au purtat războaie **numai pe teritoriile altor state,** de pe urma cărora s-au ales cu **imense câştiguri.** De aceea se şi spune despre americani că, **pentru ei, războiul nu este o artă, ci o afacerii**

„Lagărul socialist" – rezultate spectaculoase

Cu toate condiţiile vitrege, regimurile socialiste impuse statelor din Europa Centrală şi de Est, prin voinţa şi tancurile lui I.V. Stalin şi acordul Occidentului, cel puţin în plan economic, **au dat rezultate spectaculoase,** chiar incredibile.

În **1975, ultimul an al epocii de avânt al sistemului economic de comandă,** ţările socialiste,

reprezentând **25%** din suprafaţa terestră a globului şi **30%** din populaţie, dădeau **32%** din volumul produsului mondial brut şi **peste 40%** din producţia mondială de bunuri materiale, faţă de **3%** în 1917 şi **20%** în 1950. Ţările socialiste deţineau în anul respectiv **12%** din volumul comerţului mondial. Din efectivul mondial al salariaţilor angajaţi în producţia materială din anul **1975,** apreciat la **650.000.000,** circa 30%, adică **220.000.000** reveneau ţărilor socialiste. Partidele comuniste totalizau un număr de 57.000.000 membri, organizaţiile sindicale – 163.000.000 membri, iar organizaţiile de tineret – 80.000.000.

„Lumea comunistă" reprezenta **o forţă uriaşă,** iar capitalismul îi simţea tot mai. aproape suflarea fierbinte în ceafă. **Această lume trebuia distrusă cu orice preţ şi cu orice mijloace.**

Până la Congresul al XX-lêa al P.C.U.S. din 1956, în lumea socialistă est-europeană exista un romantism revoluţionar şi un ideal comunist, generatoare de energii. Acestea au fost subminate şi distruse în timp de *„Raportul cu privire la cultul personalităţii lui Stalin"* înecare au fost demascate *„crimele şi atrocităţile"* săvârşite de acesta**. Începea declinul de imagine al lumii socialiste,** care până atunci constituise partea cea mai dinamică a lumii moderne, industriale.

Cei trei stâlpi ai modernităţii, preluaţi mai ales de la societatea americană, care atinsese cea mai înaltă culme în dezvoltarea capitalismului, respectiv **industrializarea, urbanizarea şi învăţământul de masă, prinseseră contururi puternice în lumea socialistă.**

Cel mai mare succes al CIA – realizat de... Mossad

Dezastrul provocat de către Nichita Sergheevici Hruşciov[63], un avorton al nomenclaturii de partid, a luat proporţii catastrofice din momentul în care **„raportul**

63 N. edit.: De origine iudaică, pe numele real Pearlmutter.

secret” citit de către acesta la Congresul al XX-lea a fost **sustras de către agenţi ai Mossadului** (serviciul de spionaj al Israelului) **şi predat** C**.I.A.**

Acesta a fost cel mai mare succes repurtat de spionajul S.U.A. în întreaga epocă a Războiului Rece. „Raportul secret” pe care Hruşciov l-a expus la **25** februarie **1956,** prin grija C**.I**.A., în **iunie** a aceluiaşi an, a putut să fie **publicat în presa din toată lumea,** ajungând şi la cunoştinţa sutelor de milioane de oameni din lumea socialistă. **Rezultatul** a fost mai **devastator** decât efectele pe care le-ar fi produs o lovitură atomică asupra Moscovei. „Raportul secret” a ucis ce avea lumea socialistă mai de preţ: idealul socialist şi comunist.

Acest „raport” a constituit principala muniţie propagandistică de distrugere a lumii comuniste până la prăbuşirea acesteia în anii 1989 – 1991. A urmat intervenţia militară din Cehoslovacia în 1968, orchestrată de Moscova, care a dus la discreditarea totală a comunismului în mediile intelectuale din Occident, în cadrul cărora, până atunci, concepţiile de stânga erau foarte puternice.

Adăugând la acestea **declinul economic continuu al lumii socialiste,** inteligent pus la cale, în subteran, de către S.U.A. şi principalii săi aliaţi din N.A.T.O., distrugerea lumii comuniste în contextul unui **război secret bine gândit,** sprijinit de mişcările dizidente („Calul Troian”) din interiorul ţărilor socialiste şi al **agenţilor** de **influenţă** plasaţi în poziţii-cheie (**M. Gorbaciov** de exemplu), a devenit certă. A venit anul 1989 cu lanţul său de „revoluţii de catifea”, „revoluţii mai puţin sângeroase” şi „revoluţia sângeroasa din România”. Rezultatele finale se cunosc.

Liderii comunişti chinezi au depus eforturi supraomeneşti să-l convingă pe N.S. **Hruşciov să nu prezinte,** în cadrul Congresului al XX-lea al P.C.U.S., **acest raport,** iar „crimele lui Stalin” să fi fost îngropate pe vecie, odată cu el. Raţiuni vitale de stat recomandau o asemenea măsură. Istoria lumii demonstrează că nu au existat conducători mari de stat care să nu fi comis crime.

Din „raţiuni de stat”, acestea au fost îngropate.

Statul machiavelic

Pentru a supravieţui, un stat are dreptul să recurgă la orice.

„Scopul scuză mijloacele” este un principiu universal pe care nu l-au inventat comuniştii, şi pe care toată lumea îl aplică. **Războiul purtat de** G.W. **Bushjn Irak nu este un exemplu strălucit că *„scopul scuză mijloacele”?*** în numele „raţiunilor de stat”, o societate are dreptul să pună în lumină sau să ascundă orice aspect, atunci când interesele sale vitale cer acest lucru. Dacă nu faci aşa, nu vei supravieţui ca stat şi naţiune.

Aceste principii universal valabile au fost formulate în operele sale politice de către genialul **Niccolò Machiaveli** (1469 – 1527), completat în mod magistral de către **cardinalul Armand Jean du Plessis de** Richelieu. El este părintele „raţiunilor de stat”, om politic strălucit, care a ridicat pe cele mai înalte culmi statul monarhic al Franţei, fiind şi ctitorul Academiei de Ştiinţe Franceze.

Mao Zedong, conducătorul Chinei moderne, **a** comis şi el crime, dar chinezii au avut înţelepciunea să le îngroape odată cu el.

Ce s-ar fi întâmplat, de exemplu, dacă **Papa Ioan Paul al II-lea,** dintr-un exces de zel sau din imbecilism, ca N.S. Hruşciov, ar fi prezentat, în faţa unui conciliu al cardinalilor catolici din întreaga lume, un „Raport secret” şi detaliat asupra crimelor comise de Inchiziţie de-a lungul secolelor, iar „raportul” ar fi fost sustras de către o Agenţie de spionaj şi dat publicităţii în întreaga lume?[64] S-ar fi întâmplat exact ce s-a întâmplat cu lumea comunistă est-europeană, adică **credinţa** catojică şi **instituţiile sale s-ar fi prăbuşit.**

În loc să dea în vileag **„crimele Inchiziţiei”,** care,

---

64 U, edit: Sau dacă ar fi recunoscut că, evreu fiind (nume real Katz), a vândut gazul mortal „Cyklon B” (cumpărat de la prinţul Bernhard al Olandei, viitor preşedinte-fondator al organizaţiei Bilderberg – „Guvernul Mondial”) către nazişti, pentru uciderea (inclusiv a) evreilor ?!!...

de-a lungul secolelor au fost **mai mari şi mai cumplite decât ale tuturor şefilor de stat,** inclusiv Hitler şi Stalin, luaţi la un loc, în înalta lui înţelepciune, Papa Ioan Paul al II-lea s-a limitat să prezinte, întregii Omeniri, **scuze** pentru acele **crime.** Nu era mai bine să fi făcut acelaşi lucru şi liderii comunişti de la Kremlin, ca şi cei de la Bucureşti, care, toţi **la** un loc, au fost **complici,** atât la crimele lui I.V. Stalin, cât şi la „crimele" lui Nicolae Ceauşescu? Eu cred că da.

Lecţia americană de democraţie: sclavie şi masacre!

Banda de neisprăviţi care scormoneşte prin arhivele secrete ale statului în ultimii ani nu'face decât să submineze bazele statale ale României. Ei nu fac un bine societăţii româneşti, ei comit **o crimă împotriva intereselor vitale ale naţiunii.** Indivizi fără judecată, aceştia nu-şi dau seama de efectele dezastruoase, pe termen lung ale faptelor lor.

Oare **drumul S.U.A.,** de la ieşirea din statutul de colonie (1776) a celor 13 colonii engleze de pe malul Atlanticului, până la uriaşele State Unite ale Americii, scăldate de două oceane (Oceanul Atlantic şi Oceanul Pacific) nu a fost **presărat cu sânge şi atrocităţi?** Oare **sclavia practicată de americani,** din **1619** până în a doua jumătate a secolului XIX, nu a fost o atrocitate? în S, U.A., sclavia a fost legiferată. Dar **masacrarea şi închiderea în rezervaţii a milioane şi milioane de indieni băştinaşi,** cărora li s-au acaparat teritoriile stăpânite din moşi-strămoşi, de către colonistii veniţi de aiurea, dar transformaţi în „americani" în marşul lor de la Atlantida Pacific, nu au fost crime mult mai mari decât cele comise de Stalin în lagărele lui de muncă forţată? Timp de peste **200 ani, deviza americanilor** în relaţiile cu băştinaşii a fost una singură: ***„un bun indian este un indian mort".***

Cine e mai... Hitler?

În **anii '50, propaganda C.I.A. i-a pus în sarcină lui I.V. Stalin intenţia de a *„cuceri Europa***

Occidentală”. În timp, aceasta s-a dovedit a fi **o minciună colosală** dar efectele ei pe plan internaţional au fost – extrem de negative. Deşi foarte târziu, adevărul a ieşit totuşi la lumină. Primul care a făcut acest lucru a fost istoricul american William R. Keylor, în cartea *„Lumea secolului XX”* (Editura Oxford University, New York, 1992, pag. 297 – 308). Al doilea a fost marele om politic, diplomat şi profesor universitar, tot american, Henry Kissinger, în *„Istoria diplomaţiei”* (Editura Simon Schuster, New York, 1994, pag. 497 – 509) care a scris: *„Iniţiativele de pace întreprinse de către I.V. Stalin, ia începutul anului 1952, materializate în «Nota de Pace» din 10 martie al aceluiaşi an, adresată S.U.A., Marii Britanii şi Franţei, inclusiv problema reunificării Germaniei, au fost pe deplin sincere şi realiste”.*

Dacă Occidentul ar fi acceptat iniţiativele U.R.S.S., prezentate de către I.V. Stalin în ultimul an al vieţif sale, arată Henry Kissinger, Războiul Rece ar fi putut lua sfârşit în 1952.

La 25 martie 1952, S.U.A., Marea Britanie şi Franţa au respins propunerile lui I.V. Stalin iar consecinţele se cunosc. H. Kissinger şi-a exprimat regretul că Omenirea a scăpat o oportunitate istorică de a fi evoluat pe alte coordonate decât cele ale aberantei epoci a Războiului Rece.

În ultimii 50 – 60 ani, numele lui **Hitler şi Stalin** au fost utilizate ca **etalon de măsură pentru cele mai mari rele petrecute pe suprafaţa Globului.** Bill Clinton l-a comparat pe **Slobodan Miloşevici** cu Hitler, apoi i-a bombardat ţara şi i-a distrus economia, după care a ocupat militar provincia Kosovo – leagănul civilizaţiei sârbeşti, punându-se în slujba terorismului albanez în anul de tristă amintire 1999. George W. Bush l-a comparat pe **Saddam Hussein** tot cu Hitler în 2003, după care i-a ocupat ţara, pe care o distruge sistematic din martie 2003 până în zilele noastre.

Dacă nişte amărâţi ca S. Miloşevici şi S. Hussein sunt *„Hitlerii”* lumii contemporane, atunci Bill

Blinton şi G.W. Bush, cine sunt? S-ar putea să fie urmaşii lui Genghis Han, puşi pe cucerirea lumii…

O problemă ce mi se pare că nu a fost lămurită niciodată, într-un mod simplu şi pe înţelesul tuturor, este cea cu privire la **sorgintea socialismului radical sovietic,** numit impropriu „comunism”, care s-a născut, înălţat şi prăbuşit în intervalul de timp istoric cuprins între 1917 – 1991. Nu ne vom referi la „teoria comunismului ştiinţific” a lui K. Marx şi F. Engels, ci la „comunismul viu” din jumătatea de est a Europei, în anul 1991, o seamă de comentatori englezi au afirmat: *„Comunismul* a *fost marea aventură a lui V.I. Lenin care în sfârşit s-a terminat* Timp de 84 ani, „teoreticienii” americani au susţinut că *„sistemul comunist este rezultatul acţiunilor conspirative ale unui grup minoritar”.*

Comunismul – un copil al capitalismului!

Iată că în anul 2003 aflăm şi răspunsul cel mai aproape de adevăr, poate chiar adevărat curat, cu privire la originea „comunismului real”, dat de către englezul **Robert Harvey,** fost membru în Camera Comunelor din Parlamentul Marii Britanii, actualmente redactor la celebra revistă „The eeconomist”. Teoreticianul englez face acest lucru în formidabila sa lucrare intitulată *„Global Disorder”* (Editura Constable din Londra, 2003, pag. 263 – 270).

În capitolul intitulat *„Father and Son”* (Tată şi fiu), Robert Harvey scrie, negru pe alb: *„Pentru a înţelege esenţa creşterii şi căderii* ***comunismului,*** *trebuie să admitem că acesta a fost* ***un copil al capitalismului.*** *A fost un copil deformat şi «patricid» dar tot copil al capitalismului a rămas.* ***Acesta a fost o reacţie la condiţiile de muncă şi de viaţă impuse lumii de către capitalism”.***

Nu îmi propun să intru în alte detalii. Aş strica ineditul. Ceea ce afirmă Robert Harvey este simplu, este strălucitor, este genial. La cele spuse de R. Harvey aş adăuga şi eu ceva. Într-o bună zi, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat este posibil ca **sistemul**

capitalist să dea naştere unui alt „copil”. S-ar putea ca acel „copil” să nu mai fie deformat, ci sănătos şi puternic, dar tot „patricid”. Numele lui ar putea fi ***„globalizare”.***

Este posibil ca printre cititorii mei să se găsească şi unii care, citind capitolul dedicat celui de-al cincilea „cavaler al apocalipsei”, I.V. Stalin, să mă acuze de tentativă de „reabilitare a sângerosului dictator”. Îmi asum acest risc, dar intenţia mea nu a fost nici pe departe aceasta. **Eu mi-am propus să „reabilitez” adevărul şi nu pe I.V. Stalin.** Dacă nu am reuşit, vina este în totalitate a mea.

De altfel, simt nevoia să le fac cititorilor mei probabili şi o mărturisire pe care nu am prea făcut-o în ultimii 50 ani.

Capitalismul – generator de războaie

În **martie 1953,** fiind **elev la Liceul Militar *„Dimitrie Cantemir”* promoţia 195Ô-1954,** am făcut de gardă, împreună cu toţi colegii, la tabloul îndoliat al lui I.V. Stalin. Recunosc faptul că am simţit o profundă emoţie şi un nod în gât, dar nu am plâns. Am avut colegi care au şi plâns, dar nu am de gând să-i „torn”. Eu nu am plâns nici când i-am înmormântat pe tata şi pe mama în 1978 şi 1991. Mai degrabă plâng în faţa unui act de strâmbătate, de nedreptate, decât în faţa unei tragedii. Faptul că promoţia mea a făcut de gardă la tabloul lui I.V. Stalin, nu a împiedicat-o să dea un **Marin Sorescu,** un **Benea Valeriu,** general inginer, unul dintre cei mai mari specialişti în transmisiuni strategice din România, un **Adrian Marinescu,** general inginer, „regele neîncoronat” al industriei de tunuri din România, un **Constantin Vertan,** general doctor inginer, părintele tehnicii blindate din România, un **Buliga Constantin,** general de corp de armată, primul inspector general al Armatei României post-totalitare şi alte valori naţionale, cărora le prezint scuze că nu-i menţionez, dar se ştiu ei.

Şi eu am vrut să ajung tot inginer, dar „am greşit” învăţând foarte bine limba engleză încă din liceu şi, **contrar visului meu, arh ajuns în Serviciul de**

cercetare strategică externă al Armatei (a se citi: de spionaj militar extern). Am mai „păcătuit" slujind drept **consilier la Palatul Cotroceni 6 ani pentru Ion Iliescu şi aproape un an pentru Emil Constantinescu.** Cei care n-au păcătuit niciodată, cum spune Domnul nostru Iisus Hristos, au permisiunea de a arunca cu pietre în numele meu…

Sunt convins că într-o bună zi, când se va risipi nebunia comunismului şi anti-comunismului, I.V. Stalin, N. Ceauşescu şi alte multe victime ale epocii aberante din ultimii 60 ani, îşi vor ocupa locul ce li se cuvine în istoria naţiilor din care s-au născut, precum şi în istoria universală.

L-am plasat pe I.V. Stalin pe locul cinci în topul „Cavalerilor Apocalipsei", deoarece el şi **sistemul comunist** pe care **l**-a înălţat au fost **produsul condiţiilor create de capitalism în urma primului război mondial şi cea mai însângerată victimă a celui de-al doilea război mondial,** pe care **l**-a câştigat, de departe. Dacă sistemul comunist s-a extins şi întărit după cel de-al doilea război mondial, „meritul" principal revine tot capitalismului, care a provocat acest război, de la a cărei încheiere s-au marcat 60 ani.

Comunismul european nu mai există, dar războaiele au fost reluate *şi* fac ravagii tot mai mari. Concluzia este simplă. **Capitalismul este generator de războaie,** indiferent de forma pe care o poartă: fascism, nazism, militarism sau democraţie. **Cei care a ţinut capitalismul în frâu timp de 45 ani a fost comunismul,** fiul legitim al acestuia. A fost nevoie să-şi ucidă fiul pentru ca sistemul capitalist să-şi recapete libertatea de acţiune…

Capitolul VII

ISTORIA – ARMĂ POLITICĂ „SUA au salvat Europa"-o imensă minciună!

În **ultimii 60 ani** care au trecut de la încheierea celui de-al doilea război mondial s-au scris biblioteci întregi de **tratate de istorie** şi studii memorialistice în legătură cu această mare conflagraţie. Aceste vaste lucrări

au fost, însă, **puternic viciate de atmosfera şi practicile Războiului Rece,** de cele două ideologii ireconciliabile, capitalistă şi socialistă radicală marxist-leninistă.

Motivaţi şi angajaţi politic, istoricii aflaţi de o parte şi de alta a „Cortinei de fier" au croit studiile istorice potrivit intereselor cercurilor politice conducătoare, deformând realitatea, dezinformând şi transformând istoria, dintr-o ştiinţă, într-un instrument de manipulare a opiniei publice. **Nu există istorie a celui de-al doilea război mondial scrisă înainte de 1989, adică înainte de încetarea Războiului Rece, care să nu fie viciată.** Istoricii occidentali, în general şi cei americani în special, au diminuat până la ridicol contribuţia decisivă a fostei U.R.S.S. la înfrângerea Germaniei celui de-al treilea Reich, precum şi participarea semnificativă a Armatei Roşii la înfrângerea Forţelor terestre ale Japoniei, în Orientul Extrem.

Preşedintele S.U.A., G.W. Bush a afirmat, fără pic de jenă, că S.U.A*. „Au salvat Europa, atât în primuls cât şi în cel de-al doilea război mondial*ceea ce este o minciună găunoasă şi o demagogie deşănţată.

În primul război mondial, armata S.U.A., total neinstruită şi incapabilă de acţiuni decisive a fost obligată să se instruiască o jumătate de an în spatele frontului, din iunie până în noiembrie 19J7, înainte de a fi în măsură să participe la primele acţiuni de luptă. În vara anului **1918,** când armata germană s-a apropiat la 60 km de Paris, **din cei 2.000.000 de soldaţi americani prezenţi în Europa, doar 85.000 au luat parte la efortul de război/** în cursul primului război mondial, numai **Franţa** a suferit pierderi de **4.924.000** morţi, răniţi şi dispăruţi, iar **S.U.A. – 120.000**[65] de morţi, răniţi şi dispăruţi.

În toţi anii celui de**-al doilea război mondial,** pierderile totale în oameni ale **S.U.A.** s-au cifrat la

65 N. edit.: Normal, fiind dirijate de...urmaşii celor 12 triburi iudaice !...

408.000, iar ale fostei **U.R.S.S**. au fost de **17.000.000.** Ruşii au pierdut numai în „Bătălia Leningradului” (Sankt Petersburg) de opt ori mai mult decât americanii în tot cursul războiului. Al doilea război mondial a început la **1 septembrie 1939,** iar trupele americane au debarcat în Normandia la **6 iunie 1944**[66]**,** când **Germania era deja** înfrântă şi se apăra cu disperare pe căile de acces spre Berlin. Atunci, cine a salvat Europa domnule preşedinte G.W. Bush?

Războaiele mondiale puteau fi evitate

La rându-i lor, **istoricii ruşi au** păcătuit, **diminuând până la ridicol contribuţia aliaţilor occidentali ai** U.R.S.S. la efortul de război împotriva Germaniei hitleriste. Pierderile **Franţei** de **650.000,** ale **Marii Britanii** de **450.000,** ale **Olandei** de **206.000** şi **Belgiei** de **100.000,** în luptele purtate cu trupele germane, nu sunt chiar de neglijat.

Impresionant este efortul de război al fostei Jugoslavii, care a pierdut 1, 4 milioane de oameni, luptând pe cont propriu împotriva Germaniei naziste.

Având în vedere că din 1995 (50 ani de la încheierea războiului doi mondial) au început să fie deschise arhivele secrete ale marii conflagraţii 1939 – 1945, este de aşteptat să apară adevărata istorie a celui de-al doilea război mondial, dacă nu una ideală, ce! puţin cu mai puţine deformări. Un bun început este „O *lume sub arme” a* lui Gerhard **L.** Weinberg.

În abordările mele cu privire la cel de-al doilea război mondial, cât şi la cei 60 ani care s-au scurs de la încheierea acestuia, nu voi face o „istorie”, ci **voi urmări o punere în lumină a unor aspecte subterane, a unor elemente mai puţin cunoscute.** Voi aborda lucrurile **de pe poziţia ofiţerului de informaţii** (atât operativ, cât şi analist) şi nu de pe cea de istoric, pentru care nu sunt autorizat.

Am ferma convingere că **atât primul, cât şi cel de-**

66 N. edit.: Adică în... 6.6.666 !

al doilea al război mondial puteau fi evitate dacă cercurile politice conducătoare din Franţa şi Marea Britanie ar **fi gândit şi găsit un „modus vivendi" cu Germania,** care s-a industrializat mai târziu, aşa cum au făcut-o după 1945. De asemenea, **şi Războiul Rece putea lipsi** dacă Washingtonul nu ar fi fost obsedat de ideea dominaţiei mondiale, sub paravanul „luptei împotriva comunismului", până în 1991 şi al „luptei Împotriva terorismului", după 2001.

f

Globalizare prin... război?

V

Antisemitismul german, viziunea lui Adolf Hitler că *„evreii sunt cel mai mare duşman al Umanităţii"* şi al rasei germane şi-au găsit o reproducere în „anti-comunismul" american, care a stat la baza întregii strategii politice a S.U.A. în cei 45 ani ai Războiului Rece, care s-ar fi putut încheia cu un groaznic război nuclear şi cu sfârşitul civilizaţiei pe Pământ, dacă una din părţi nu s-ar fi oprit la timp.

„Războiul stelelor", lansat de un preşedinte american demn de o casă de boli mintale, cum a fost preşedintele actor şi agent informator al F.B.I., Ronald Reagan, la 23 martie 1983, **ar fi condus exact** la **un asemenea rezultat.**

În *„Mein Kampf",* A. Hitler a declarat, fără echivoc, cu o înspăimântătoare sinceritate, că va cuceri pământuri în Rusia, pentru ca „rasa germană" să se poată dezvolta. **Hitler găsea motivaţia războiului prin aceea că vastele pământuri ruseşti au căzut pe mâna *„evreimii bolşevice",* care este incapabilă să organizeze o rezistenţă militară serioasă a populaţiei slave, o rasă inferioară, tocmai bună de nimicit.**

Şi preşedintele G.W. Bush a gândit la fel când l-a avut în vedere pe Saddam Hussein şi regimul său „nedemocratic", incapabil să administreze uriaşele rezerve de petrol ale Irakului, iar arabii, purtători ai terorismului islamic, sunt numai buni de nimicit. În consecinţă, a

ocupat Irakul, îi masacrează populaţia-şi îi distruge oraşele. **Potrivit viziunii lui G.W. Bush, „supermenii" americani trebuie să conducă lumea, s-o „democratizeze" şi s-o deschidă pentru produsele industriei americane...**

Este absolut neîndoielnic faptul că **atât Germania nazistă, cât şi S.U.A.,** „democrate", au pretins că „valorile" lor trebuie „globalizate" şi au acţionat în consecinţă. Unde este deosebirea? Şi una şi cealaltă **şi-au i, globalizat" pretinsele valori prin intermediul războiului.**

Şi pentru Hitler era sfântă... pacea lumii!

Dacă primul război mondial, pregătit şi dorit de Marile Puteri europene, mai ales de Germania a fost declanşat în jurul unui incident neprevăzut din Balcani – asasinarea la **Sarajevo** a moştenitorului tronului Austro-Ungariei, arhiducele Franz Ferdinand – cel de-al doilea război mondial a fost declanşat în jurul unor **„incidente" gândite şi puse în scenă de către Germania.** Cât priveşte invadarea şi ocuparea Irakului de către S.U.A. şi Marea Britanie, în martie 2003, operaţiunea a fost precedată de **punerea în scenă a unor intrigi diabolice** de către Serviciile de spionaj americane şi engleze, ţesute în jurul aflării în posesia lui Saddam Hussein a unor ***„mijloace de nimicire în masă",* pe care nimeni nu le-a găsit.**

Scopul fiind atins, mijloacele nu mai contează. Adolf Hitler a avut dreptate când a afirmat că *„în război contează victoria, nu adevărul".* G.W. Bush şi Tony Blair s-au conformat acestui dicton, distrugând de doi ani Irakul.

În capul unor lideri puţini la minte, precum primul-ministru britanic Neville Chamberlain şi primul-ministru francez, Eduard Daladier, semnatarii Acordului de la München, prin care **Cehoslovacia i-a fost oferită „pe tavă" lui Hitler,** predomina ideea că, datorită „grozăviilor marelui război din 1914 – 1918", posibilitatea izbucnirii unui nou război mondial era „de neconceput". **Hitler a întreţinut această „idee" şi a exploatat-o în mod**

magistral în interesul Germaniei, realizând o surprindere pe mai multe planuri, atunci când s-a hotărât să lovească. După fiecare nouă acaparare teritorială, Hitler se jura că „pacea lumii” este lucrul cel mai sfânt pentru Germania. Poate pacea externă.

Oare **G.W. Bush,** din anul 2001 încoace, de când a început să cucerească ţară după ţară, **nu tot *„în numele păcii”* declară că o face?**

Industria de război – „locomotiva” economiei SUA

Militarizarea economiei Germaniei de către Hitler şi partidul său nazist a condus la „soluţionarea” imenselor probleme economice ale ţării, preluate de la regimul „democratic”, instaurat după 1918. Circa **6 milioane de şomeri** care vagabondau disperaţi prin oraşele Germaniei **au găsit de lucru** datorită masivelor investiţii în industrie, în electrificare, în comenzile de armament, construcţiile de şosele strategice, cazărmi, baze aeriene şi navaleetc. **Hitler a schimbat din temelii viaţa economică a germanilor,** fapt pentru care imaginea acestuia în conştiinţa naţiunii germane, chiar şi la 60 ani de ia încheierea celui de-al doilea război mondial, nu este chiar atât de neagră pe cât i-au zugrăvit-o inamicii lui externi, mai ales supravieţuitorii holocaustului.

Aici există o mare asemănare între S.U.A. şi Germania nazistă**. În perioada 1941 – 1945, S.U.A. au construit o imensă industrie de război**

(în 1940 existau circa **120.000** de fabrici şi uzine producătoare de armament) care a devenit ***„locomotiva”* economiei americane,** menţinându-şi aceeaşi poziţie şi în anul 2005. Aici îşi are sorgintea politica Washingtonului de „angajare şi expansiune”, de menţinere şi extindere a N.A.T.O., de declanşare a unor războaie tot mai distrugătoare pentru luarea în stăpânire a zonelor strategice de materii prime ale planetei, sub paravanul „războiului împotriva terorismului”. Masca de ţară în defensivă a S.U.A. în faţa „expansiunii comuniste” a căzut.

Tot de la Hitler au învăţat şi **liderii fostei U.R.S.S.,**

investind întregul potenţial ştiinţific şi tehnologic al ţării în industria militară. Ei **au comis, însă, fatala eroare de a nu fi valorificat descoperirile din acest domeniu în industria civilă, în producţia bunurilor de larg consum,** aşa cum au făcut americanii. Când şi-au dat seama de greşeală a fost preajlârziu.

În **perioada interbelică, fosta U.R.S.S. a ajutat Germania** să ţină pasul cu evoluţiile tehnologice în domeniile aviaţiei, blindatelor şi artileriei, lucru pe care l-a plătit scump în primii ani de război. Pe cine nu-l laşi să moară, nu te lasă să trăieşti…

Liga Naţiunilor şi ONU s-au născut… paralizate

Nicolae Titulescu a fost singurul om politic european care a descifrat în mod genial sensul evoluţiei situaţiei politice şi militare din Europa epocii interbelice. Marele diplomat român şi-a dat seama că pericolul de moarte pentru Europa emana din esenţa politicii revizioniste. Iată cum şi-a formulat N. Titulescu, în anul 1925, această concepţie: ***„Ideea posibilităţii revizuirii tratatelor*** *creează nesiguranţă, nesiguranţa întârzie consolidarea noii stări de lucruri şi lipsa de consolidare aţâţă poftele de revanşă. Acesta este* ***drumul cel mai sigur spre război”.*** Mai este nevoie de alte comentarii? Eu cred că nu.

Liga Naţiunilor a fost paralizată, încă de la naştere (10 ianuarie 1920**), de absenţa S.U.A., de excluderea fostei U.R.S.S. şi a puterilor înfrânte în primul război mondial.** Liga Naţiunilor a fost total inaptă să facă faţă agresiunii Japoniei în Manciuria, în 1931.

La fel de inaptă şi de paralizată a fost şi O.N.U. în faţa agresiunii flagrante a S.U.A. împotriva Irakului, din martie 2003. Iată dar că istoria se repetă, chiar dacă în alte forme. Istoria ne învaţă că oamenii nu învaţă nimic din lecţiile istoriei.

Negocierile Stalin – Hitler – supravegheate de SUA

Interesante sunt aspectele subterane, mai puţin mediatizate, între statele aliate şi beligerante, din preajma

izbucnirii sau din cursul celui de-al doilea război mondial.

Prin agenţii săi de spionaj, **Moscova a aflat că Germania a refuzat să acţioneze la unison cu Japonia împotriva Rusiei,** cum ar fi dorit guvernul de la Tokyo, fapt pentru care şi Japonia a refuzat să se alieze cu Germania împotriva puterilor occidentale, cum ar fi dorit Berlinul.

Printr-un agent în chiar organul de cifru al Foreign Office (Ministerul de Externe), **Moscova ştia cu precizie ce politică ducea Marea Britanie,** inclusiv contactele secrete ale Londrei cu Berlinul. **Stalin cunoştea,** de asemenea, **în detaliu, planurile lui Hitler de a ataca Polonia.** Negocierile purtate în public de fosta U.R.S.S. cu Franţa şi Marea Britanie au stimulat interesul lui Hitler pentru negocieri secrete cu Moscova.

În **iulie 1940, I.V. Stalin** spunea: *„U.R.S.S. a dorit să schimbe vechiul echilibru de forţe din Europa, dar Marea Britanie şi Franţa au dorit să-l menţină. Germania, de asemenea a dorit să schimbe acest echilibru. Această dorinţă comună de a înlătura vechiul echilibru de forţe a creat o bază comună de apropiere cu Germania".* Tratatul de Neagresiune G'ermano-Sovietic (Ribbentrop-Molotov), din 23 august 1939, a asigurat împărţirea Europei de Est între acestea.

În iarna 1938 – 1939, Germania s-a pregătit de război împotriva Franţei şi Marii Britanii, din partea cărora Berlinul a primit ameninţări în 1938. Spre marele noroc al Moscovei, Germania şi Japonia au avut interese diferite faţă de U.R.S.S. Pactul Ribbentrop-Molotov a provocat iritare şi proteste la Tokyo. Cel mai probabil că **dacă Germania şi Japonia ar fi atacat U.R.S.S. simultan, aceasta ar fi fost înfrântă în timp scurt.** Tratatul Ribbentrop – Molotov a adus avantaje imense Moscovei, salvând de la pieire sigură statul comunist.

Asigurându-se în privinţa U.R.S.S., Hitler a urmărit să poarte războaie izolate. Mai întâi pentru zdrobirea Poloniei, iar apoi, într-un moment favorabil ales de Germania, să nimicească Franţa, făcând oferte

măgulitoare Marii Britanii, ca s-o ţină, dacă era posibil, în afara conflictului. **Pe timpul negocierilor Tratatului Ribbentrop – Molotov.**

S.U.A. primeau informaţii privind mersul acestora de la un membru al Ambasadei Germaniei la Moscova, recrutat de spionajul american.

La 25 august 1939, Marea Britanie a semnat Tratatul cu Polonia, pentru a-l contrabalansa pe cel semnat de Germania cu U.R.S.S.

România – salvarea leşilor

Secole la rând, Polonia a fost şi piază rea şi mărul discordiei în Europa. Nu degeaba a fost împărţită şi ştearsă de pe harta continentului de atâtea ori. Cu toate că a dat şi laureaţi ai Premiului Nobel, datorită perfidiei şi poftelor de subjugare a principatelor româneşti, mai ales a Moldovei, de-a lungul secolelor, nu am manifestat niciodată un exces de simpatie sau interes faţă de Polonia. Recunosc însă că mi-au plăcut polonezele, dar nu voi merge până acolo încât să mărturisesc din „păcatele tinereţii" în această privinţă. „Interesul" pentru poloneze mi-a fost stimulat (sunt într-adevăr frumoase) şi de povestea **Mariei Walevska, cea mai mare spioană a lumii secolului XIX.** Frumoasă şi inteligentă dincolo de orice proporţii, aceasta **a reuşit să-l seducă pe împăratul Franţei, Napoleon I Bonaparte şi să-l încurajeze să atace Rusia.** Faptul că, de pe urma acestui act, Napoleon şi-a pierdut şi coroana şi imperiul, este o altă poveste. Ca şi marea noastră prinţesă **Martha Bibescu, cea mai mare femeie-agent a diplomaţiei secrete a secolului XX,** Maria Walevska **şi-a slujit patria.** Oare, ofiţerii de informaţii români din zilele noastre mai au ce sluji?

Germania a atacat Polonia *(„această monstruoasă creaţie a Versaillesului")* la **1 septembrie 1939,** cucerind-o în circa **o lună.** Pe motiv că statul polonez nu mai există, **la 17 septembrie 1939, U.R.S.S. a atacat din est.** Peste un milion de soldaţi polonezi au căzut prizonieri, circa 100.000 au fost ucişi, iar **200.000, împreună cu**

preşedintele Poloniei, Władysław Raczhiewicz, **guvernul şi tezaurul Băncii Poloniei s-au refugiat în România*,** în drumul lor spre Europa de Vest, respectiv Marea Britanie, unde a şi funcţionat în exil guvernul acestei nefericite ţări.

În campania din Polonia, nemţii au pierdut **4.500** de soldaţi, iar U.R.S.S. **2.600.** Germania a procedat imediat la **dislocări masive de populaţie poloneză** din zonele vechii frontiere, pe care apoi le-a **populat cu element etnic german.**

Umorul lui Carol al II-lea

Această acţiune se va întoarce împotriva Germaniei la finele războiului, când **13 milioane de germani,** inclusiv cele 3 milioane de

N. edit.: Tot în România s-au mai refugiat şi comuniştii greci de „regimul coloneilor" sau cehoslovacii (în 1939 şi 1968), cunoscând celebra noastră ospitalitate. În scurt timp, şi Eduard Beneş, guvernul şi tezaurul Cehoslovaciei ajungeau tot în România, tot în tranzit spre Anglia.

germani din provincia cehă Sudetă, vor fi **dislocaţi** şi aruncaţi de-a valma spre vest, de tăvălugul armatei ruse şi trupelor poloneze înfiinţate pe teritoriul U.R.S.S. (Armata 1).

Fuduli din fire, polonezii n-au scăpat prilejul să se umple de ridicol şi în situaţia tragică prin care treceau în toamna anului 1939. Ajuns la Bucureşti cu suita lui şi întâlnindu-se cu regele Carol al II-lea, preşedintele Poloniei i-a reproşat acestuia că *„la trecerea frontierei de stat a României nu i s-a organizat un ceremonial protocolar cuvenit unui preşedinte de stat* Inteligent şi hâtru, regele României i-a răspuns prompt: *„Vă rog să ne iertaţi, domnule preşedinte, dar nu ne aşteptam să veniţi atât de repede"...*

Masacrarea evreilor a început în iarna anului 1941. Teritoriul ocupat de armata sovietică în septembrie 1939 în Polonia era locuit, în cea mai mare parte, de

bieloruşi şi ucraineni. Aceste teritorii fuseseră ocupate de trupele poloneze în urma ofensivei acestora, din anul 1920, împotriva Rusiei Sovietice.

Cu toate aranjamentele teritoriale (ruşii obţin şi statele baltice) şi economice dintre U.R.S.S. şi Germania din 1939 – 1940, prin formidabilele lui reţele de spionaj, **I.V. Stalin era perfect convins că Hitler, după ce va nimici Europa de Vest, îl va ataca cu toată puterea de care dispunea. Stalin urmărea să câştige timp să-şi mute industria cât mai la est, dincolo de Ural, în afara razei de acţiune a aviaţiei de bombardament germane. Aşa a scăpat U.R.S.S. de la o înfrângere aproape sigură.** Aprecierile potrivit cărora Hitler l-ar fi „păcălit" pe Stalin, iar ulterior l-ar fi luat prin surprindere sunt basme de adormit copiii…

Dislocarea masivă a armatei germane în Polonia, după zdrobirea Europei Occidentale, în toamna anului 1940 şi primăvara anului 1941, nu putea păcăli pe nimeni.

Capitolul VIII
NOUTĂŢI DE PE FRONTUL DE VEST

f

Războaiele lui Hitler-o imensă afacere!

Franţa şi Marea Britanie au declarat război Germaniei la 3 septembrie 1939, aşa ca să se afle în treabă, deoarece n-au mişcat un soldat şi **nu au tras un cartuş.** Armatele celor două Mari Puteri trebuiau să declanşeze operaţiuni ofensive împotriva Germaniei, la 15 zile de la data decretării mobilizării generale, dar nu au făcut-o **înşelând, cu bună ştiinţă, Polonia.** Cel mai probabil că, după ce s-au dumirit cât de năprasnic ştiu să lovească armatele lui Hitler, celor două învingătoare în primul război mondial le-a trecut pofta de „ofensivă".

Armata franceză s-a ascuns, mai toată, în spatele faimoasei linii fortificate Maginot. Construirea acestei „linii" **a costat sume astronomice** iar, în război, valoarea ei s-a dovedit a fi egală cu **zero**. În loc să fabrice în masă tancuri şi avioane, francezii, **obsedaţi de „războiul de poziţii" din 1914 – 1918,** au construit

cazemate. Experţii militari francezi şi englezi s-au dovedit incapabili să anticipeze „războiul de mişcare” al trupelor de tancuri şi mecanizate, sprijinite de aviaţie, aşa cum a fost, în realitate, cel de-al doilea război mondial. **Armata României a fost instruită după modelul francez, adică tot atât de catastrofal.**

Ca şi în primul război mondial, britanicii au fost obsedaţi de „blocada economică” împotriva Germaniei dar care, în noile condiţii, s-a dovedit **total ineficientă.** „Războiul economic” împotriva Germaniei a avut efecte doar în mintea de buldog a lui **Winston Churchill, un antitalent în materie de strategie.**

Toate ţările „neutre” din Europa s-au pus în slujba Germaniei celui de-al treilea Reich. Suedia a asigurat 40% din nevoile de minereu de fier (de cea mai bună calitate din lume) ale Germaniei. **Contribuţia Suediei la efortul de război ai Germaniei a fost enormă, aceasta realizând câştiguri fabuloase** de pe urma colaborării economice cu cel de-al treilea Reich. Şi **Ion Antonescu** l-a obligat pe A. Hitler să scoată câteva **sute de tone de aur** din Banca Reichului, pentru a plăti livrările de petrol, dar România şi Germania erau aliate. * **Turcia** a livrat Germaniei mari cantităţi de crom, iar **Jugoslavia ocupată** a furnizat cupru.

Primul lucru ce i-a preocupat pe americani după izbucnirea celui de-al doilea război mondial a fost deschiderea largă a pieţei de armament din S.U.A., după principiul *„cash and carry”,* adică într-o românească neaoşă *„Dă banii şi ia-ţi armele”.* Armamentul se livra în porturile americane, iar pe cumpărător îl interesa cum îl transportă

N. E.D.: Reich-ul plătea în mărci-aur. Deşi, la 23 august 1944, mai datora 1.000.000 mărci-aur (nerecuperate), mareşalul Ion Antonescu a lăsat ţării 40 tone aur, furate de ruşi, în 1946, dintr-o peşteră de lângă Tismana. Regele Mihai I poate oferi amănunte... Asupra acestui subiect s-a aşternut o tăcere total suspectă, deşi tot îl reiau din 1993!

peste Ocean. Dacă navele de transport erau scufundate de submarinele germane, „norocul lor”. Americanii nu plăteau despăgubiri, pentru că nu existau asigurări. Dacă Germania ar fi putut controla mările şi oceanele, S.U.A. le-ar fi vândut armament şi muniţii, în cantităţi industriale, fără niciun fel de scrupule sau resentimente. Afacerile” sunt afaceri şi nu au nimic comun cu legile eticii şi moralei „Legea vânzărilor masive de armament în S.U.A. a fost promulgată la **4 noiembrie 1939.**

Kuweit – eliberat de... suveranitate

Cea mai teribilă lecţie pe care au învăţat-o statele Europei, de la Atlantic la Ural, a fost aceea că **orice tratate, acorduri şi pacte sau înţelegeri semnate cu Germania nu valorau nici cât bucata de hârtie pe care erau redactate.**

Dar tratatele şi acordurile semnate de S.U.A. cât valorează?

În timpul primului război din Golful Persic (1990 – 1991), Washingtonul – a declarat că scopul acestuia este „eliberarea Kuweitului” în acord cu mandatul O.N.U. şi nu distrugerea Irakului. Realitatea a fost că, **în loc de *„eliberarea Kuweitului* a. U.A**. au **procedat la ocuparea militară a tuturor statelor bogate în petrol** din **Golf,** inclusiv a Arabiei Saudite, iar în 2003, s-a produs invadarea şi ocuparea Irakului. **Care este atunci deosebirea** între modul cum a procedat, în Europa, cel de-al treilea Reich şi cum procedează, în lumea de-azi, „marea democraţie” americană?

În **perioada imediat următoare ocupării Poloniei, Franţa şi Marea Britanie puneau drept condiţii de pace, Germaniei naziste, evacuarea Poloniei, a Cehoslovaciei şi Austriei şi,** culmea culmilor, **schimb area regimului hitlerist** de **ia Berlin.** Să mori de râs, nu alta, cât erau de aerieni guvernanţii de la Paris şi Londra S Pentru îndeplinirea acestor „condiţii” au trebuit să moară 25 milioane de ruşi, care într-adevăr au eliberat cele trei ţări cotropite de nazişti, au schimbat regimul hitlerist de la

Berlin şi au făcut posibilă debarcarea, mai mult teatrală decât belicoasă, din Normandia, prezentată de G.W. Bush, drept *„cea mai importantă”* acţiune militară din tot războiul al doilea mondial, care a dus la *„eliberarea Europei”.*

Dumnezeu voia război?!

Cel de-al doilea război mondial nu ar mai fi izbucnit dacă **atentatul cu bombă** la viaţa lui Adolf Hitler, din **noiembrie 1939,** organizat pe cont absolut propriu de către Johan **Georg Elser** ar fi reuşit. **Bomba a explodat exact aşa cum a fost** programată **dar diavolul şi**-a **băgat coada, „sfătuindu-l” pe Hitler** să **părăsească localul mai devreme decât era prevăzut.** Marele maestru al propagandei psihologice al celui de-al treilea Reich, doctorul Joseph Goebbels (1897 – 1945) a făcut din acest atentat eşuat o imensă campanie propagandistică misticoreligioasă, pretinzând că *„Dumnezeu l-a apărat pe Führer”.*

Adolf Hitler a crezut, până în ceasul morţii, **că atentatul din anul 1939 a fost pus la cale de către spionajul britanic,** creditându-i pe englezi cu posibilităţi şi capacităţi pe care aceştia nu le aveau. În toamna anului **1940,** Hitler se va răzbuna pe englezi, **bombardând cu sălbăticie Londra.** Spre dezamăgirea şi nenorocul ei, Londra a nutrit, tot timpul războiului al doilea mondial, naiva idee că „forţele de opoziţie” din Germania îl vor răsturna pe Hitler şi vor pune capăt războiului.

În perioada **noiembrie 1939 – martie 1940,** pe frontul de vest s-a desfăşurat un ***„război ciudat”*** adică… nimic.

Cucerirea Europei Occidentale a început cu **invadarea Norvegiei în aprilie 1940.** Ocuparea Norvegiei a fost dictată de imperativul strategic de a avea baze navale la Oceanul Atlantic, în special **pe** cea de la Trondheim. **Hitler a avut în vedere încorporarea pe vecie a Norvegiei, precum şi a Suediei,** în cel de-al treilea Reich, dacă ar fi câştigat războiul.

Ne predăm dar suntem învingători…

În planurile sale de cucerire a Norvegiei, Hitler a fost ajutat de liderul politic norvegian **Vidkun Quisling.** Numele acestuia avea să devină **sinonim cu vânzătorul de ţară.** Oare România, **în** anul 1989, când a fost vândută, câţi „Quislingi" a avut?

Interesant este faptul că, **în martie 1940, ataşatul naval al Marii Britanii la Copenhaga** (Danemarca) **a raportat oportun despre deplasarea flotei germane pentru invadarea Norvegiei, dar „marele buldog", Winston Churchill, l**-a **ignorat pur şi simplu.** Acest lucru i-a ajutat pe germani să realizeze o totală surprindere. Intervenţia tardivă a Flotei engleze s-a încheiat cu pierderi grele şi cu eşuarea întregii operaţii pusă la cale de nepriceputul Churchill. S-a repetat dezastrul Flotei engleze de la Galipoli şi Dardanele, din 1915.

Danemarca, următoarea victimă, a fost **cucerită într-o singură zi, aceasta neopunând niciun fel de rezistenţă.** Cu toate acestea, spre deosebire de România, patria „nefericitului prinţ Hamlet" a terminat războiul al doilea mondial **de partea învingătorilor.**

Planul de operaţii pentru cucerirea Europei Occidentale a fost elaborat de către mareşalul Eric von Manstein şi mareşalul Karl Rudolf von Rundstedt. Evident, după victorie, **Hitler s-a lăudat că el a fost autorul**. În perioada „războiului ciudat", înaltul Comandament German a provocat **zeci de alarme false,** care au avut efectul de a zăpăci şi dezorienta pur şi simplu comandamentele anglo-franceze. Acestea au fost stupefiate, atunci când trupele germane au declanşat bfensiva propriu-zisă, fiind incapabile să organizeze orice rezistenţă.

Ocupaţi pentru a... „nu-i supăra pe nemţi".

Invadarea Olandei şi Belgiei, deci ocolirea totală a Liniei fortificate Maginot, de care nu s-a atins nici dracul, şi unde stăteau înghesuite 16 divizii ale armatei franceze, a început în dimineaţa zilei de **10 mai 1940,** ziua naţională a Regatului României. Până la momentul

respectiv, comandamentul german provocase **29 de alarme false.** Spre dezastrul lor, **„Ţările de jos”,** cu statut de „neutralitate” **au refuzat coordonarea** planurilor lor de operaţii cu Franţa şi Marea Britanie, pentru a *„nu-i supăra pe nemţi”.* Şi Polonia, în anul 1939, a ezitat până în ultimul moment, când a fost prea târziu, să decreteze mobilizarea generală a armatei, pentru a *„nu-i supăra pe nemţi”.*

Aceeaşi gândire de a *„nu-i supăra pe nemţi”* a fost prezentă şi la înaltul Comandament Sovietic, ca să nu mai amintim de România care, în 1940, s-a lăsat călcată în picioare din toate direcţiile, pentru „a *nu-i supăra pe ruşiunguribulgari şi nemţi”.* Din anul 2004, de când am intrat în N.A.T.O., putem „dormi liniştiţi”, ca „investitorii” ia F.N.I.-ul Ioanei Maria Vlas.

Olanda a capitulat în cinci zile de la declanşarea ofensivei germane, trupele olandeze retrăgându-se într-o direcţie opusă celei din care veneau trupele franceze şi engleze. Armata Belgiei, în frunte cu regele Leopold, a capitulat! a 18 mai 1940. Şi trupele belgiene s-au retras în sens contrar direcţiei de acţiune a trupelor franco-britanice.

Teutonii şi Cocoşul Galic

Zdrobirea Franţei a constituit dintotdeauna prioritatea numărul unu a „Führerului”. Nu a uitat niciodată că francezii l-au „gazat” în primul război mondial.[67]

În dimineaţa de 10 mai 1940, când armata germană a declanşat ofensiva generală, calculul pe hârtie al raportului de forţe era departe de a le garanta „teutonilor” un succes atât de rapid şi de copleşitor. Hitler dispunea de 134 de divizii, iar „aliaţii” de 97 divizn franceze, 10 divizii britanice, 22 divizii belgiene şi 8 divizii olandeze în ce priveşte numărul de mari unităţi tactice, forţele erau relativ egale. În forţe aeriene, raportul era de trei la unu în

67 N. edit.: Ca „artist” ce era, Hitler a declarat permanent că „admiră cultura franceză”. motiv pentru care a dat ordine precise ca Parisul să nu fie bombardat...

favoarea Germaniei, iar în tancuri superioritatea era de partea „aliaţilor”: 3.200 tancuri franco-britanice şi 2.500 de tancuri germane.

Concepţia de întrebuinţare a tancurilor între cele două grupări de forţe era însă diametraf opusă. În timp ce în armata germană tancurile erau concentrate în divizii de tancuri, constituind „vârful de lance” al acţiunilor ofensive, în armatele franceză şi britanică, tancurile erau dispersate la unităţile de infanterie, ca mijloace blindate de însoţire. Spre exemplu, armata franceză avea o singură divizie de tancuri (comandată de generalul Charles de Gaulle), iar armata germană avea 14 divizii de tancuri. Ca grad de instruire şi de utilizare a armatelor de arme întrunite (tancuri, motorizate, aviaţie, artilerie), Forţele armate ale Germaniei erau net superioare tuturor armatelor lumii.

Războiul fulger

Am declarat de la început că nu intenţionez să-mi obosesc cititorii cu detalii pe care le-au scris alţii. Comisia de Anchetă a Congresului S.U.A. care a analizat cauzele şi consecinţele loviturilor teroriste de la 11 septembrie 2001 a acumulat un volum de 2, 5 milioane de pagini **scrise.** Cu siguranţă că despre campania din vest a armatei celui de-al treilea Reich şi despre „comportamentul” armatelor aliate s-au scris sute de milioane de pagini.

Voi prezenta doar **esenţa războiului al doilea mondial pe frontul de vest** din mai iunie 1940, derulat sub genericul „războiul fulger”, aşa cum l-ar fi raportat un ofiţer de informaţii prezent la faţa locului.

mai. Fără nicio declaraţie de război, trupele germane au cotropit statele neutre, Olanda, Belgia şi Luxemburg.

Nici preşedintele S.U.A., G.W. Bush, nu i-a declarat război lui Saddam Hussein, când i-a ocupat ţara în martie-aprilie 2003.

10 **mai.** Armata **XVIII** germană a generalului von Kuchler se prăvăleşte peste ţara lalelelor – Olanda. Diviziile de tancuri germane traversează Luxemburgul, iar Armata **VII** franceză a generalului Biraud este zdrobită între acestea. Principala formă de manevră a trupelor

germane era} JLdubla învăluire”.

11 **mai**. În Belgia, canalul Albert şi oraşul Liège sunt pierdute. Diviziile de tancuri germane, după ce au penetrat Munţii Ardeni, consideraţi de francezi drept „impenetrabili” au pătruns în Franţa, realizând surprinderea strategică. Această pătrundere a constituit cheia succesului întregii campanie pe frontul de vest din anul 1940. Diviziile germane de tancuri s-au apropiat rapid de râul Meuse.

12 **mai.** Olanda este înfrântă, iar forţele aliate se repliază. Diviziile de tancuri germane forţează Meuse.

13 **mai.** Trupele germane rup frontul francez în sectorul Sedan (apărat cu atâta eroism în primul război mondial), realizând o breşă de 65 km. Armata IX franceză a generalului Corap este decimată.

14 **mai.** Diviziile de tancuri ale generalilor Guderian şi Rommel presează puternic pe direcţia strategică nord-vest spre Atlantic.

15 **mai.** Trupele franceze evacuează Belgia. Diviziile lui Rommel ajung la Avesnes.

16 **mai**. Hitler este nemulţumit de ritmul ofensivei diviziilor sale de tancuri care forţează râul Oise. Ordonă mărirea ritmului de înaintare.

„Leii britanici” fugeau ca dezertorii...

17 **mai.** Trupele franceze se abţin de la orice fel de contraatacuri. Generalul Maurice Gamelin (1872 – 1958) [68], comandantul armatelor franco-britanice, un antitalent militar, apreciază că *„ar fi cazul să se solicite un armistiţiu”.*

18 **mai.** Generalul Maxime Weygand (1867 – 1965) * îl înlocuieşte pe generalul Gamelin în funcţia de comandant suprem. Măsură tardivă, disperată şi fără efecte. Lordul Gort, comandantul Corpului expediţionar britanic se instalează la Dunkerque.

19 **mai.** Diviziile de tancuri ale lui Rommel ajung la Aras, iar diviziile de tancuri ale lui Guderian ajung pe

68 N. edit.: De origine iudaică.

aliniamentul Montreul-Sur-Mer.

20 **mai.** Este definitivată încercuirea forţelor franceze concentrate în nordul Franţei.

21 **mai.** Diviziile de tancuri germane pătrund în zona Bethune. Acestea au depăşit oraşele Boulogne şi Calais.

22 **mai.** Contralovitura pregătită de generalul Weygand este anulată. Peste tot derută şi demoralizare.

23 **mai.** Trupele Wehrmachtului deschid un culoar larg de 70 km între Sedan şi Calais.

24 **mai.** Diviziile de tancuri germane ajung la L'Escaut, la Lys şi la Canalul L'Aa.

25 **mai.** Oraşul Calais este cucerit. Hitler opreşte diviziile de tancuri comandante de generalul Guderian să cucerească portul Dunkerque, unde se aflau încercuite trupele engleze, după ce au părăsit în debandadă câmpurile de bătaie, abandonându-şi tot armamentul greu. „Leii britanici" din primul război mondial fugeau ca nişte dezertori.

„Idiotul" de Churchill

26 **mai.** Sperând să ajungă la o „înţelegere" cu W. Churchill, Hitler le permite trupelor engleze de la Dunkerque să se îmbarce, netulburate.

27 **mai.** Belgia capitulează. Armata. **I** franceză este încercuită. Trupele britanice de la Dunkerque continuă îmbarcarea, neatinse de aviaţia sau diviziile de tancuri ale generalului Guderian, care s-au oprit la periferia oraşului, fără să tragă un proiectil: facă-se voinţa lui Hitler...

28 **mai.** Hitler se deplasează la Cambrai. Englezii continuă retragerea pe mare de la Dunkerque, lăudându-se ulterior cu această „operaţie reuşită".

29 **mai.** Sub privirile stupefiate ale comandanţilor germani care au încercuit Dunkerque, dar care au ordin de la Hitler să nu deschidă focul, trupele engleze, aproape dezarmate, se întorc în patria mamă. Churchill îl crede pe Hitler „idiot".

30 **mai.** Evacuarea trupelor britanice de la

Dunkerque este încheiată „cu succes”. Cu ultimele eşaloane s-au retras şi efective franceze.

1 **iunie.** Este încercuit oraşul Lille. Diviziile de tancuri germane îşi permit o pauză în care se execută operaţii de întreţinerea tehnicii.

2 **iunie.** Până la această dată, 200.000 de soldaţi englezi şi 130.000 de soldaţi francezi au fost trecuţi peste Canalul Mânecii, în Marea Britanie. La Dunkerque au mai rămas 47.000 de soldaţi francezi, care s-au predat.

3 **iunie.** Se declanşează ofensiva aviaţiei germane împotriva tuturor bazelor aeriene ale Franţei. Prinţul George Bibescu, preşedintele Federaţiei Internaţionale de Aeronautică a atras, în repetate rânduri, atenţia Franţei asupra acestui pericol.

4 **iunie**. Trupele germane pătrund în Dunkerque. Ceea ce a mai rămas din Armata Franţei încearcă să organizeze o rezistenţă pe aliniamentul Somme-Aisne.

Paris şi Micul Paris – „oraşe deschise”.

5 **iunie.** Se declanşează atacul general german asupra trupelor franceze care se apărau pe linia Somme-Aisne, până la litoralul Atlanticului.

6 **iunie.** Atacul a 6 divizii de tancuri germane străpunge apărarea francezilor, care se retrag la Bresle. Francezii nu pot menţine nicăieri un front.

7 **iunie.** Toată apărarea trupelor franceze de le Somme este spulberată. Tancurile lui Rommel se apropie la 35 km de Rouen.

8 **iunie.** Forţele germane ajung la Elbeuf, poziţiile franceze de la L’Aisne sunt depăşite, iar forţele franceze de la Soissons sunt încercuite.

9 **iunie.** Grupul de armate comandat de generalul (viitor mareşal) Karl Rudolf von Rundstedt (1875 – 1953) atacă vijelios pe tot frontul de la L’Oise la Meuse. Oraşul Rouen este cucerit.

10 **iunie.** Italia declară război (a avut „bunul simţ” să formuleze o declaraţie) Franţei şi Marii Britanii. Mussolini a fost mai „gentleman” decât Hitler.

11 **iunie.** Trupele germane zdrobesc apărarea

franceză de pe Seine şi ating aliniamentul râului Marna.

12 **iunie.** Trupele lui Von Rundstedt zdrobesc apărarea de pe Marna, la Château-Thierry şi la Chalons.

13 **iunie.** Diviziile de tancuri germane au ajuns la periferiile oraşelor d'Evreux şi de Montmirail.

14 **iunie.** Unităţile germane din avangarda Armatei **XVIII,** comandată de generalul vôn Kuchler, pătrund în Parisul fără apărare, declarat „oraş deschis", ca şi capitala României, în anul 1916.

„Cocoşul galic" – fără pene

15 **iunie.** Diviziile germane de tancuri înaintează rapid spre Nantes, Besançon şi Lyon.

16 **iunie.** Grupul 2 de armată francez este încercuit. Oraşele Autun şi Besançon sunt cucerite.

17 **iunie.** Trupele germane ating aliniamentul râului Loire, spulberând apărarea franceză.

18 **iunie.** Diviza 7 de tancuri germană, după o pătrundere de 240 km, cucereşte Angers şi atacă Saumurul.

19 **iunie.** Trupele germane ajung la Brest şi la Lyon. Se duc lupte la Saumur. Oraşul port Cherbourg este cucerit.

20 **iunie.** Germanii cuceresc Montluçon şi Thiers. Marele Cartier General al Franţei este dislocat la Montauban.

21 **iunie.** Yoată provincia Brétagne este cucerită de trupele germane, inclusiv Clermont-Ferrand.

22 **iunie.** Un număr de 500.000 soldaţi francezi sunt luaţi prizonieri în zona Vosges.

23 **iunie.** Trupele germane cuceresc La Rochelle, Rogan, Châteauroux şi Saint Étienne.

24 **iunie.** Ultimele cuceriri germane – Aix-Les-Bains şi La Savoie. „Cocoşul Galic" cade epuizat.

25 **iunie. Franţa capitulează.**

Caporalul care a umilit Franţa

Campania germană din vest a durat 45 de **zile, din care, Franţa a luptat efectiv 28. În *„Bătălia Staljngradului"*** sau operaţia *„Uranus"* **cum s-a numit**

aceasta în planurile de război ale înaltului Comandament Sovietic („Stavka”) din perioada octombrie 1942 – 2 februarie 1943, armatei germane i-au trebuit 28 de zile ca să treacă de pe o parte pe alta a unui singur bulevard din oraşul Stalingrad (fost Tariţîn şi devenit Volgograd). Abia la Moscova, în 1941 şi Stalingrad în 1Ô42 – 1943 au învăţat trupele germane „invincibile” ce înseamnă adevăratul război.

Franţa a fost umilită, fiind obligată să semneze actul de capitulare în acelaşi vagon de cale ferată din pădurea de la Compiègne, în care, la 11 noiembrie 1918, Germania a semnat actul de capitulare în faţa Aliaţilor învingători. Hitler a intrat în vagonul de cale ferată, amenajat exact aşa cum a fost în 1918, aşezându-se în fotoliul în care a stat mareşalul francez Ferdinand Foch (1851 – 1929), comandantul suprem al forţelor aliate. După cinci minute, a intrat în vagon şi delegaţia Franţei, condusă de generalul Charles Huntziger[69], comandantul Armatei a II-a franceze de la Sedan, însoţit de un amiral, de un general de aviaţie şi de un civil, Leon Noël *, fost ambasador al Franţei în Polonia.

Francezii au încercat să mai reducă din **condiţiile draconice puse de Hitler, incomparabil mai severe şi mai distructive decât cele impuse Germaniei prin prevederile Tratatului de la Versailles,** dar în cele din urmă s-au supus voinţei „führerului”.

Când a coborât din vagonul în care a umilit Franţa, Hitler a declarat: *„Aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea”.* „Caporalul” gazat de francezi în primul război mondial se răzbunase. **Trei cincimi din teritoriul Franţei a rămas sub ocupaţie germană** până în a doua jumătate a anului 944.

„Leul de Mare” – o divşrsiune

În umilitoarea înfrângere a „surorii noastre mai mari” Franţa, **un rol esenţial i-a jucat petrolul**

69 N. edit.: De origine iudaică.

românesc. În **1939 – 1940,** România a livrat Germaniei **2.860.400 tone petrol.** Fără acesta, **diviziile de tancuri ale lui Guderian şi Rommel nu s-ar fi putut mişca.**

Cu patru zile înainte de capitularea ţării sale, generalul Charles de Gaulle anunţa prin radio naţiunea franceză despre formarea la Londra, a Comitetului National Francez.

În **1940, 9 foste state independente se aflau sub dominaţia Berimului.**

În istorie s-a vorbit mult despre **planul de operaţii *„Leul de Mare”* prin care Hitler** s-ar **fi pregătit să invadeze Marea éritanie,** în a doua jumătate a anului 1940. Surse ale serviciului de spionaj militar german condus de amiralul Canaris au arătat, după război, că acest plan a fost o **diversiune a lui Hitler,** pentru a-l obliga pe W. Churchill să se ajungă la o înţelegere între Germania şi Marea Britanie.

l

Hitler nu era atât de nebun încât să cucerească o naţiune de peste **45** milioane de oameni dependenţi în proporţie de 80% de importuri pentru a se putea hrăni, când el cu greu găsea hrană pentru cei peste 66 de milioane de germani. Ar fi fost curată nebunie să şi-i ia pe cap şi pe englezi…

Capitolul IX

DRUMUL SPRE DEZASTRU Un singur Glob şi mai multe sfere de influenţă

Dacă Adolf Hitler s-ar fi mulţumit cu ceea ce cucerise în 1939 – 1940, ar fi căzut la o înţelegere cu I.V. Stalin şi nu ar fi atacat fosta U.R.S.S., probabil că cel de-al treilea Reich ar fi existat… şi în anul 2005. **Distrugerea Rusiei Sovietice era însă o mare obsesie pentru Hitler.** „Spaţiul vital” necesar supravieţuirii „rasei superioare germane” nu putea fi realizat decât pe seama imenselor spaţii slave din răsărit.

Pentru a adormi vigilenţa ruşilor şi a le cunoaşte intenţiile, Hitler îi propune lui Stalin trimiterea la Berlin a lui Viaceslav Molotov, ministrul

de Externe al U.R.S.S. Acesta soseşte la Berlin în **12 noiembrie** 1940, iar la ceremonialul primirii lui în gara centrală a capitalei Reichului, o fanfară germană a intonat *„Internaţionala”.*

La întâlnirea cu ministrul de Externe german, Ribbentrop, premergătoare întrevederii cu Hitler, acesta i-a declarat lui Molotov, printre altele, următoarele: *„Consider că este de datoria celor **Patru Mari Puteri –** Uniunea Sovietică, Italia, Japonia şi Germania – să adopte o politică pe termen lung, **delimitându-şi sferele de influentă** la scară globală”.*

Interesant este faptul că, după încetarea Războiului Rece şi prăbuşirea socialismului din Europa de Est, **Washingtonul** a încercat şi **continuă să încerce o *„delimitare a sferelor de influenţă la scară globală între Germania, Japonia şi Statele Unite”.*** Şi aceasta este tot o **manevră de adormire a vigilenţei,** ca şi cea încercată de Hitler în 1940. Washingtonul, bazat pe supremaţia militară, vizează hegemonia americană globală, fără s-o împartă cu nimeni.

Ruşii vor... Marea Neagră

La întrevederea cu Hitler, acesta l-a informat pe Molotov, asupra *„intenţiilor paşnice ale Germaniei”* şi a necesităţii ca Rusia şi Germania să-şi delimiteze sferele de influenţă. Hitler „gândea” că **interesele Rusiei ar fi cel mai bine slujite dacă** aceasta **şi-ar îndrepta atenţia spre Persia,** deschizându-şi ieşire la „mările calde” din Oceanul Indian.

Interesele Rusiei erau însă cu totul altele, iar Molotov avea întrebări dure pentru Hitler, la care Stalin dorea răspunsuri exacte, cum ar fi: *„Ce caută trupele germane în Finlanda? De ce au intrat trupele germane în România? Care este scopul real al Pactului Tripartit? Care va fi soarta Ungariei şi Bulgariei?”* Molotov i-a spus răspicat lui Hitler că ***„interesele Rusiei gravitează în jurul Mării Negre, sunt legate de Europa Centrală şi Balcani şi nu de Oceanul Indian”.***

Molotov i-a vorbit „führerului” într-o manieră cum nu

i-a mai vorbit niciun demnitar străin vreodată.[70] Evident, Hitler nu a avut răspunsuri să-l „convingă" pe Stalin, prin ministrul Molotov, că următoarea lovitură a Germaniei va fi îndreptată împotriva Marii Britanii.

Dacă ar ţine cont de „lecţiile istoriei", printre altele şi de convorbirea dintre Molotov şi Hitler din noiembrie 1940, guvernanţii de la Washington ar trebui să ştie că **interesele Rusiei din 1940 sunt aceleaşi şi în 2005 şi vor fi aceleaşi şi în viitor.**

Pătrunderea S.U.A. în aceste sfere, ba chiar mai mult, extinderea penetraţiei americane în Caucaz, Ucraina, statele Baltice şi Asia Centrala, sunt acţiuni ale căror consecinţe pe termen lung ar putea fi catastrofale, atât pentru S.U.A., cât şi pentru întreaga lume. **S.U.A. sunt obsedate de supraextindere,** tot aşa cum a fost obsedată şi Germania nazistă în anul 1940. **Americanii doresc pământurile Rusiei de la est de Ural,** tot aşa cum Hitler le dorea pe cele de la vest de Ural.

Înainte de a se despărţi de Hitler, Molotov i-a lăsat acestuia pe masă o **„notă" cu pretenţiile lui I.V. Stalin,** după cum urmează:

— Trupele germane să se retragă imediat din Finlanda, care aparţine sferei de influenţă sovietice;

— În următoarele luni**, U.R.S.S. Îşi va spori securitatea în zona de sud-vest** printr-un Tratat de asistenţă mutuală cu Bulgaria şi prin dislocarea de forţe navale şi terestre în zona strâmtorilor Bosfor şi Dardanele.

Iată motivul pentru care, în anul 1952, Grecia şi Turcia au solicitat admiterea în N.A.T.O.

— Direcţia strategică Baku» Golful Persic trebuie considerată ca **centru al aspiraţiilor U.R.S.S.**

Planul „Otto".

A fost un **dialog al surzilor.** Nici nu a plecat bine Molotov, confuz şi fără niciun răspuns la întrebările lui Stalin, că **Adolf Hitler s-a şi apucat cu febrilitate de treabă pentru definitivarea planului strategic de**

70 N. edit.: Cu o excepţie: Carol al II-lea, regele României, care a fost la un pas... să-l bată în „bârlogul" lui !...

invadare a **Rusiei Sovietice.**

Statul Major General (O.K.W.) ai armatei germane, în frunte cu generalul Halder, lucra de luni de zile la elaborarea acestui plan. În ziua de **5 decembrie 1940,** generalii Halder şi Brauchitsch, i-au **prezentat** lui Hitler şi principalilor comandanţi ai Forţelor armate ale Germaniei, timp de patru ore, **conţinutul planului de invadare a U.R.S.S**. în acest plan, era **menţionată**, în mod expres, **participarea Finlandei şi a României, la campania de est, dar nu şi a Ungariei. Aceasta şi-a oferit ulterior serviciile, în concurenţă cu România, pentru aşi menţine şi eventual lărgi posesiunile din Transilvania.** Divizia de vânători de munte germană a generalului Dietl urma să fie transportată în Finlanda, prin nordul Suediei, pentru a ataca zona arctică a U.R.S.S., lucru ce s-a şi făcut. Pentru campania din est erau destinate între **120 – 130** de divizii germane. Ulterior, numărul acestora a sporit. La începuturile sale, acest plan de operaţii a purtat numele de cod ***„Otto”.***

Jugoslavia şi „recunoştinţa” Marilor Puteri

La 18 decembrie 1940, Hitler a emis **Directiva nr.** 21, prin care s-a hotărât să treacă „Rubiconul”, **aprobând planul de invadare a**

U.R.S.S. Pe care, pentru simplificare, o vom numi şi Rusia), dându-i numele de cod **„Operaţia Barbarossa”,** aşa cum a şi rămas în istorie, ***lată cum începea Directiva nr. 21[71]:*** „Strict secret de importanţă deosebită Cartierul General al Führerului – **18** decembrie 1940 **Forţele armate ale Germaniei trebuie să fie gata să zdrobească Rusia Sovietică într-o campanie fulgerătoare, înaintea terminării războiului cu Anglia**. În acest scop, Forţele terestre vor trebui **să recurgă la toate unităţile disponibile,** păstrând în rezervă doar strictul necesar pentru prevenirea unor atacuri prin surprindere. Toate pregătirile pentru

71 N. aut.: William L. Shirer – „The Rise and Fall of the Third Reich” (Creşterea şi descreşterea celui de-al treilea Reich), Editura Faucett Crest Book, 1959, pag. 1062-1066.

campania din est vor fi gata, în mod obligatoriu, până la data de **15 mai 1941.** Se vor lua toate măsurile pentru păstrarea celui mai desăvârşit secret, mascându-se toate pregătirile de atac”.

Iată dar că declanşarea operaţiunilor militare pe frontul de est era prevăzută pentru data de 15 mai şi nu 22 iunie 1941, aşa cum s-a întâmplat în realitate**. Întârzierea a fost cauzată de campania împotriva Jugoslaviei,** întârziere ce avea să fie **fatală** armatei germane, care a fost surprinsă, în faţa Moscovei, de cumplitul ger rusesc, total nepregătită”.

În continuare, Hitler ordona următoarele: **„Armatele ruseşti, în totalitatea lor, vor fi distruse în zona de vest a Rusiei,** prin pătrunderi adânci ale corpurilor de blindate şi prin manevre care să facă imposibilă retragerea în spaţiul imens al Rusiei, a unor forţe apte de luptă. **Obiectivul final** al operaţiei (Barbarossa) este **atingerea aliniamentului Volga – Arhanghel,** care va constitui şi linia de apărare împotriva eventualelor reacţii ofensive ale Rusiei asiatice”.

Din această „directivă” rezultă că **Hitler nu era interesat în spaţiul asiatic al Rusiei de la est de Ural.** „Directiva 21” cuprindea **detalii exacte cu privire la rolul Finlandei şi României** în cadrul „Operaţiei Barbarossa”, atât ca baze de plecare la ofensivă, cât şi pentru atingerea flancurilor dispozitivului strategic general german.

Ideea fundamentală a planului strategic german era aceea de distrugere a Armatei Roşii într-o zonă cât mai apropiată de frontiera de vest a Rusiei, cuprinsă între Prut, Vistula şi Nipru. *„Operaţia Barbarossa”* era **prevăzută să dureze 2 – 3 luni.**

Armata Roşie da onorul unui... general nazist

Serviciul de spionaj german era foarte slab în ceea ce priveşte cunoaşterea potenţialului de război al Rusiei. În cartea sa *„O lume sub arme”,* istoricul englez Gerhard Weinberg arată că *„Germania nu dispunea de reţele de agenţi în adâncimea strategică a teritoriului*

U.R.S.S. şi nici nu a reuşit să spargă cifrul de stat şi codurile militare ruseşti. Armata germană se baza, cu prioritate, pe cercetarea radio şi pe zborurile de recunoaştere ale aviaţiei".

Spre deosebire de Germania, Rusia a reuşit să penetreze cu agenţii săi cele mai sensibile organisme ale Germaniei celui de-al treilea Reich. Reţeaua numită *„Orchestra Roşie"* a operat chiar în inima Ministerului Aviaţiei Reichului, iar în Statul Major General **(O.K.W.),** acolo unde se elaborau planurile de operaţii, un înalt demnitar era agent ai serviciului de spionaj militar al U.R.S.S. Acesta a operat până la sfârşitul războiului, transmiţându-le ruşilor datele de bază ale planurilor şi mişcărilor de trupe germane, după numai 24 – 48 de ore din momentul elaborării lor. Serviciul englez de contraspionaj – M.1.5 – a presupus că ar fi fost vorba de generalul de aviaţie Muler, care trecea drept un nazist fanatic, şi pe care aliaţii occidentali ar fi vrut să-l captureze şi să-l judece la Nürnberg.

După capitularea Germaniei, acesta a dispărut fără urmă. După mai mulţi ani de zile, agenţi englezi din M.1.5 au pretins că l-ar fi văzut pe **generalul Muler la tribuna oficială din Piaţa Roşie,** de la Mausoleul Lenin, la o paradă militară de 9 mai, cu prilejul Zilei Victoriei.

Balcanii ca o trambulină

Pentru a adormi vigilenţa ruşilor, **Hitler** a mers până acolo cu cinismul, încât, **cu puţin timp înainte de declanşarea *„Operaţiei Barbarossa"*, l-a invitat pe Stalin să adere la „Pactul Tripartit",** alături de Italia şi Japonia. Stalin nu a acceptat „invitaţia" lui Hitler dar, „ca să nu-i supere pe nemţi", **nu a pregătit şi nici nu a transmis niciun fel de directive operative către Armata Roşie,** lucru ce avea să-l coste extrem de scump.

Comportamentul lui **Stalin** este cu atât mai, ciudat, cu cât se ştie că el **era la curent cu toate detaliile planului de operaţii *„Barbarossa"*, precum şi cu ziua şi ora exactă când armatele germane şi aliate vor trece la agresiune împotriva U.R.S.S.**

Să ne oprim şi la câteva aspecte şi fapte mai puţin cunoscute din istoria celui de-al doilea război mondial. Astfel, **în 1940,** înainte de a face „marele pas" în direcţia U.R.S.S., **Hitler s-a gândit la o alianţă între Germania, Franţa şi Spania împotriva Marii Britanii.** Hitler ar fi discutat această problemă într-o întâlnire personală, secretă, avută cu mareşalul Pétain.

Interesant este şi faptul că **mareşalul Ion Antonescu,** cel care a fost luat drept „cel mai fidel aliat al lui Hitler", **gândea la o „alianţă latină" în care să intre România, Italia, Spania, Portugalia şi eventual Franţa, care să contrabalanseze ambiţiile lui Hitler în Europa.**

Mussolini a fost foarte iritat când a aflat de intrarea trupelor germane în România, afirmând: „Acest Hitler mă pune mereu în faţa faptului împlinit Am să i-o plătesc cu propria lui monedă. Hitler va afla din presă că am ocupat Grecia".

Aşa a şi procedat, numai că, atât în Albania, cât şi în Grecia, armata lui Mussolini a fost bătută măr şi a fost nevoie de intervenţia armatei germane pentru a scoate trupele italiene din lagărele de prizonieri.

Premergător lansării *„Operaţiei Barbarossa"* armata germană s-a angajat în operaţia din Peninsula Balcanică, pe care a cucerit-o în numai 17 zile.

În timpul celui de-al doilea război mondial, **toate statele balcanice visau la avantaje teritoriale în dauna vecinilor.** Aceste „vise" au reînviat, după prăbuşirea „lumii comuniste" şi încetarea Războiului Rece. **Hitler a înţeles că ocuparea Peninsulei Balcanice este de importanţă vitală pentru succesul *„Operaţiei Barbarossa***

Acelaşi lucru l-au înţeles şi preşedinţii americani Bill Clinton şi G.W. Bush, după dezmembrarea U.R.S.a., când S.U.A. au pătruns puternic în Peninsula Balcanică. Pentru a pătrunde în Caucaz şi zona Mării Caspice, la care visează, **americanii au nevoie**

de baze militare în Peninsula Balcanică.

Hitler trece „Rubiconul”.[72]

Adevăratul război apocaliptic

Cu greu ar putea fi numite „război” campaniile armatelor germane din septembrie 1939 şi vara anului 1940, care au dus la zdrobirea Poloniei şi cucerirea Europei de Vest. Acestea s-au făcut cu viteza unui taifun, în care Hitler s-a jucat pur şi simplu cu adversarii săi. **Adevăratul „al doilea război mondial în Europa” avea să înceapă la 22 iunie 1941.**

După cum arată istoricul englez Gerhard **L.** Weinberg, în lucrarea sa *„O lume sub arme”* apărută în 1994, **începând cu 22 iunie 1941** şi până la 9 mai 1945, războiul al doilea mondial în Europa s-a derulat în proporţie de **75 – 90% pe frontul germano-sovietic.** Aici au fost concentrate forţe uriaşe şi s-au derulat bătălii de amploare gigantică, aşa cum istoria Omenirii nu a mai cunoscut niciodată. Pe frontul germano-sovietic, cu precădere, **pe teritoriul Rusiei Sovietice au murit mai mulţi oameni decât în tot restul globului pământesc,** arată Weinberg. În acest iad avea să-şi ducă crucea şi să-şi suporte calvarul şi sărmana oştire română.

Declaraţia de război a Germaniei împotriva U.R.S.S. i-a fost adusă la cunoştinţă lui Molotov de către ambasadorul german la Moscova, Schulemb urg, **exact la ora când trupele germane declanşau *„Operaţia Barbarossa”*** pe un front cuprins între Marea Baltică şi Marea Neagră. Aceeaşi „notă” şi la aceeaşi oră îi era înmânată **şi ambasadorului U.R.S.S. la Berlin,** Vladimir Dekanozov, de către Ribbentrop, ministrul de Externe al Reichului.

La fel a procedat şi ambasadorul Japoniei la

---

72 N. aut.: Rubicon – râu în Italia care, ia sfârşitul Republicii romane, constituia graniţa dintre Italia propriu-zisă şi Galia Cisalpina. Pornind din Galia Cisalpină, Cezar a trecut Rubiconul, cu o parte a armatei în ianuarie anul 49 î.e.n., îndreptându-se asupra Romei, împotriva Senatului. Cu acest prilej Cezar a zis: ‚Aïea jacta est” (Zarul a fost aruncat), ceea ce exprima simbolic luarea unei hotărâri ireversibile.

Washington, înmânând secretarului de stat al S.U.A. declaraţia de război a Japoniei, exact când s-a declanşat atacul asupra bazei americane de la Pearl Harbour.

Pe toată lungimea frontului, artileria germană a deschis focul la 22 iunie 1941, orele 03.30 a.m. Hitler se afla în punctul său de comandă subteran de la Rastenburg, din Prusia orientală, supranumit *„Wolfsschanze”* (Vizuina Lupului), de unde i-a scris o scrisoare lui Mussolini, informându-l despre începerea războiului cu Rusia şi scopurile urmărite.

Pe acelaşi drum ca Napoleon

Iată ce scrie istoricul american William R. Keylor, în cartea sa *„The Twentieth Century World”* (Lumea secolului XX), Editura Oxford University Press, 1992, pag. 192 – 295:

— Invadarea Uniunii Sovietice de către Germania a început la 22 iunie 1941, exact în ziua când se împlineau 129 ani de la lansarea ofensivei armatelor împăratului Franţei, Napoleon I Bonaparte (1812) încheiată cu ocuparea Moscovei. S-a gândit Hitler că această zi îi va aduce noroc? Probabil că *da*[73]

Armata germană de invazie se ridica la 4 milioane de soldaţi, 3.300 de tancuri şi 5.000 de avioane. Acestea erau suplimentate de armatele Finlandei şi României, cu un efectiv total de 500.000 soldaţi.

Dispozitivul strategic ofensiv german a fost gândit optim, fiind alcătuit din trei grupuri de armate: Grupul de Armate Nord, comandat de generalul Leeb, pe direcţia strategică Leningrad (Sankt Petersburg); Grupul de Armate Centru, sub comanda generalului Boch, pe direcţia strategică principală Brest, Smolensk, Moscova, exact itinerariul armatei lui Napoleon în 1812; Grupul de Armate Sud, comandat de generalul Rundstedt pe direcţia strategică Kiev.

Direcţia loviturii principale era pe centru, fapt pentru care aceasta dispunea de două corpuri de tancuri, sub

73 N. edit.: Hitler a fost un admirator al lui Napoleon iar viaţa sa este presărată cu astfel de „coincidente”...

comanda generalilor Guderian şi Hoth şi de două armate (Armata 4-a şi Armata 9-a) cu câte trei corpuri de armată, fiecare cu câte trei divizii de infanterie. Corpurile de tancuri, devenite ulterior armate de tancuri aveau în compunere 3 – 4 divizii de tancuri şi trei divizii de infanterie motorizată.

Pretenţiile teritoriale au şi reflux…

În Moldova, pe linia Prutului, se afla Grupul de Armate general Antonescu având în compunere Armatele 3 şi 4 române şi Armata XIA germană. Aceasta a atacat în Basarabia, iar apoi pe direcţia Odesa, cu misiunea principală de asigurare a flancului drept al dispozitivului general al armatelor germane.

Pe toată durata celui de-al doilea război mondial, Armata României a avut două perioade de glorie: la începutul războiului împotriva

U.R.S.S., **când a luptat pentru eliberarea Basarabiei şi nordului Bucovinei,** şi în ultima parte a războiului, **când a luptat pentru eliberarea părţii de nord-vest** a **Transilvaniei**. În rest, viaţa soldaţilor români a fost sacrificată pentru interese străine.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în zilele noastre, când efective ale armatei române sunt trimise în Afghanistan şi Irak, unde şi-a înţărcat dracul copiii, să moară pentru interesele marelui capital american. N-am învăţat absolut nimic din lecţiile unui trecut dureros…

Ofensiva armatelor germane din vara şi toamna anului 1941 **a surprins armata sovietică** total **nepregătită.** Starea catastrofală din armata lui Stalin, decapitată de acesta în anii 1937 – 1938, s-a văzut în timpul războiului cu Finlanda, din iarna 1939 – 1940, când peste **200.000** de soldaţi ruşi şi-au pierdut viaţa. Pierderile finlandeze s-au ridicat la **25.000** morţi, răniţi şi dispăruţi. **Pretenţiile teritoriale ale fostei U.R.S.S. faţă de Finlanda şi România din 1940 au aruncat cele două state în braţele Germaniei hitleriste.**

Dezastrul sovietic

Potrivit sursei americane citate anterior (W.R.

Keylor), **în primele trei luni de război, peste 50% din efectivele Armatei Sovietice erau ucise, rănite sau luate prizoniere.** Pătrunderile adânci ale celor trei grupuri de armate germane spre Leningrad, Moscova şi Kiev au făcut ca **peste jumătate din potenţialul industrial şi zonele agricole ale U.R**.S.S. să cadă **sub control german.** Din **15.000** de tancuri, câte se aflau în primul eşalon strategic, ruşii au mai rămas doar cu **700** de tancuri. Singurul lucru ce i-a îngrijorat pe generalii germani a fost faptul că **oraşul Brest a rezistat timp de o săptămână** asaltului trupelor germane, adică **tot atâta** cât **a rezistat Belgia,** cu cele peste 20 de divizii ale sale. Rezistenţa Brestului era de rău augur.

La 3 iulie 1941, înaltul Comandament German se hrănea cu iluzia că grosul Armatei Sovietice a fost zdrobit în spaţiul dintre frontiera de vest a U.R.S.S., Nipru şi Dvina. Aceasta s-a dovedit a fi o iluzie şi **o enormă eroare.**

La data amintităgeneralul german **Franz Halder** *îşi notase în agenda personală: „În general, se poate afirma că misiunea de a nimici principala grupare de forţe a Armatei Roşii până la Dvina şi Nipru a fost îndeplinită. Nu cred că exagerez când afirm că* ***operaţiile împotriva Rusiei au fost câştigate în două săptămâni”.***

Cu ocazia felicitărilor primite de ziua lui (30 iunie) îngâmfatul general Halder afirma: ***„Rusia a pierdut acest război în primele opt zile”.***

Aşa păreau lucrurile la început. În numai **trei săptămâni** de la declanşarea războiului împotriva U.R.S.S., Grupul de Armate Centru al lui von Bock, avansat la gradul de mareşal, cu **30** de divizii de infanterie şi 15 divizii de tancuri şi mecanizate a pătruns 725 km între Bialistok şi Smolensk. **Moscova se afla la doar 320 km est.**

Grupul de Armate Nord, comandat de proaspătul mareşal von Leeb, cu 21 divizii de infanterie şi 6 divizii de tancuri, a străbătut rapid statele baltice, **ajungând la periferia Leningradului** (care nu va fi însă cucerit

niciodată).

Grupul de Armate Sud al mareşalului von Rundstedt, cu 25 divizii de infanterie, 4 divizii motorizate, 4 divizii de vânători de munte şi 5 divizii de tancuri **s-a apropiat de Kiev.** Cu o asemenea situaţie fericită, armata germană nu se va mai întâlni niciodată. Concomitent cu pătrunderile rapide în adâncime, grupările de tancuri şi mecanizate efectuau ample manevre de învăluire şi întoarcere, realizând purïgi strategice în care erau încercuiţi şi capturaţi sau nimiciţi sute de mii de soldaţi sovietici. Au rămas în istorie **încercuirea de la Kiev,** de la începutul lunii septembrie, în urma căreia **600.000 de soldaţi ruşi au căzut prizonieri,** şi încercuirea din zona oraşului **Viazma,** unde s-au predat **alţi 600.000** de soldaţi ruşi.

Trezirea la realitate

Cu cât se înainta spre est, rezistenţa armatelor ruseşti era din ce în ce mai puternică. *Celebrului general Halder i-a mai pierit din entuziasm. La 11 august 1941, acesta îşi nota în agendă următoarele: „Noi am calculat la început Armata Sovietică la circa **200 de divizii,** pe care, în cea mai mare parte le-am nimicit Acum constatăm că, de fapt, în faţa noastră se află **alte circa 360 de divizii ruseşti”.***

Trezirea la realitate începea să-şi arate colţii. Este însă absolut cert că **nicio ţară altă din lume nu ar fi putut supravieţui** şi s-ar fi prăbuşit sub extraordinara putere a loviturilor militare date de Germania, Rusiei, în vara şi toamna anului 1941.

De altfel, în cursul istoriei sale, **Rusia** a suferit înfrângeri militare catastrofale, dar **de fiecare dată s-a ridicat de la pământ şi a triumfat asupra tuturor marilor ei duşmani** (mongoli, teutoni, polonezi, suedezi, turci, francezi şi germani), iată un motiv pentru care S.U.A. n-ar trebui să se bucure prea tare de pe urma „victoriei în Războiul Rece împotriva fostei U.R.S.S”. Şi să nu-şi facă iluzii că va pune stăpânire pe fostele republici unionale din perimetrul exterior al Rusiei, aşa cum se dau de ceasul morţii să-l facă în ultimii ani. **Politicienii de la Bucureşti**

ar trebui să gândească de două ori, înainte de a pune teritoriul României la dispoziţia S.U.A., pentru atingerea scopurilor lor împotriva Rusiei. Mitul „războiului fulger" al lui Hitler împotriva Rusiei Sovietice **a** fost îngropat, împreună cu diviziile germane zdrobite în faţa Moscovei, în noiembrie-decembrie 1941. „Războiul fulger" s-a transformat într-un război de uzură, de lungă durată, în care, cu adevărat, cel mai puternic a triumfat.

SUA şi Marea Britanie se păstrau pentru... defilare

Faţă de afirmaţiile unor „istorici şi academicieni" români din zilele noastre, care se dau „savanţi" afirmând că Stalin nu l-ar fi putut înfrânge pe Hitler fără „ajutorul S.U.À.", să-i dăm cuvântul istoricului american William R. Keylor, care, în cartea „Lumea secolului XX" (pag. 194 – 195) spune; „***Timp de trei ani*** *de zile, din 22 iunie 1941 şi până la 6 iunie 1944,* ***Armata Roşie a luptat împotriva Germaniei*** *pe continentul Europei,* ***de una singură, fără niciun ajutor".***

Mai departe, W.R. Keylor afirmă: „La vremea respectivă, era uşor de detectat **cinismul anglo-americanilor** şi anume dorinţa acestora **de a lăsa Rusia să sângereze până la epuizare, în timp ce puterile occidentale** îşi conservau forţele, astfel încât, la terminarea războiului, în faţa unei Germanii zdrobite şi a unei Rusii epuizate, **să poată deveni puterile dominante în Europa şi în lume.** Este exact ceea ce S.U.A., nu numai că au urmărit, dar au şi realizat, subordonându-şi Marea Britanie, care şi ea, a ieşit epuizată din război".

S.U.A. au început să le trimită ruşilor, prin Atlanticul de nord, spre Murmansk şi prin Golful Persic, peste Iran, alimente, îmbrăcăminte şi tehnică mecanizată. Istoricul G. Weinberg ne spune exact despre ce a fost vorba şi anume: **409.526** autocamioane de 1, 5 tone şi mai mari; **12.161** maşini de luptă diferite inclusiv tancuri; **32.200** motociclete; **1.966** locomotive; **11.075** vagoane; **112.293** pistoale-mitralieră, **2.670.371** tone produse petroliere; **16.000.000** perechi de bocanci; **700** grame de alimente

(raţii conservate) de soldat, din 1943 până la terminarea războiului. În total ar fi vorba de **17.062.965 tone de materiale de război.**

L-aş întreba pe domnul academician Constantin Bălăceanu Stolnici, susţinătorul cel mai ardent al „tezei" rolului „determinant" al ajutorului american pentru Rusia în anii 1942 – 1945, dacă Stalin l-ar fi putut înfrânge pe Hitler, cu un asemenea „ajutor"? De menţionat că **în perioada 22 iunie – 30 noiembrie 1941,** când Rusia Sovietică putea fi zdrobită de Germania, S**.U**.A**. nu i-au ajutat pe ruşi nici măcar cu o baionetă ruptă.** Un savant de talia domnului C. Bălăceanu Stolnici nu trebuie să admită folosirea prestigiului ştiinţific de care se bucură pentru diseminarea de falsuri istorice.

Tancurile americane – „sobe de prăjit yankei".

Stalin ar fi renunţat bucuros la toate aceste „ajutoare" în schimbul a **20 – 30 de divizii americane** care să lupte pe frontul de est, alături de Armata Roşie, dar rugăminţile lui nu l-au „înduioşat" pe F.D. Roosevelt.

Tancurile americane nu au jucat absolut niciun rol pe câmpurile de bătaie din Rusia, fiind cotate drept **cele mai slabe** tancuri din cel de-al doilea război mondial. Când soldaţii germani s-au întâlnit prima dată cu tancurile americane în Africa de nord (1942 – 1943), le-au poreclit *„sobe de prăjit yankei"* pentru uşurinţa cu care luau foc când eraujovite, incinerându-i pe membrii echipajului.

În anul 2004, cu prilejul marcării a 60 ani de la debarcarea din Normandia, istoricii americani au menţionat, că „era nevoie de 3 – 4 tancuri americane de tipul Sherm, pentru a face, eventual, faţă unui singur tanc german de tipul Tigru sau Leopard".

Generalii germani au recunoscut întotdeauna că **tancul rusesc T-34 – 85 era cel mai bun din lume** şi chiar i-au sugerat lui Hitler ca **inginerii germani să-l copieze** şi să-l introducă în producţie de masă, dar acesta **a refuzat.** Propunerea a fost făcută la începutul anului 1943, înainte de începerea producţiei de masă a tancurilor Tigru şi. Leopard, special pentru marea bătălie de la

Kursk.

„Să te ferească Dumnezeu de curajul fricosului!”

După ce au plătit un preţ uriaş, **generalii ruşi au învăţat, de la generalii şi mareşalii germani, strategia, arta operativă şi tactica războiului modern, de mişcare.** Ceea ce le-au făcut nemţii ruşilor în anii 1941 – 1942, le-au făcut ruşii nemţilor, începând cu „Bătălia Stalingradului” de la sfârşitul ajiului 1942, începutul anului 1943 şi până la sfârşitul războiului, încheiat cu ocuparea Berlinului.

În primii ani de război, trupele germane făceau ravagii pe timpul verii, iar trupele ruseşti făceau cam aceleaşi ravagii pe timpul iernii, începând **din 1943,** armatele ruseşti nu au mai făcut deosebiri între iarnă şi vară, **bătându-i pe nemţi în mod constant.** Aceasta nu înseamnă că germanii nu le-ar mai fi produs ruşilor şi înfrângeri usturătoare dar problema câştigării războiului, de către Germania, nu şi-o mai putea pune decât un descreierat ca Adolf Hitler.

În continuare, ne vom opri, extrem de succint, doar asupra momentelor decisive ale războiului al doilea mondial în Europa continentală, purtat până la debarcarea Aliaţilor în Normandia, la 6 iunie 1944, de către armata rusă, singură.

Unul dintre aceste momente a fost ***„Bătălia pentru Moscova*** obiectivul central al campaniei anului 1941 pentru Germania.

Ofensiva sovietică din 5 – 15 decembrie 1941 a fost un act disperat, de încordare supraomenească din partea ruşilor. **Dacă ar fi pierdut această bătălie, cel mai probabil că ar fi pierdut şi războiul.** Ca urmare a înfrângerilor catastrofale pe care le-a suferit până atunci, Armata Roşie ajunsese la cel mai scăzut nivel din toţi anii celui de-al doilea război mondial, dispunând de **numai 2, 3 milioane de oameni.** Având însă Moscova în spate, soldatul rus, terifiat de superioritatea netă a soldatului german, a înţeles, în sfârşit, că nu mai are unde a se

retrage şi nu s-a mai retras. Românii au un proverb care spune: *„Să te ferească Dumnezeu de curajul fricosului”!* Aşa s-a întâmplat în faţa Moscovei.

Richard Sorge şi „orga lui Stalin”.

În „Bătălia pentru Moscova”, trupele ruseşti au beneficiat pentru prima dată de **tancuri T-34 – 85,** a cărei producţie în masă începuse în fabricile de dincolo de Ural. **„Industrializarea forţată” a lui I.V. Stalin începea să dea roade.** Tot în faţa Moscovei, a produs efecte devastatoare artileria reactivă rusească, cunoscută şi sub genericul de ***„Katiuşa”*** la ruşi şi de ***„Orga lui Stalin”*** la nemţi. Sunetele înspăimântătoare ale proiectilelor reactive în zbor şi imensa cantitate de lovituri lansate simultan peste poziţiile trupelor germane au produs, nu numai pierderi enorme, ci şi efecte psihologice. Armata germană avea să asculte „Orga lui Stalin” până sub zidurile Berlinului. Noul tanc rusesc, cel mai bun din al doilea război mondial, cel puţin în „Bătălia pentru Moscova”, s-a dovedit invulnerabil la toate armele antitanc germane.

„Bătălia pentru Moscova**prima mare victorie a Armatei ruse, a fost posibilă şi datorită informaţiilor vitale transmise de la** Tokyo **de către Richard Sorge, „corespondent de presă al Reichului german” în Japonia, în realitate, agent de spionaj al U.R.S.S. Acesta era „prieten intim” cu ambasadorul Ott al Germaniei la Tokyo şi amant al soţiei acestuia.**

R. Sorge reuşise să-l recruteze pe Hozumi Ozaki, consilier al primului-ministru al Japoniei. De la acesta, Sorge a aflat **informaţia vitală pentru U.R.S**.S**. că Japonia nu va ataca în Orientul Siberian,** cum ar fi dorit Hitler, **ci va lovi bazele** S**.U**.À., **Marii Britanii şi Olandei, din Pacific şi Oceanul indian.**

Aceste informaţii i-au permis lui I.V. Stalin să disloce din Extremul Orient, la Moscova, cele trei teribile armate de siberieni, de care am mai amintit. Tot de la Sorge, Stalin a aflat că, la 7 decembrie 1941, Japonia va ataca baza navală americană de la Pearl Harbour. **Stalin i-a transmis informaţia lui W. Churchill, iar acesta lui**

F.D. Roosevelt.

Preşedintele S.U.A. nu a luat însă **nicio măsură de prevenire,** lăsându-i pe japonezi să-şi urmeze planul. Roosevelt avea nevoie de un **motiv plauzibil pentru a angaja S.U.A**. în cel de-al doilea război mondial. La fel a procedat şi **G.W. Bush,** care **s-a folosit de actele teroriste din 11 septembrie 2001** pentru a porni un război de cuceriri în Asia şi Orientul Mijlociu.

Ia-l de pe mine că-l omor!

În urma înfricoşătoarelor lupte din **decembrie 1941, ianuarie şi februarie 1942,** potrivit surselor americane bazate pe arhivele celui de-al treilea Reich[74], **pierderile armatei germane** se ridicau la **1.005.636 de soldaţi** sau **31%** din efectivul trupelor germane care trebuiau să cucerească Moscova. Dintre aceştia, 202.251 au fost ucişi iar 725.642 au fost răniţi şi 46.511 dispăruţi. În loc să pătrundă în Piaţa Roşie din Moscova, cum visa Adolf Hitler! trupele germane s-au trezit **azvârlite la peste 300 km spre vest.** Tot în faţa Moscovei, au suferit degerături grave şi au fost scoşi din luptă **112.627** soldaţi germani.

După dezastrul de la Moscova, Hitler i-a convocat la Cartierul său General pe toţi marii comandanţi ai armatei germane. Comandanţii care au eşuat în tentativa lor de cucerire a Moscovei au fost destituiţi, iar **Hitler şi-a asumat funcţia de comandant suprem al Forţelor armate ale Germaniei de pe frontul germano-sovietic.**

Iată ce şi-a notat în agenda personală, mai vechea noastră cunoştinţă, generalul Halder: „**Cucerirea Moscovei se amână** pentru o etapă ulterioară. În cursul anului 1942, efortul principal se va face în sud, spre **Stalingrad** şi **Caucaz,** pentru cucerirea regiunilor bogate în petrol, de la Marea Caspică. Va urma învăluirea, încercuirea şi cucerirea Moscovei”.

Una este să vrei şi alta este să poţi. Trupele germane nu vor mai ajunge niciodată la porţile Moscovei…

---

74 N. aut: William L. Shirer – „The Rise and Fall of the Third Reich”, pag. 1138-1139.

Ordinu! Comisarilor”.

Am făcut trimiteri la „agenda personală” a generalului Halder, deoarece aceasta a căzut în mâinile americanilor şi a fost o adevărată „mină de aur” pentru istoricul William L. Shirer, care a studiat-o. **Hitler,** cu toată nebunia şi ferocitatea lui, **s-a abţinut să dea ordine scrise,** cu ştampila Cancelariei Reichului şi semnătură personală, atunci când a fost vorba de aspectele speciale de purtare a războiului, cu încălcarea convenţiilor şi tratatelor internaţionale de la Haga, la care Germania era parte. Ordinele cu privire la exterminarea evreilor şi cele cu privire la ducerea războiului în Rusia, mai ales „Ordinul Comisarilor” au fost transmise, comandanţilor germani şi liderilor politici nazişti, **exclusiv verbal, interzicându-se luarea oricăror notiţe.**

Fiind, probabil, mai scurt de memorie, **generalul Halder şi-a notat ordinele ultrasecrete ale Führerului în agenda personală.** Din această agendă s-au scos informaţii şi despre Holocaust şi despre crimele germane pe teritoriul U.R.S.S.

Prin „***Ordinul Comisarilor*** Hitler ordona împuşcarea pe loc a tuturor comisarilor politici militari sau civili capturaţi, dar şi a tuturor evreilor şi a asiaticilor, militari sau civili. Acest ordin s-a concretizat în monstruoase crime de război şi crime împotriva Umanităţii pentru care, şefii militari şi politici ai celui de-al treilea Reich au fost judecaţi la Nürnberg.

Cea mai mare bătălie din istorie

În **primăvara, vara şi toamna anului 1942, armata germană deţinea iniţiativa strategică pe toate fronturile.** La 30 iunie 1942, forje germane în valoare de 36 de divizii desfăşoară o viguroasă ofensivă în Caucaz. La începutul lunii iulie este desăvârşită **cucerirea Crimeei,** la care iau parte şi circa 6 divizii ale armatei române, este **cucerit Sevastopolul** şi sunt capturaţi 100.000 soldaţi ruşi. La 26 august 1942, stindardul german este înălţat pe **vârful Élbrus** (5.633 metri) din Caucaz.

La 28 august, Armata VI-a germană, cea mai

puternică din câte a avut cel de-al treilea Reich, comandată de mareşalul Friedrich von Paulus (1890 – 1959), sprijinită de Flota IV-a aeriană a generalului von Richthoffen, cu 900 de avioane, se angajează în ***„Bătălia pentru Stalingrad”.***

Î**ntre 28 august 1942 şi 2 februarie 1943,** pe malurile fluviului Volga, având ca nucleu central oraşul industrial **Stalingrad,** unde exista şi o fabrică de tancuri, s-a derulat **cea mai mare,** mai crâncenă, dar şi cea mai splendidă **bătălie** din punct de vedere al artei militare, **din istoria tuturor timpurilor.**

Soldatul şi generalul ruşi au atins maximum de maturitate şi experienţă, după ce plătiseră un preţ enorm. Este vorba de peste 5 milioane de morţi, răniţi şi prizonieri. După ce trupele din apărare au rezistat eroic tuturor asalturilor disperate ale forţelor germane, provocându-le pierderi uriaşe, forţe proaspete ruseşti, aduse din adâncime, mai ales teribilele armate de tancuri, au declanşat **ofensiva de la Stalingrad.** Aceasta a constat în ruperea frontului germano-român de la nord şi sud de Stalingrad, cu mari grupări de tancuri şi mecanizate, urmată de o dublă învăluire a flancurilor forţelor inamice şi încercuirea totală a acestora, prin joncţiunea fronturilor de nord şi de sud în zona localităţii Kolaci.

Politicienii români dezarmează Armata!

În **jurul armatelor germane şi române (Armata 3-a şi Armata 4-a) s-a realizat un „cerc de oţel” impenetrabil.** A urmat nimicirea pe părţi a forţelor încercuite, definitivată-la **2 februarie 1943** prin **capitularea** mareşalului von Paulus şi a statului său major cu 24 de generali şi a resturilor Armatei a VI-a de 91.000 de soldaţi. Atâta mai rămăsese din splendida Armată a VI-a, care, cu numai două luni în urmă, număra 285.000 de soldaţi de elită. **Frontul de la Stalingrad a fost rupt în sectoarele apărate de Armatele a 3-a şi a 4-a române.** Acest fapt ne este reproşat de istoricii germani şi după 60 ani de la terminarea războiului.

În „Bătălia pentru Stalingrad”, **armata României a participat cu** un număr de **12 divizii de infanterie, o divizie de cavalerie şi o divizie de tancuri.** Dintre acestea, 4 divizii de infanterie şi divizia de cavalerie au căzut în încercuirea de la Stalingrad. Alte **4** divizii de infanterie şi divizia de tancuri au suferit pierderi grele, pierzându-şi capacitatea de luptă. Un număr de **4 divizii de infanterie** au rămas **cu capacitatea normală.**

Tragedia armatei române la Stalingrad şi în general, în războiul din Rusia, este prezentată **cu** un realism zguduitor în cartea generalului Platon Cârnoagă – *„Participarea Armatei române la războiul împotriva U.R.S.S., 1941 – 1944”.* Cine citeşte această carte, rămâne marcat pentru tot restul vieţii. Printre alte informaţii de un dramatism inimaginabil, cititorul va afla că monstruoasele tancuri ruseşti au făcut covor din trupurile **soldaţilor români,** care **nu dispuneau de nicio armă antitanc cu care să se apere.** O divizie de infanterie românească dispunea de **o singură baterie de artilerie antitanc** (12 piese) **de calibru 45 mm,** total insuficiente dar şi fără efect. Cu un asemenea tun nu zgâria nici vopseaua de pe tancurile ruseşti…

Generalul P. Cârnoagă a fost comandantul Diviziei 4 infanterie, nimicită total în capul de pod de peste Tisa, în octombrie 1944, de către trupele de tancuri germane, pe timpul contraloviturii acestora în marea „Bătălie pentru Budapesta”. Cartea generalului Platon Cârnoagă este **un rechizitoriu la adresa clasei politice din România pentru modul criminal în care a fost tratată Armata,** fiind trimisă pe Frontul de Est neinstruită şi **dezastruos dotată cu armament şi tehnică militară.** „Motorizarea” diviziilor româneşti avea la bază **căruţa cu** cai/ Aşa a ajuns soldatul român de la Prut la Stalingrad, şi de acolo înapoi, până lângă Praga!

Generalul Cârnoagă, prezent la dezastrul de la Stalingrad, descrie scene apocaliptice în care soldaţii români, cu şomoioage de fân uscat înmuiate în smoală şi aprinse, se căţărau pe tancurile ruseşti, încercând să le

incendieze. Surprinzător şi revoltător până la cer este faptul că această extraordinară şi unică lucrare, scrisă de generalul P. Cârnoagă în Occident, **nu a fost reeditată** nici în cei 45 ani de regim „totalitar" şi nici în cei 15 ani de „democraţie". **Cartea se găseşte în *„Fondul secret"* al Bibliotecii Cercului Militar Naţional, cu ştampila *„strict secret"* pe fiecare pagină...** Până când?

„Nu economisiţi muniţia".

„>»

Anul **1943** a fost **anul în care zeii au decis soarta Germaniei** celui de-al treilea Reich, iar zeii i-au fost potrivnici. **Potenţialul de război al Rusiei Sovietice** s-a dovedit a fi **inepuizabil.** Industria de război construită cu mână forte de către Stalin a început să producă tancuri, avioane şi piese de artilerie în cantităţi de masă. Acestea, nu numai că înlocuiau toate pierderile de pe front, ci şi adăugau noi şi noi cantităţi de astfel de mijloace, **copleşind** pur şi simplu **maşina de război a lui** Hitler, intrată în criză.

Începând din anul 1943, **industria de război germană** s-a dovedit **incapabilă să mai înlocuiască pierderile în armament principal** pe frontul germano-sovietic, **mai ales tancurile,** nicidecum să le sporească. Foarte semnificativ a fost faptul că pe lăzile cu proiectile şi cartuşe venite din fabricile ruseşti, muncitorii scriau: ***„Nu economisiţi muniţiile"***. În acelaşi timp, pe lăzile cu aceleaşi produse de război venite din fabricile şi uzinele din Germania scria: ***„Economisiţi muniţia",*** lată indicatori materiali care arătau cine va câştiga şi cine va pierde războiul.

Surse americane credibile (publicaţia de istorie militară *„ARMADA"* din septembrie-octombrie 1984, pag. 8) relatau că, în ciuda pierderilor enorme suferite în 1941 şi 1942, la cadrul general al celui de-al doilea război mondial, Rusia **Sovietică a fost superioară Germaniei în** tehnica de **luptă** blindată **şi aviaţie**. În cursul războiului al doilea mondial, ruşii au produs 102.000 maşini de luptă blindate, din care 31.400 tancuri.

Germania a construit **76.000** maşini blindate, din care 26.000 tancuri. În perioada 1939 – 1945, Germania a produs **117.881** avioane de luptă, iar Rusia **157.818** avioane de luptă. Avioanele de vânătoare şi de bombardament germane erau superioare celor ruseşti, în schimb, avionul de asalt rusesc, de sprijin nemijlocit al trupelor, acţionând la joasă înălţime şi cu mare putere de foc ***„IL-2”*** (Şt'urmovid) a fost cel **mai bun din întreaga lume.** Istoricii cu fantezie afirmă că avioanele „IL-2” (din care s-au construit circa **36.000)** au purtat pe aripile lor infanteria rusească până la Berlin.

Operaţia „Citadela” şi spionajul sovietic

În vara anului 1943, Adolf Hitler a concentrat toată puterea maşinii de război a Germaniei într-o singură şi gigantică bătălie, de care depindea câştigarea sau pierderea războiului. Este vorba de ***„Bătălia de la Kursk”,*** cunoscută în istoria celui de-al doilea război mondial drept ***„Operaţia Citadela”.*** Lansată la 5 iulie 1943, aceasta s-a dovedit a fi cea mai mare operaţie ofensivă a Armatei germane din tot cursul celui de-al doilea război mondial. O armată de **500.000** de soldaţi, dispunând de 20 divizii de tancuri, inclusiv de ultimele modele „tigrul” şi „Pantera”, acţionând pe două direcţii convergente, la nord şi la sud de marele intrând de la Kursk, avea misiunea să încercuiască şi să nimicească cele mai bune forţe ale Armatei ruse, totalizând circa 1.000.000 de soldaţi.

După „nimicirea” acestora, Hitler se gândea să ajungă din nou la Don şi Volga, să încercuiască Moscova şi s-o „cucerească”. Un vis de om nebun, care nu ştia ce are în faţă…

Cunoscând la perfecţie toate elementele planului *„Operaţiei Citadeia”* din sursele lor de spionaj, la Kursk, ruşii s-au arătat „gentlemani”, lăsându-i pe germani să atace, ei trecând în mod deliberat la o **amplă operaţie de apărare strategică**. În faţa dispozitivului celor 40 de divizii germane, mareşalul Rokossovski a pregătit o apărare formidabilă, saturată cu

mine şi tunuri antitanc, **adânc eşalonată**. În spatele acesteia, Jukov dispunea de mari rezerve strategice, mai ales grupările de tancuri şi mecanizate. Tanchiştii germani supravieţuitori s-au plâns că **orice manevră făceau dădeau de o mină sau de un tun antitanc.**

În momentul culminant al bătăliei, când tancurile germane au ajuns în localitatea Prohorovka, fiind pe punctul de a străpunge apărarea rusească la sud de Kursk, **mareşalul Jukov,** care conducea operaţiile armatei ruse, a introdus în bătălie rezerva sa strategică de tancuri**. În zona din jurul localităţii Prohorovka a avut loc cea mai strălucită bătălie de întâlnire,** între cele mai bune divizii de tancuri germane şi cele mai bune divizii de tancuri ruseşti.

Pe timpul cumplitei încleştări dintre monştrii de oţel ai celor două armate, avioanele, şi de o parte şi de alta, au părăsit cerul, marile grupări de artilerie au încetat să mai tragă, iar diviziile de infanterie s-au oprit, aşteptând cu sufletul la gură rezultatul încleştării. S-au bătut ca niciodată, **numai tancurile între ele.** La Kursk şi Prohorovka, divizii întregi de tancuri au foste şterse de pe faţa pământului.

Dispunând de superioritate numerică şi de rezerve în adâncime, tancurile ruseşti au recurs frecvent la **metoda *„loviturii de berbec”*** intrând, pur şi simplu, cu viteză maximă, fără să mai tragă cu tunul, în tancurile germane. Ruşii au înlocuit imediat toate tancurile pierdute în luptă, dar germanii nu, deoarece nu mai dispuneau de rezerve.

Kursk – începutul sfârşitului

După ce s-au bătut cu un eroism legendar, cele 40 de divizii ale mareşalului Kluge, angajate în „Operaţia Citadela” au fost oprite cu pierderi mari. La 12 iulie, la nord de Kursk şi la 23 iulie, la sud de Kursk, armatele lui Jukov au trecut la o **contraofensivă gigantică.**

Era pentru prima dată când armata rusă executa operaţii ofensive de mare amploare pe timp de vară. După eşecul „Operaţiei Citadeia”, **Germania** celui de-al treilea Reich **a pierdut complet orice** şansă **de iniţiativă**

strategică pe frontul germano-sovietic. Din iulie 1943 şi până la căderea Berlinului **în aprilie 1945,** armata germană doar s-a retras.

Armata română nu a participat la marea bătălie de la Kursk, aşa că Hitler nu a mai avut pe cine da vina, cum a procedat în cazul „Bătăliei Stalingradului”…

Marea „Bătălie de la Kursk”, din vara anului 1943 a fost, din toate punctele de vedere, cea mai importantă, mai strălucită şi cu cele mai profunde efecte ireversibile din tot războiul al doilea mondial. **Soarta Germaniei** celui de-al treilea Reich **şi rezultatul final al celui de-al doilea război mondial în Europa au fost hotărâte la Kursk.**

Pentru cei ce iubesc istoria adevărată şi arta militară, făcând abstracţie de ideologii şi de scopurile războiului, nu se poate să nu existe o admiraţie de ordin profesionist, pentru modul cum au luptat, atât armatele ruseşti, cât şi cele germane. **La Kursk, arta militară** a **atins cele mai înalte culmi.** Aici s-au înfruntat cele mai puternice armate ale celui de-al doilea război mondial, iar cununa victoriei a primit-o partea cea mai bună.

Naţiunile – mai importante ca Alianţele

În cursul anului 1943, după dezastrul de la Stalingrad, armata României s-a aflat în refacere, undeva într-o zonă a Ucrainei. **I.V. Stalin i-a trimis un mesaj personal mareşalului Ion Antonescu, invitându-l să i se alăture în războiul împotriva Germaniei**. În cazul în care ar fi acceptat, Stalin se angaja să-i asigure lui Antonescu **înarmarea completă** şi toate materialele de război necesare unui număr de **20 de divizii** româneşti.

Dacă ar fi acceptat, mareşalul Ion Antonescu ar fi putut deveni unul din marii eroi ai celui de-al doilea război mondial. Antonescu i-a rămas însă fidel lui Hitler şi nu a urmat înţelepciunea „cancelarului de fier” Otto von Bismarck potrivit căreia ***„nicio naţiune nu este obligată să se sacrifice pe sine*, pe *altarul unei alianţe”***. În loc să ajungă pe culmile gloriei şi să se rupă de Hitler, cum a procedat mareşalul Finlandei, Carl Gustaf Mannerheim (1867 – 1951), mareşalul Antonescu a ajuns în faţa

plutonului de execuţie.

Niciun om de pe faţa Pământului, indiferent cât este de mare şi de puternic, **nu are dreptul să sacrifice naţia din care s-a născut, pe altarul propriilor orgolii.** Aşa a făcut Hitler, dar el măcar nu se născuse german, ci austriac, şi tot aşa intenţiona să facă şi mareşalul Antonescu. „Eroul interzis" cum i se mai spune, şi-a decis singur soarta.*

Dezagregată, armata italiană a devenit... „cobeligerantă".

Un alt mare eveniment al anului 1943 l-a constituit **ieşirea din „Pactul Tripartit" a Italiei.** Acest lucru s-a produs la **25 iulie 1943,** prin

N. edit.: Antonescu a negociat îndelung cu Stalin, prin intermediul ambasadoarei URSS în Suedia, Kollontay. A se vedea şi nota anterioară despre „momentul 23 august".

răsturnarea de la putere a dictatorului fascist Mussolini, prin contribuţia regelui Emanuel. de Savoia şi a unui grup de cadre militare superioare în frunte cu amiralul Badoglia. Italia nu a întors armele împotriva Germaniei, deoarece armata italiană s-a dezagregat şi a fost **rapid anihilată de trupele germane.** Cu toate acestea, la terminarea războiului, **Italiei i-a fost recunoscut statutul de „cobeligerantă" dar nu şi României...**

După mai multe aventuri prin care a trecut, inclusiv tentativa lui Hitler de a-l readuce la putere, în cele din urmă **Benito Mussolini** a fost capturat de către partizanii comunişti italieni. A fost **executat la 28 aprilie 1945,** în localitatea Dongo din apropierea lacului Como, din Alpii italieni. După ce a fost spânzurat de picioare, a fost împuşcat, împreună cu mult prea tânăra şi frumoasa lui amantă, Carla Petacci.

În anul 1944, cel de-al doilea război mondial în Europa a fost marcat de două evenimente majore. Este vorba de **debarcarea din Normandia** a forţelor expediţionare americano-britanice, survenită la **6 iunie** şi

de **ieşirea României din „Pactul Tripartit”** şi întoarcerea armelor împotriva Germaniei, la **23 august 1944.** Este evident că românii s-au inspirat din exemplul Italiei, când l-au pus pe regele Mihai I în fruntea conspiraţiei de răsturnare a regimului mareşalului Antonescu.

Debarcarea din Normandia – decisivă la... Hollywood

La 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, politicienii americani (nu şi istoricii autentici), în frunte cu preşedintele G.W. Bush, prezintă debarcarea din Normandia drept „cea *mai mare şi mai importantă operaţie a celui de-al doilea război mondial, care a dat o lovitură de moarte Germaniei şi a dus la eliberarea Europei”.* Este de necontestat faptul că deschiderea celui de-al doilea front în Europa la 6 iunie 1944 **(la** mai mult de patru ani după izbucnirea războiului) a constituit un moment semnificativ, dar **nici pe departe *„decisiv”*** cum îl prezintă cercurile politice de la Washington. Cele 4 divizii americane (Divizia 4 infanterie, Divizia 29 infanterie, Divizia 82 paraşutişti şi Divizia 101 paraşutişti), împreună cu cele 4 divizii britanice şi canadiene (Divizia 50 infanterie, Divizia 3 infanterie, Divizia 3 infanterie canadiană şi Divizia 6 paraşutişti) care au debarcat (sau au fost paraşutate) nu puteau constitui *„o lovitură de moarte pentru Germania”,* care era **deja moartă,** din punct de vedere al potenţialului de război, **după Bătălia de la Kursk.**

„Zidul Atlanticului” pe care l-au penetrat forţele americano-britanice în Normandia, era **extrem de subţire**. În faţa celor **12.000** de avioane americane şi britanice, în Normandia operau**.36** de avioane germane. În faţa „Marii Armate” de invazie americano-britanice se aflau Divizia 30 mobilă, Divizia 716 infanterie, Divizia 711 infanterie germană, **cu 50% din efectivele şi armamentul din statul de organizare,** şi Divizia 21 tancuri „Ungenführer” având echipajele formate din **tineri între 16 şi 18 ani.** Această unică divizie de tancuri a

făcut ravagii în cele 4 divizii britanice, ţinându-le pe loc o săptămână.

Petrolul românesc a scris Istoria...

Ceea ce au ascuns cu desăvârşire istoricii militari americani şi britanici a fost **comportamentul catastrofal al sutelor de tancuri amfibii ale celor două armate,** care trebuiau să asalteze în primul val plajele Normandiei. După ce au fost lansate la apă de către navele purtătoare, **nici măcar un singur tanc „amfibiu" nu a ajuns pe plaje. Toate s-au scufundat singure,** fără să fie atinse de focul inamic, ajungând pe fundul oceanului unde se „odihnesc" cu întreaga muniţie la bord şi în anul 2005.

Din cauza aceasta, valurile de infanterişti au fost obligate să ia cu asalt plajele şi fortificaţiile germane, fără protecţie de blindate. Aici îşi are explicaţia **pierderea, într-o singură zi a 10.000 de puşcaşi marini de către trupele americane.**

Armata României a pierdut **11.000** de ostaşi în septembrie 1944 asaltând malurile de la Oarba de Mureş, fără sprijin de artilerie.

Cel mai important eveniment al anului 1944 l-a constituit, nu debarcarea din Normandia, ci **ieşirea României din alianţa cu Germania.** Cea care a dat „lovitura de graţie" Germaniei şi a ceea ce mai rămăsese din armata acesteia a fost România, prin sistarea livrărilor de petrol. **Numai după ce a pierdut petrolul românesc, Hitler a recunoscut că Germania ar putea pierde războiul**. În înaintarea lor spre Elba, trupele americane şi britanice au întâlnit mii de tancuri abandonate şi zeci de mii de avioane germane încremenite la sol. Păcat că nu s-au întrebat şi de ce! **Tot lipsa petrolului românesc a fost şi cauza eşecului contraofensivei germane din Ardeni,** declanşată în decembrie 1944.

Capitolul X

APOCALIPSA ŞI EUROPA

Eliberarea Parisului – altă poveste...

În perioada **ianuarie-aprilie 1945,** spre inima Germaniei se îndreptau, din est şi dinspre vest, forţe

armate uriaşe. Din documentele „ultrasecrete” ale serviciului de spionaj al Marii Britanii (M.I.6), foarte bine reprezentat la Moscova şi care coopera strâns cu spionajul rusesc pe seama Germaniei, rezultă că, **în februarie 1945, Rusia Sovietică dispunea de 72 armate,** totalizând **513** divizii de infanterie şi motorizate şi de **223** brigăzi de tancuri. În rezerva strategică, ruşii mai dispuneau de încă **70 – 80** de divizii şi de efective militare mobilizate de **1, 5 milioane** în centrele de instrucţie, din care se mai puteau constitui încă **150** de noi divizik

Toate acestea, în ciuda faptului că, până atunci, **pierderile armatei ruse** se apropiau de **10.000.000** de soldaţi, lată pe cine şi-a pus în gând să cucerească Adolf Hitler, când a pus în mişcare maşina de război germană, la 22 iunie 1941…

Din vest, după debarcarea din Normandia, la care au participat **4.266** nave mari de transport, **702** nave de război de suprafaţă şi **500.000** de soldaţi americani, britanici şi canadieni, a început înaintarea spre Rhin a forţelor aliate occidentale, sub comanda generalului **Dwight Eisenhower.** Au urmat debarcări masive de forţe militare americane, aduse direct din S.U.A., precum şi de forţe ale armatei Marii Britanii.

În luna **august,** în regiunea Provance, a debarcat celebra **Armată a VII-a americană,** care este **prezentă pe pământul Germaniei şi după 60 ani** de la încheierea celui de-al. doilea război mondial. Odată cu aceasta, au debarcat şi **7 divizii franceze,** constituite în Marea Britanie, comandate de generalul Latre de Passigny. Principala forţă ofensivă a trupelor americane era **Armata a III-a de tancuri,** comandată de fanaticul general **George Patton.**

La 28 august, orele 21.30 a pătruns în Parisul părăsit de nemţi, fără luptă, divizia franceză de tancuri a generalului Leclerc. A fost un gest cavaleresc din partea aliaţilor americani şi britanici, pentru a stimula mândria francezilor şi a le mai şterge din amintirile amare ale înfrângerilor catastrofale din anul 1940. La cota lor cea

mai înaltă, forţele aliate occidentale s-au ridicat la **70** divizii americane, **30** de divizii britanice şi **7** divizii franceze.

„Când vă predaţi, veniţi cu bucătăriile!”

Singura bătălie mai marcantă pe Frontul de Vest a fost contraofensiva din Ardeni a celor 14 divizii de infanterie şi 10 divizii de tancuri, cu efectivele şi tehnica la jumătate faţă de normal, comandate de mareşalul Rundstedt. **Trupele germane** au dat peste cap întregul dispozitiv americano-britanic şi **au înaintat atâta cât le-a permis un rezervor plin al tancurilor,** după care au stagnat. După ce au realizat o superioritate zdrobitoare în forţe, mai ales aviaţie, aliaţii occidentali au reluat ofensiva.

În **februarie 1945,** armatele lui Eisenhower **trec Rhinul,** iar la 23 februarie Armata a III-a de tancuri a generalului Patton **străpunge linia fortificată Siegfried.** De aicuşi până la **întâlnirea pe Elba** cu armatele ruseşti, rezistenţa trupelor germane s-a spulberat.

Divizii întregi, cu tôt armamentul din dotare **s-au predat fără luptă** trupelor americano-britanice. A ajuns de poveste ordinul mareşalului englez Bernard Montgomery, transmis prin radio trupelor germane de pe Frontul de Vest, ca **atunci când vin să se predea, să aducă cu ele şi bucătăriile de campanie, deoarece trupele britanice nu au suficiente bucătării** ca să-i hrănească pe toţi. În total **s-au predat, fără luptă,** trupelor aliate americano-britanice, **peste 2 milioane de militari germani** apţi de luptă, printre care şi un număr de mari unităţi de elită din categoria ***„SS”,*** care **l-au trădat pe Hitler.**

„Încotro este Berlinul?”

După ce a fost **înconjurat complet** de fronturile comandate de mareşalul Jukov şi mareşalul Konev, **Berlinul** a fost pur şi simplu tocat cu focul continuu a peste 22.000 de guri de foc de artilerie, iar apoi luat cu asalt de armatele de **tancuri ruseşti,** care au pornit **la atac cu farurile aprinse,** având în spate şiruri de reflectoare uriaşe folosite în trupele de apărare

antiaeriană, care orbeau pur şi simplu pe apărătorii germani. **Toată armata rusă,** de la soldat la general, era **animată de dorinţa aprigă de a ajunge la Berlin.**

În 1944 aveam 9 ani şi ţin minte perfect trecerea trupelor ruseşti prin oraşul Reşiţa unde şi-a găsit adăpost familia mea, refugiată din nord-vestul Transilvaniei ocupat de unguri. Au trecut prin oraş, coloane de tancuri şi motorizate, mergând spre vest. Dacă se întâmpla să oprească, de regulă la sursele de apă, militarii ruşi îi întrebau în mod invariabil pe localnici*: „Încotro este Berlinul?" Şi md* acest lucru, învăţătorii noştri ne-au învăţat şi pe noi, copiii, să arătăm corect spre vest.

„Bătălia Berlinului", moment de culme a răzbunării ruşilor pentru tot ce le-au făcut nemţii din 22 iunie 1941 şi până atunci, a avut o aureolă de glorie eternă pentru soldatul rus şi o umbră apocaliptică pentru soldatul german. Dimensiunea cea mai dramatică a apărării Berlinului de către germani l-a constituit faptul că, în tranşeele din jurul oraşului, soldaţii ruşi s-au întâlnit cu **zeci de mii de copii între 12 – 14 ani,** care trăgeau cu arma reactivă „Faust Patron", în tancurile ruseşti, precum şi luptători bătrâni din primul război mondial, între **55 – 65 ani.**

Demn de luat în seamă este **voinţa de luptă a germanului,** mândria acestei naţii, cea mai teribilă dar şi cea mai luminată din lume, **care s-a bătut până în cel din urmă ceas,** fără să se plece în faţa uriaşelor forţe adversare cu care se confrunta. La Berlin, Armata rusă a realizat o densitate de 610 tunuri pe kilometru de front, care au vărsat, zile şi nopţi, un potop de foc asupra Berlinului. **Atâta timp cât „Führerul" a fost în viaţă, Berlinul a continuat să reziste.**

S-a sinucis Hitler?

Înainte de a-şi pune capăt zilelor, Adolf Hitler s-a căsătorit cu Eva Braun, având drept orchestră canonada artileriei ruseşti. Apoi şi-a redactat testamentul politic, prin care l-a numit în locul său pe amiralul Karl Dönitz. **A ordonat uciderea mareşalului Hermann Göring,**

pentru înaltă trădare. Acesta a fugit şi s-a predat trupelor americane.

În după-amiaza zilei de **30 aprilie,** Adolf Hitler şi proaspăta lui „mireasă" Eva Braun au ieşit din apartamentul lor situat în buncărul din inima Berlinului şi şi-au luat adio de la circa 20 de membri ai statului său major, de faţă fiind şi cei mai devotaţi camarazi ai săi, **Joseph Göbels,** ministrul propagandei şi **Martin Bormann.** Strângându-le mâna, Hitler, din care mai rămăsese doar o stafie cu umerii lăsaţi, cu privirea pierdută şi înceţoşată, i-a adresat fiecăruia câte un cuvânt de mulţumire, apoi cu Eva Braun de mână, îmbrăcată în rochie neagră, s-au retras, pentru ultima dată în apartamentul lor. Peste câteva minute s-a auzit o împuşcătură. Cei ce asistau au aşteptat şi a doua împuşcătură, dar aceasta nu s-a mai produs.

După o solemnă aşteptare de câteva minute, Göbels şi Bormann au pătruns încei în apartamentul „Führerului". Acesta era prăvălit peste o canapea, cu capul plin de sânge. Lângă el, se găsea moartă Eva Braun. Pe duşumea se aflau căzute două pistolete. **Hitler şi-a pus capăt zilelor, trăgându-şi un glonţ în gură. Eva Braun** nu a avut curaj să folosească pistoletul şi **a înghiţit cianură.**

Momentul era **30 aprilie 1945, ora 15.30.** Se împlineau zece zile de când Hitler îşi serbase a 56-a zi de naştere, precum şi **12 ani şi 3 luni de când devenise cancelar**. În urma lui rămâneau un Berlin ruinat, o Germanie ruinată şi o **Europă ruinată,** de la Oceanul Atlantic până la Volga.[75]

A urmat o ceremonie funerară ca la vikingi. Corpurile celor doi decedaţi, învăluite în pături militare kaki, au fost scoase în grădiniţa buncărului, aşezate într-o groapă de proiectil, iar apoi s-au turnat peste ele circa **180 litri de benzină** şi **li s-a dat foc.** Operaţia a fost făcută de către **Kempka,** şoferul lui Hitler şi **Heinz Linge,** din garda „SS" a „Führerului". Ceremonia a fost scurtă, deoarece în

75 N. aut.: William L. Shired – „The Rise and Fall of the Third Reich", pag.1470- 1471.

grădiniţă începuseră să cadă proiectilele artileriei ruseşti.[76]

Cel de-al treilea Reich a mai durat şapte zile. **O „capitulare”** a Germaniei a avut loc în ziua de **7 mai,** într-o clădire mică de cărămidă roşie a unei şcoli din oraşul Reims[77], unde era încartiruit statul major al generalului D. Eisenhower.

„Franţa ce caută aici?”

Din partea „aliaţilor”, actul de capitulare a fost semnat de generalul american **Bedell Smith,** generalul rus **Ivan Susloparov** (ca martor) şi generalul francez **François Sevez.** Din partea Germaniei, de către amiralul **Friedeburg** şi mareşalul **Jodl.**

După cum se vede, Marea Britanie nu a fost prezentă. Aceasta pentru că, la data de **4 mai,** mareşalul **Montgomery a organizat şi el o „capitulare” a Germaniei, semnată de generalul german Kesselring** în localitatea Luneberg. Cele două „ceremonii” au fost, în realitate, nişte **diversiuni** prin care S.U.A. şi Marea Britanie au vrut să demonstreze lumii că Germania celui de-al treilea Reich „a capitulat” în faţa lor şi nu în faţa U.R.S.S., adevărata învingătoare în cel de-al doilea război mondial.

I.V. Stalin şi-a spus însă cuvântul şi **adevărata ceremonie a capitulării Germaniei a avut loc la Berlin, în faţa mareşalului Jukov, în ziua de 9 mai**

---

76 N. edit.: Hitler a plecat în Argentina în 30.04.45, cu ajutorul Lojii 99, care a plasat şi cadavrul „sosie”. Stomatologul său a constatat falsul, după proteza cadavrului. Fuga a avut loc cu avionul particular, de la Tempelhof (Berlin), destinaţia fiind hotelul „Eden”, de lângă Buenos Aires, unde era supravegheat, permanent dar „paşnic”, de agenţi americani (informaţie „Discovery”).
În 05.03.79, Joseph Greiner (evreu) a publicat, în RFG, ştirea că avionul său a fost găsit în jungla sud-americană.

Tot atunci, Hitler a fost fotografiat la o întâlnire în Argentina cu fostul şef al naziştilor (uslaşi) croaţi...

77 N. edit.: Francezii şi-au luat revanşa după umilinţa din 1940 ! La Reims erau, prin traditie, „unşi” regii Franţei...

1945, devenită *„Ziua Victoriei”* De data aceasta, într-o sală amenajată festiv, **mareşalul Jodl** s-a prezentat în uniformă de ceremonie, salutând cu bastonul său de mareşal.

Privind spre generalii francezi prezenţi la ceremonie, mareşalul Jodl a pus o întrebare care i-a făcut pe aceştia să le îngheţe figurile: ***„Franţa ce caută aici?”*** Cu cele trei „ceremonii” s-a întâmplat ca în basmul românesc: *„Făt Frumos taie cele şapte capete ale balaurului, iar ţiganul vrea să se însoare cu fata împăratului”.*

În urma întâlnirii la nivel înalt de la Ialta şi Potsdam, marii învingători, **U.R.S.S., S.U.A. şi Marea Britanie au convenit ca fiecare să stăpânească ceea ce a cucerit.** Aşa s-a născut „lumea bipolară”, cu anexele ei „Cortina de Fier” şi „Războiul Rece”.

Războiul european – pentru prosperitatea SUA

U.R.S.S. şi Germania s-au ales cu cele mai mari pierderi şi distrugeri, iar S.U.A. cu cele mai mari bogăţii. Vom apela tot la sursele americane, ţinând cont că, în contextul actual din România, acestea sunt singurele luate în seamă.

În cartea sa *„The rise and Fall of the Great Powers” (Creşterea* şi descreşterea Marilor Puteri), apărută în anul 1988, cotată drept una dintre cele mai documentate cărţi ale secolului XX, savantul american Paul Kennedy indică pentru fosta **U.R.S.S**. Pag. 466 – 467) următoarele **pierderi:**

— Diminuarea cu circa 25.000.000 a populaţiei, care a pierit în perioada 1941 – 1945, din care 7.500.000 soldaţi. Afte surse, tot americane indică cifra de 10.000.000 de soldaţi ruşi ucişi. Circa 8.000.000 de civili au fost ucişi de germani, iar restul-au pierit din cauza foametei şi frigului (în Leningradul încercuit), a eforturilor şi orelor de muncă prelungite şi raţiilor reduse de alimente, a muncilor forţate extenuante. Schimbările grave în structura demografică a raportului dintre sexe au dus la grave reduceri ale sporului de populaţie.

Pierderile materiale în zonele peste care a trecut

tăvălugul războiului au fost imense şi, cu aproximaţie, au inclus: 11.600.000 de cai; 23.000.000 porcine; 137.000 tractoare; 49.000 combine cerealiere, 65.000 kilometri de cale ferată; 15.800 locomotive; 428.000 vagoane de cale ferată; 4.280 nave fluviale; peste 50% din totalul podurilor de pe şosele şi căi ferate; 1.200.000 de edificii în mediul urban şi peste 4.000.000 de case de locuit în mediu! rural.

U.R.S.S. a depăşit industria de război a Germaniei dar a plătit pentru aceasta un preţ uriaş. Lozinca *„Totul pentru front, totul pentru victorie” a* costat viaţa *a* milioane de civili, rămânerea înjjrmă a industriei bunurilor de consum, a comerţului, a agriculturii **etc. în 1945, fosta U.R.S.S. era un gigant din punct de vedere militar dar o societate ruinată,** împovărată şi sărăcită dincolo de orice limite din punct de vede/e economic.

În **schimb, S.U.A. au ieşit din război cu teritoriul neatins, cu o industrie militară şi civilă uriaşe, cu o economie prosperă şi cu nivelul de trai cel mai ridicat din lume.** Acestea au fost condiţiile când s-a declanşat „Războiul Rece” şi competiţia postbelică dintre fosta U.R.S.S. şi S.U.A., dintre socialism şi capitalism. Această situaţie neluată în seamă de majoritatea oamenilor explică şi rezultatul acestei „competiţii” din ultimul deceniu ai secolului XX.

Miracolul german

Ruşii au încercat să mai recupereze din pierderi, scoţând trei piei de pe spinarea românilor, polonezilor, finlandezilor şi a celorlalte naţiuni care le-au căzut sub stăpânire. Acelaşi autor (pag. 465) arată că, în ceea ce priveşte **Germania,** din circa **13.600.000** de oameni, morţi, răniţi şi dispăruţi, atât militari, cât şi civili, în jur de 10.000.000 au fost **pierduţi pe frontul şi în zonele din Europa de Est.** Aviaţia americană şi-britanică au distrus pe teritoriul Germaniei circa **10.000.000 de clădiri.** Au fost rase de pe faţa pământului oraşe în care nu au existat niciun fel de obiective militare, precum Dresda.

Bombardarea sistematică a populaţiei civile germane a condus la comiterea unor **abominabile crime**

împotriva Umanităţii, pe care nu Le-a mai judecat niciun tribunal. După ocuparea Germaniei, tot ceea ce a avut această ţară valoros din punct de vedere tehnic şi ştiinţific a fost **jefuit** de către ruşi, americani, englezi şi mai puţin de către francezi. I.V. Stalin a insistat ca Germania să plătească reparaţii de război în valoare de 20 miliarde dolari, dar puterile occidentale s-au opus. A rămas, în final, ca **fiecare din cele patru ocupante** (U.R.S.S.

S.U.A., Marea Britanie şi Franţa) **să-şi recupereze din reparaţiile de război pe seama zonei de ocupaţie pe care o are.** Ruşii au demontat toate fabricile din Germania de Est (uzate de război) şi le-au transportat în U.R.S.S.

Ce nu li s-a putut lua germanilor au fost extraordinara lor capacitate de creaţie şi inventivitate, solidaritatea naţională, disciplina socială şi un cult al muncii unic în lume. Acestea şi nu „Planul Marshall”, cum susţine propaganda americană, au fost principalele cauze care au făcut ca, **în 1950, Germania să atingă nivelul general al producţiei anului 1939,** an în care Hitler a declanşat cel de-al doilea război mondial. România, după 16 ani de la „revoluţie”, în condiţii de pace, este departe de nivelul economic al anului 1989.

Hitler voia să mute Iadul în Rusia!

Istoriografia românească s-a ocupat foarte puţin sau aproape deloc de scopurile şi comportamentul Germaniei celui de-al treilea Reich în teritoriile ocupate, aşa că ne vedem obligaţi să apelăm tot la surse occidentale. Ne-am oprit la G**.L.** Weinberg şi opera sa „O *lume sub arme”* apărută în anul 1994, ca fiind sursa cea mai recentă. După cum demonstrează acest mare istoric, **Germania nazistă pregătea spaţiului rusesc o soartă de-a dreptul înspăimântătoare,** constând, în principal din:

exterminarea marii majorităţi a populaţiei urbane, prin înfometare;

— Exterminarea bătrânilor şi persoanelor cu handicap, prin împuşcare; exterminarea pe loc, acolo unde

erau descoperiţi, prin împuşcare, a tuturor evreilor;

Moscova şi Leningradul (Sankt Petersburg) urmau să fie rase de pe faţa pământului; cele două capitale ale imperiului rusesc urmau să fie transformate în lacuri;

— Exterminarea prin înfometare a prizonierilor de război ruşi; de altfel, arată G**.L.** Weinberg, în februarie 1942, din 3, 9 milioane de prizonieri ruşi, 2, 8 milioane erau deja morţi, prin înfometare, împuşcare şi boli; ţărănimea rusească urma să fie adusă în stare de robie pe moşiile generalilor şi mareşalilor germani, care au primit, prin „decrete ale Führerului", uriaşe domenii din pământurile Rusiei.

Interesant este faptul că şi la Washington, în anul 2005, predomină părerea că *„Rusia este prea mare pentru a putea fi democratică".*

Holocaustul a fost general

G**.L.** Weinberg arată că, **înainte de a fi fost utilizate împotriva evreilor la Auschwitz, gazele asfixiante de tipul Cykâon, au** fost **experimentate pe prizonierii ruşi.**

Atâta timp cât Germania nazistă triumfa, toate statele Europei care nu se aflau în război cu ea, inclusiv Vaticanul, au colaborat cu aceasta. Elveţia livra Germaniei tunuri de tip „Gothard" şi „Simplon", iar Turcia îi livra zeci de mii de tone de crom. Aceste ţări „s-au lepădat" de Germania abia în anul 1944.

Primele deportări de evrei, din zonele ocupate de Germania, către lagărele de exterminare din est, au început **în octombrie 1941.** Evreii din spaţiile ruseşti ocupate nu erau deportaţi, ci exterminaţi pe loc. Numai **în Ucraina** au fost **exterminaţi 1.100.000 de evrei.**

Pentru păstrarea purităţii „rasei superioare", **Hitler a exterminat circa 200.000 de germani cu handicapuri fizice şi mentale.** Nu au fost cruţaţi nici bătrânii şi nici chiar invalizii şi marii mutilaţi din rândul veteranilor primului război mondial. Şi condiţiile de viaţă din România, de după anul 1989, au condus la exterminarea, prin mizerie, foamete şi boli a multor

bătrâni şi handicapaţi, precum şi a multor veterani de război…

Foarte puţini germani s-au opus regimului naţional-socialist al lui Hitler. Armata germană a cooperat, iar imensa majoritate a populaţiei s-a făcut că „nu observă”. Ca atare, responsabilitatea pentru toate crimele celui de-al treilea Reich revine întregii naţii germane a acelei epoci.

Deportările de forţă de muncă pentru industria şi agricultura germană în anii războiului-au atins nivelul de aproximativ **8 milioane de oameni.** Toate oraşele Germaniei, toate uzinele şi toate centrele agricole aveau pe lângă ele tabere de muncă forţată cu regim de semisclavie.

Populaţia Germaniei a văzut imensele coloane de muncitori sclavi, trataţi mai rău ca animalele de muncă, dar s-a complăcut cu statutul său de „rasă superioară” şi **a profitat. Aşa ar fi arătat întreaga Europă, de la un capăt la altul, dacă Germania ar fi câştigat războiul.** Această teribilă naţie germană a pierdut două războaie mondiale, iar la începutul secolului XXI se află în vârful ierarhiei celor mai bogate state ale lumii, constituind locomotiva economică a Europei. Rămâne de văzut dacă vom ajunge la o Germanie europenizată, sau la o Europă germanizată…

Polonia – program de exterminare

Pentru Polonia, Hitler programase o soartă îngrozitoare. **Imensa majoritate a populaţiei poloneze urma să fie exterminată.** S-ar fi păstrat doar o rezervă de muncitori-sclavi. În Polonia s-a aplicat sterilizarea forţată în masă. Această ţară **urma să fie populată cu elementul etnic german.**

Iată de ce a stârnit stupoare în întreaga lume declaraţia preşedintelui-electrician al Poloniei, **Lech Wałęsa,** din mai 1995, la împlinirea al 50 ani de la încetarea celui de-al doilea război mondial, potrivit căreia *„regimul comunist instaurat de ruşi în Polonia a fost mai rău decât ocupaţia nazistă”.* Acest avorton al clasei

muncitoare, **agent** C**.I.A.,** a fost distins cu Premiul Nobel pentru Pace.

Polonia a devenit centrul lagărelor de concentrare pentru exterminarea evreilor din întreaga Europă.

Interesant este faptul că **nemţii nu au desfiinţat colhozurile** din zonele ocupate ale fostei U.R.S.S)., **considerându-le mai rentabile,** din punct de vedere economic, decât gospodăriile individuale mici.

Românii, în frunte cu Ion Iliescu, Petre Roman, Corneliu Coposu, Ion Diaconescu etc. au fost mai „deştepţi" în 1990, aruncând agricultura română în Evul Mediu, prin **desfiinţarea marilor unităţi agricole moderne, iată o cauză a mizeriei** din **România.**

Pentru administrarea zonelor ocupate din Est, la Berlin, a luat fiinţă „Ministerul Teritoriilor Ocupate din Europa de Est", condus de **Alfred Rosenberg/**

Zonele mari erau conduse de **Reich-comisari,** având în subordine **comisari regionali.**[78]

La un pas de războiul chimic

Teribilele gaze de luptă neuro-paralitice cu o extraordinară putere letală, din categoria *Taburi, Sarin, Soman,* au fost descoperite de către savanţii germani încă **din 1936**. În anii războiului, producţia acestor monstruoase arme chimice a crescut, iar experimentareajor s-a făcut în lagărele de prizonieri ruşi şi în lagărele de exterminare**. În mai 1943, Hitler a decis să treacă la folosirea gazelor de nimicire în masă** *Tabun, Sarin, Soman,* dar serviciul de spionaj al armatei, Abwehr, condus de amiralul Canaris, l-a „informat" pe „Führer" că şi „aliaţii" ar dispune de aceste gaze de luptă. De teama represaliilor, Hitler a renunţat.

Adevărul este că **amiralul Canaris l-a dezinformat în mod premeditat pe Hitler.** Americanii şi ruşii au

---

78N. edit.: Comisarii pot fi întâlniţi în vremea lui Lenin şi Stalin, în timpul Reich-ului dar şi...acum, la UE ! Mai mult, în perioada interbelică, România avea... comisari de poliţie.
Denumirea ne aminteşte de acei „comis", din Evul Mediu, din ţările româneşti...

intrat în posesia acestei arme chimice apocaliptice numai după ce le-au capturat de la nemţi în 1945. **Fabrica I.G. Farben de la Dyhemfurt,** unde se produceau gazele Sarin, Tabun, Soman, **a căzut în mâinile ruşilor în perfectă stare de funcţionare.**

În a doua jumătate a anului 1944, sub efectul psihologic al bombardamentelor germane asupra Londrei, cu rachetele V-1 şi V-2, **W. Churchill a vrut să treacă la utilizarea mijloacelor chimice de luptă clasice,** utilizate în primul război mondial, **împotriva oraşelor germane,** dar s-au opus americanii şi Statul Major General britanic. Lumea nu a dus niciodată lipsă de conducători nebuni…

Teribilele arme-rachetă

Primele rachete de tipul **V-1** au fost lansate împotriva Londrei în noaptea de **12 – 13 iunie 1944,** la o săptămână după debarcarea din Normandia.

Racheta V-1 era, de fapt, o „bombă zburătoare" cu profil de avion şi cu un motor reactiv. Evolua cu o viteză de peste **600 km/h** şi purta la bord o încărcătură explozivă de **o tonă.** După modéflul rachetei germane V-1, americanii au realizat **„rachetele de croazieră",** în variantele terestră, aeriană şi navală, cu care au făcut adevărate ravagii în cele două războaie din Golful Persic (1990 – 1991 şi 2004) şi în războiul împotriva Serbiei (1999).

Asupra Marii Britanii au fost lansate **22.400 rachete *V-1,*** din care 1.600 de la bordul unor avioane de bombardament.

Adevărata armă-rachetă s-a dovedit a fi **varianta *V-2,*** cu o viteză de **3.200 km/h,** o altitudine de peste 80 km şi o rază de acţiune de peste **300 km. Racheta V-1** este cea care **a deschis era cosmică,** lucru pe care învingătorii în cel de-al doilea război mondial au refuzat să-l recunoască. În ultimele luni ale războiului, asupra Marii Britanii şi Belgiei au fost lansate 3.200 rachete V-2.

Autorul acestor fantastice realizări a fost tânărul

savant german **Wernher von Braun**[79]**,** născut în **1912,** la Wirsitz. Avea doar **32 ani** când i-a deschis Omenirii drumul spre Cosmos. W. von Braun şi echipa lui de ingineri proiectanţi a constituit cea mai valoroasă „pradă de război" pentru armata americană din Germania, în anul **1945.**

Programele spaţiale – creaţie germană

Toate programele spaţiale americane şi ruseşti poartă amprenta geniului creator al acestui german. Dacă nu l-au putut captura pe savant, **ruşii au pus în schimb mâna pe fabrica de rachete a acestuia de la Peenenmunde** (subterană), în perfectă stare de funcţionare şi cu câteva sute de rachete V-2 gata de lansare. Toate acestea au fost transportate în U.R.S.S. Odată cu fabrica au fost duşi în U.R.S.S. toţi inginerii, tehnicienii şi maiştrii de înaltă calificare pe care i-au putut identifica ruşii. Pe această bază, inginerul rus S.P. Korolev a construit **prima rachetă intercontinentală din lume.** Autorul motorului rachetă cu combustibil lichid a fost inginerul V.P. Gluşco, asistat de P.M. Isaev şi A.N. Piliughin.

După reunificarea Germaniei, survenită în octombrie **1990,** pusă la cale prin pactul Gorbaciov – Kohl, spre stupefacţia puterilor occidentale – S.U.A., Franţa, Marea Britanie –, care au fost luate prin surprindere, marele savant **Wernher von Braun a renunţat la cetăţenia americană şi s-a întors în patria-mamă.** Când a părăsit definitiv pământul american, declaraţiile lui W. Braun la adresa S.U.A. nu au fost deloc măgulitoare sau de recunoştinţă. Dimpotrivă, cuvintele savantului au exprimat **profunde sentimente antiamericane.**

---

79 N. aut.: W. von Braun, atât ca student la Politehnică, precum şi ca realizator al primelor sisteme de rachete din lume, l-a avut în permanentă ca dascăl şi consilier pe Herman Oberth, cetăţean al României de naţionalitate germană, născut la Mediaş, unde există o „Casă Memorială" ce-i poartă numele.

N. edit.: Este recunoscut faptul că România a scurtat războiul cu 6 luni, o perioadă poate suficientă Germaniei, cu noile invenţii (pe care le aştepta şi Antonescu !), să întoarcă soarta Marelui Conflict...

Istoria a reţinut şi atitudinea savanţilor englezi faţă de primele informaţii cu privire la posibilitatea realizării de către Germania a „armei rachetă”.

Încă din anul 1941, ataşatul militar al Marii Britanii în Suedia a intrat în posesia unor date tehnico-ştiinţifice din care rezultau **preocupările Germaniei în domeniul realizării unor mijloace de lovire cu** pro**pulsie reactivă.** W. Churchill a supus aceste informaţii Consiliul Ştiinţific al Marii Britanii, condus de savantul Cherwell. După ce au studiat aceste date, cele mai înalte somităţi ale ştiinţei şi tehnologiei britanice au ajuns la concluzia că totul nu este decât un „bluff”. **Savanţii britanici s-au dovedit incapabili să creadă că nemţii ar putea** pro**duce ceva ce lor le era încă inabordabil.** Trufie tipică engleză. După ce le-au căzut miile **de** rachete germane în cap, probabil că s-au „convins” că alţii pot **fi** mai inteligenţi decât ei…

Germania putea întoarce soarta războiului… cu petrolul românesc!

Evoluând exclusiv în atmosferă, racheta V-1 era, în realitate, un avion cu reacţie fără pilot. Primul avion cu reacţie din lume (după **avionul cu reacţie al lui Henri Coandă, din 1910,** care **nu a fost recunoscut)** pilotat, a fost avionul german **„Heinkel-178”,** care a zburat în **august 1939.** Au mai existat şi alte modele, dar cele mai perfecţionate şi capabile să îndeplinească misiuni de luptă au fost avioanele cu reacţie „Messershmitt-262” şi „Ardo-234”.

Avionul reactiv **„Messershmitt-262”** a fost introdus în luptă în **primăvara** anului **1944** şi a produs adevărate ravagii în aviaţia aliaţilor, **Nimic nu-i putea sta** în **cale.** Era însă prea târziu ca să mai poată schimba raportul de forţe. Superioritatea numerică în aviaţie a „aliaţilor” era zdrobitoare, iar **după ieşirea României din alianţa cu Germania, aviaţia germană a ajuns „la pământ”.** Avionul reactiv **„Ardo-234”** avea două motoare şi era destinat misiunilor de bombardament. Au fost construite **200** asemenea aparate. Viteza şi altitudinea pe care le

realizau aceste avioane le făceau **invulnerabile** faţă de orice avion de vânătoare din arsenalul de război al Aliaţilor/

Tehnica radar, care avea să revoluţioneze întrebuinţarea aviaţiei, atât civile, cât şi militare, a fost **realizată, în paralel, atât de către germani, cât şi de către englezi.**

Staţiile radar germane au fost mai sofisticate şi mai performante. feermanii au comis însă enorma greşeală de a nu fi adaptat staţiile-radar la bordul navelor de suprafaţă şi submarinelor care operau **în Atlantic,** lucru pe care englezii l-au făcut. Acesta a fost unul din motivele de bază pentru care Germania a pierdut, în final, războiul naval din Atlantic.

Aceeaşi greşeală au comis-o şi japonezii. Deşi dispuneau de tehnică radar, nu au adaptat-o la nevoile navelor de război, lucru pe care americanii l-au făcut. Aceasta explică, în cea mai mare parte, pierderea de către Japonia a mai tuturor bătăliilor navale cu S.U.A., după atacul prin surprindere de la Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941. Flota japoneză lupta ca un boxer legat la ochi şi nu avea cum să câştige.

„Geniul american" venea din Germania...

Pătrunzând pe teritoriul Germaniei, **trupele ruseşti au capturat fabrica de avioane cu reacţie *„Ardo-234",* iar trupele americane au pus stăpânire pe fabrica *„Messerschmitt".***

Tot ceea ce au realizat, atât americanii, cât şi ruşii, în materie de aviaţie militară cu reacţie, în anii Războiului Rece au avut ca bază de plecare realizările în acest domeniu ale Germaniei celui de-al treilea Reich.

„Aripa zburătoare" tip Delta cu reacţie, numită „Horten-V" a fost **realizată de către savanţii germani încă din anii 1943 – 1944.** Capturată de americani, aceasta a stat la baza realizării super-avionului „ß**-2"** la un preţ de 2 miliarde dolari pe unitate. Savanţilor americani le-au trebuit mai mult de **30 ani** ca să valorifice această ingenioasă creaţie a geniului german.

Tehnologia *„Steaith”* prin care un avion devine „invizibil” faţă de mijloacele radar a fost **tot o invenţie germană.**[80] Aceasta a fost capturată de englezi în anul 1945, dar savanţii din fabricile de avioane britanice s-au dovedit incapabili s-o poată materializa, fapt pentru care a fost vândută americanilor. După eforturi care au durat în jur de **40 ani,** americanii au realizat primele două avioane cu tehnologie „Steaith”. Este vorba de avionul ***„F-117”*** şi avionul **„ß-2”.** Fiind extrem de costisitoare, tehnologia „Steaith” nu a putut fi abordată decât de către americani şi ruşi.

„Războiul fulger” şi arma atomică

Cea mai „revoluţionară” dar şi **cea mai monstruoasă consecinţă** a celui de-al doilea război mondial în domeniul ştiinţei şi tehnologiei a constituit-o **descoperirea puterii apocaliptice a atomului şi transformarea acestuia într-o armă împotriva Omenirii.**

Despre efectele bombelor atomice americane de la **Hiroshima** şi **Nagasaki** am vorbit într-un capitol anterior, aşa că ne vom rezuma doar la unele informaţii cu caracter istoric, utile celor dornici de cunoaştere.

Descoperirea posibilităţii realizării reacţiei în lanţ, prin bombardarea cu neutroni a atomilor de uraniu cu degajarea unei imense cantităţi de energie, aparţine chimistului german **Otto Hahn,** încă din anul **1938.**

Otto Hahn, împreună cu un alt savant german, fizicianul **Wernher Heisenberg,** a continuat cercetările pentru a stabili cel mai bun material pentru reacţia de fisiune continuă (în lanţ), ce cantitate de substanţă radioactivă era necesară (realizarea masei critice), cum ar putea fi ţinută sub control reacţia şi altele. Răspunsul la

---

80 N. edit.: Pentru a impune teza de „popor ales” şi deci teamă globală, americanii au lăsat să „transpire” ideea că Steaith este un cadou de la extratereştrii cu care colaborează „pentru binele Omenirii”...

aceste întrebări l-a găsit savantul danez **Niels Bohr**[81]**,** cu puţin înainte de începerea celui de-al doilea război mondial. **Nemţii nu au găsit răspunsul la ultimele două întrebări**-Substanţa cea mai potrivită s-a dovedit a fi Uraniul 235, un izotop al Uraniului 236. Separarea uraniului de restul elemenelor s-a dovedit a fi o problemă tehnologică extrem de dificilă. **Crezând că vor câştiga războiul în timp scurt, nemţii nu s-au mai „încurcat" cu o armă ce necesita eforturi imense,** pe parcursul mai multor ani.

Ceauşescu pregătea bomba atomică?

Nemţii au descoperit rolul „apei grele" în modelarea fisiunii nucleare, dispunând şi de singura fabrică din lume de „apă grea". Este vorba de fabrica de la **Norsk Hydro** din **Norvegia,** ţară ocupată de trupele germane în aprilie 1940. Această fabrică a fost însă **scoasă din funcţiune** printr-o serie de acte de sabotaj puse la cale de serviciul de spionaj al Marii Britanii şi prin bombardamente ale aviaţiei engleze, în februarie, iulie şi noiembrie 1943. Între timp, **cu aportul savanţilor veniţi din Europa, americanii au înălţat uriaşe instalaţii de producere a „apei grele".**

„Sângerosul" regim al „dictatorului" Nicolae Ceauşescu a lăsat moştenire României, **una dintre cele mai moderne fabrici de „apă grea" din lume** şi cu un produs de cea mai înaltă calitate. Mare minune că „democraţii şi reformatorii" de după 1989 încă nu au distrus-o sau nu au dat-o pe te miri ce unor „investitori strategici străini". Au tot timpul s-o facă…

Arma atomică – creaţie a savanţilor evrei

Americanii au beneficiat de serviciile altor doi savanţi germani. Este vorba de **Otto Frisch** şi **Rudolf Peleris*,** care au determinat cum poate fi realizată o bombă atomică dintr-o cantitate determinată de Uraniu 235, apropiind cu mulţi ani momentul realizării primei bombe atomice.

---

81 N. edit.: De origine iudaică.

La recomandarea lui Sir Henry Tizard, **W. Churchill a înfiinţat *„Comisia Ştiinţifică Malud”,*** însărcinată cu lansarea programului atomic al Marii Britanii. Temporar, probabil că savanţii englezi au fost cei mai avansaţi în acest domeniu, dar **refuzul lor de a coopera încă de la început cu americanii,** care le-a făcut o invitaţie în acest sens în anul 1941, i-a făcut să rămână în urma acestora.

După intrarea S.U.A. în război, consilierul ştiinţific al preşedintelui F.D. Roosevelt, împreună cu un grup de savanţi, printre care **Albert Einstein*, Enrico Fermi, Niels Bohr** ş.a. l-au informat pe acesta, la **9 martie 1942,** despre progresele făcute în domeniul cercetărilor nucleare, convingându-l că, printr-un efort industrial major, arma atomică ar putea fi realizată până la sfârşitul anului 1944. Aceasta, dacă se va acţiona cât mai urgent posibil şi cu eforturi maxime. **La 17 iunie 1942, F.D. Roose**velt **a aprobat programul S.U.A. de realizare a bombei atomice”.**

Cu un potenţial industrial uriaş, cu un teritoriu invulnerabil faţă de orice atac, cu aportul celor mai valoroşi savanţi ai Europei refugiaţi peste Ocean, **S.U.A. erau în cea mai favorabilă poziţie pentru a susţine un program de o asemenea anvergură.** Au fost înălţate construcţii industriale uriaşe, pentru obţinerea pe trei căi a Uraniului 235 simultan, precum şi a unei uzine de producerea plutoniului, despre care s-a aflat că putea fi utilizat la construirea bombei atomice. Astfel de instalaţii au fost construite la **Oak Ridge** în Tennessee, **Los Aiamos** din New Mexico şi **Hanford** – Washington. Tot acolo se găsesc şi în anul 2005, dar la un nivel super-modern.

Marile Puteri şi puterea atomului

S.U.A. şi Marea Britanie au cooperat parţial la cercetările în domeniul nuclear, americanii fiind mereu obsedaţi de teama că

„Englezii nu sunt în stare să păstreze secretul” acestor extraordinare cercetări. Americanilor nici nu le trecea prin cap că **spionii ruşi erau deja adânc penetraţi în însăşi inima cercetărilor atomice ale**

S.U.A., după cum s-a demonstrat în anii postbelici.

Programul atomic american a fost încredinţat trupelor terestre ale S.U.A., iar cartierul general al programului a fost instalat în cartierul Manhattan din New York, de unde i s-a şi tras numele codificat de ***„Manhattan Project”.*** Printre savanţii angajaţi în acest program, cel mai „secret” din câte au existat vreodată în lurrie, care au lucrat pentru ruşi s-au numărat **Klaus Fuchs*,** german, descoperitorul metodei de separare a Uraniului 235 prin difuziune gaz; oasă, şi savanţii americani, soţ şi soţie, **Ethel şi Julius Rosenberg*,** condamnaţi ulterior la moarte şi executaţi pe scaunul electric.

Japonia a **început cercetările atomice încă din 1930,** dar nici potenţialul ştiinţific şi nici cel tehnologic nu i-au permis decât rezolvarea unor probleme parţiale ale programului nuclear standard parcurs de S.U.A. şi U.R.S.S. în schimb, în anul 2005, Japonia, a doua putere economică a lumii, dispune de toate componentele necesare, pe care, dacă le asamblează, **poate deveni o mare putere nucleară, în cel mult 1 – 2 ani.** Japonia este o putere nucleară potenţială. Haosul general din lume ar putea apropia momentul transformării Japoniei într-o putere nucleară.

Planul „Uranus”.

Savanţii ruşi „persecutaţi de sângerosul dictator I.V. Stalin” **erau, încă din 1030, la curent cu toate problemele ştiinţifice legate de programele nucleare ale vremii.**

Programul propriu-zis de fabricare a bombei atomice ruseşti a fost lansat de către I.V. Stalin în anul 1942, dar ruşii nu şi-au putut permite un ritm forţat, ca cel american, deoarece, în anul respectiv, Rusia Sovietică era ocupată de trupele germane până la Volga şi până în Caucaz.

Numele de ***„Uranus”*** dat pianului de operaţii al marii **„Bătălii pentru Stalingrad”** a fost inspirat de **lansarea concomitentă a programului construirii**

bombei atomice ruseşti. U.R.S.S. a fost întârziată în producerea bombei atomice, după cum arată istoricul G.L. Einberg, deoarece **purta, în proporţie de 90% greul războiului cuGermania** celui de-al treilea Reich. Nevoile frontului aveau prioritate în raport cu orice programe de cercetări ştiinţifice. Aceasta a făcut ca prima bombă atomică rusească să fie detonată abia în **1949.**

Timp de patru ani, S.U.A. au deţinut monopolul asupra acestei arme, situaţie pe care **au exploatat-ô la maximum** pentru a se consolida ca lider absolut al lumii capitaliste şi pentru a lansa Războiul Rece şi acţiunile de subminare a fostei „lumi comuniste".

Un alt istoric, de data aceasta american, respectiv David Hollowey, profesor la Universitatea Vale, în cartea sa intitulată *„Uniunea Sovietică în cursa înarmărilor"*, apărută în 1983 şi reeditată în 1996, face şi mai multă lumină în acest domeniu. Profesorul american arată că, **la scurt timp după descoperirea reacţiei de fisiune la Berlin, în decembrie 1938, savanţii ruşi din domeniul fizicii nucleare, în acelaşi timp cu colegii lor din S.U.A. şi Marea Britanie au înţeles imediat importanţa colosală a acestei descoperiri din punct de vedere militar.**[82]

În *1939, la o prelegere în faţa studenţilor săi, savantul rus Igor Tani afirma: „Ştiţi voi ce înseamnă această descoperire? Aceasta înseamnă că se poate construi o bombă ce ar putea râde de pe suprafaţa Pământului un oraş întreg, pe o rază de 10 km".*

Arma nimicitoare – obsesia Marilor Puteri

Centrul de cercetări nucleare ruseşti a fost realizat la **Leningrad** (Sankt Petersburg), sub conducerea academicianului **Igor Kurciatov.** Laboratoarele şi instalaţiile pentru producerea plutoniului necesar producerii exploziei atomice au fost conduse de savantul **N.N. Semenov.**

---

82 N. edit.: Interesant, foarte interesant, este modul în care apar marile invenţii în Istoria Omenirii ! Ca la un semnal şi exact când e nevoie, mai multe naţii sunt preocupate de radar, arma atomică, tancuri etc...

Fisiunea nucleară a fost realizată de ruşi sub conducerea lui Igor Kurceatov în **aprilie 1939,** iar institutul condus de N.N. Semenov a demonstrat că se poate trece la experimentările pentru producerea reacţiei de fisiune în lanţ, folosind Uraniul 235.

În **iunie 1942,** s-a constituit *„Comisia pentru Uraniu”* a Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S. Tot în acelaşi an au început construcţiile la instalaţiile producătoare de „apă grea”, a ciclotronului, precum şi a celor de sepa/are a izotopilor radioactivi.

În **1940,** printr-o scrisoare adresată guvernului **U**.R.S.S., **savantul N.N. Semenov informa asupra posibilităţii construirii unei bombe cu o putere distructivă imensă,** incomparabilă cu orice formă de explozibil existent în lume.

Problema a fost însă blocată de invazia germană din 21 iunie 1941 şi de efectele catastrofale ale acesteia asupra părţii apusene a **U.R**.S.S.

În **mai 1942,** de pe front, unde era locotenent de aviaţie, **G.N. Fliorov,** unul dintre cei mai străluciţi studenţi ai lui Kurciatov, **i-a scris personal lui I.V. Stalin,** atrăgându-i atenţia asupra necesităţii utilizării rapide a reacţiei de fisiune nucleară pentru construirea unei arme nimicitoare. Altfel, U.R.S.S., va fi depăşită de Germania şi S.U.A. **I.V. Stalin a fost sensibilizat de scrisoarea lui G.N. Fliorov,** ceea ce demonstrează că liderul de la Kremlin era un om abordabil şi nu un „balaur cu şapte capete” înghiţitor de oameni, cum l-a prezentat propaganda americană postbelică. Tri urma semnalului de alarmă tras de G.N. Fliorov, Stalin a făcut observaţii severe (fără a „tăia” capete) Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., iar **din februarie 1943 programul nuclear rusesc a fost relansat în forţă.**

Programul nuclear sovietic

Preocupaţi de nevoile colosale ale frontului sovieto-german, Stalin şi savanţii ruşi ştiau că nu vor putea construi prima bombă atomică pentru a putea fi folosită împotriva Germaniei. Ruşii erau însă absolut siguri că în

acest domeniu, după război, vor trebui să facă faţă concurenţei americane şi britanice.

Cu uriaşul său potenţial industrial şi tehnico-ştiinţific, cu imensele sale bogăţii şi teritoriul nêafectat de război, S.U.A. au câştigat cursa atomică cât U.R.S.S. în următorii 45 – 50 ani, **americanii au câştigat toate „cursele" până la prăbuşirea U.R**.S.S., survenită la 25 decembrie 1991. Se ştie însă că ulciorul nu merge de multe ori la apă. Într-o zi, roata istoriei se va întoarce…

În anul 1945, după explozia primei bombe atomice americane, preşedintele S.U.A., Harry Truman şi savanţii americani erau „convinşi" că ruşilor le vor trebui cel puţin **20 ani** pentru a fabrica prima bombă atomică, cu economia lor „primitivă".

La fel ca în S.U.A., programul nuclear rusesc, condus de academicianul Kurciatov, **a atacat simultan cele trei domenii fundamentale ce deschideau calea producerii bombei atomice,** respectiv:

realizarea reacţiei în lanţ într-un reactor experimental, folosind uraniul natural; construirea de instalaţii pentru separarea izotopilor radioactivi; studierea folosirii, atât a Uraniului 2.35, cât şi a plutoniului, pentru fabricarea de bombe atomice.

La sfârşitul anului 1945, sute de savanţi lucrau la programul nuclear rusesc.

În **1945, Kissinger pregătea războiul psihologic**

În **cursul anului 1945, au fost aduşi în U.R.S.S. şi savanţi şi tehnicieni germani.**

În acelaşi timp, **zeci de mii de specialişti militari şi civili germani** care l-au slujit pe Hitler, **în uniforme ale armatei americane, erau trecuţi Oceanul Atlantic, de navele de transport ale S.U.A.** Aceştia au jucat un rol imens în dezvoltarea industriei aerospaţiale americane.

În aceeaşi perioadă, **un numeros grup de specialişti germani din domeniul propagandei psihologice,** care au lucrat nemijlocit în celebrul minister condus de doctorul Joseph Goebbels, a fost **transportat în**

S.U.A. sub conducerea tânărului profesor Henry Kissinger (evreu de origine). Aceştia **au pus bazele structurilor şi instituţiilor americane de „război psihologic" împotriva lumii comuniste** care au jucat un rol imens în subminarea permanentă şi sistematică a acestei lumi, până la prăbuşirea ei.

După „victoria" S.U.A. în Războiul Rece, industria americană de „război psihologic" nu numai că nu şi-a încetat sau redus activitatea, ci şi-a adâncit-o şi adaptat-o la noile condiţii la scară globală. ***„Pericolul comunist",*** cu care propaganda psihologică americană a înfricoşat lumea timp de 45 ani a fost **înlocuit,** nu cu unul, ci **cu mult mai multe „pericole".**

Acum se vorbeşte de „neo-imperialismul rusesc" de „pericolul galben", de „pericolul japonez", „pericolul german", de „ciocnirea civilizaţiilor", dar mai ales de **„pericolul terorismului internaţional",** ***pe fondul căruia sau şi declanşat războaiele de cucerire din ultimii ani.***

Războiul – „starea naturală" a SUA

Iată cum putem constata că **urmările celui de-al doilea război mondial ne influenţează viaţa şi după 60 ani** de la terminarea lui. În acest interval de timp, **societatea americană** a făcut dovada că se degradează, se sufocă, pur şi simplu **se ruinează în condiţii de pace. Starea „naturală"** a acestei societăţi auto-intitulată „unica hiperputere" mondială este **războiul.**

Revenind la programul nuclear rusesc, sursele istorice americane citate anterior arată că în **primăvara** anului **1945,** sub conducerea academicianului **Kurciatov,** a început construirea **primului reactor industrial pentru producerea plutoniului.**

Pe timpul istoricei conferinţe de la **Potsdam** din perioada 17 iulie – 2 august 1945, a şefilor de stat şi de guvern din U.R.S.S., S.U.A. şi Marea Britanie, prilej cu care s-au luat hotărâri cu privire la reglementarea situaţiei postbelice în Europa, în special la statutul şi la frontierele Germaniei, s-a produs **prima explozie atomică**

americană, dar şi ruşii aveau un program nuclear solid.

Zeci de ani la rând, o seamă de istorici, atât din vest, cât şi din est au susţinut că, preşedintele S.U.A. Harry Truman, care a fost informat printr-o telegramă despre efectuarea cu succes a primei explozii atomice, nu i-ar fi spus nimic lui I.V. Stalin despre acest eveniment epocal care marca intrarea Omenirii în era atomică. Printre cei care au susţinut acest lucru s-a numărat şi W. Churchill.

Casa Albă – condusă de... Stalin?

Istoricul american David Holloway este singurul care spune adevărul. În cartea sa *„Uniunea Sovietică în cursa înarmărilor”* (pag. 25), acesta arată că, pe data de **24 iulie 1945, H. Truman** a avut o **întâlnire particulară cu I.V. Stalin,** prilej cu care **l-a informat,** spunând: *„Avem o armă nouă cu o putere de distrugere ieşită din comun”.* Chiar din însemnările personale ale lui H. Truman rezultă că I.V. Stalin i-a răspuns: *„Mă bucur să aud acest lucru şi* ***sper să fie folosită cu succes împotriva Japoniei”***[83]

Istoricul american ţine să precizeze, în acelaşi timp, că **I.V. Stalin era absolut la curent cu toate succesele repurtate de americani în programul lor nuclear,** în special datorită informaţiilor furnizate de savantul german **Klaus Fuchs,** care lucra chiar în „creierul” programului american de realizare a bombei atomice, *„Manhattan Project”.*

Întors la Moscova după Conferinţa de la Potsdam, I.V. Stalin a ordonat intensificarea la maximum à programului nuclear rusesc, concomitent cu începerea producţiei de mijloace strategice purtătoare, mai ales a rachetelor. **Dacă americanii au câştigat cursa atomică, ruşii au câştigat cursa cosmică.**

De câte ori poate fi distrusă Terra?

La **29 august 1949,** fosta U.R.S.S. a explodat prima

---

83 N. edit.: Ulterior, americanii au justificat „alegerea” Japoniei cu...buna intenţie ca aceasta să nu fie sovietizată, Armata Roşie fiind în ofensivă spre Tokio.
Constatăm, însă, că Stalin fie ştia planul stabilit deja, fie era cu adevărat... „tătucul popoarelor”...

bombă atomică pe bază de plutoniu. În anul **1951,** ruşii detonează prima bombă atomică pe bază de Uraniu 235, extras din minereul luat din România.

Iată cum, România, această ţară balcanică, plasată în calea tuturor răutăţilor, i-a ajutat pe germani, cu petrol, ca să poarte „războiul fulger" împotriva Europei şi pe ruşi, cu uraniu, ca să aspire la dominaţia mondială cu arsenalul lor nuclear.

În **august 1953,** la cinci luni după moartea lui I.V. Stalin, **ruşii detonează prima bombă termonucleară (cu hidrogen), devansându-i pe americani cu câteva luni.** Aceştia se răzbună detonând, în **februarie 1954,** o bombă termonucleară de o putere monstruoasă de **15 megatone** (15.000.000 tone TNT). În **noiembrie 1955,** ruşii răspund provocării cu o bombă termonucleară de peste **20 de megatone.**

În acest mod, prin voinţa politică a Washingtonului şi Moscovei, Omenirea a fost aruncată într-o **cursă monstruoasă a înarmărilor racheto-nucleare,** ce se putea încheia cu efecte apocaliptice, dacă Moscova nu ieşea din cursă.

În anul **1989,** când se pretinde că Războiul Rece ar fi încetat, S.U.A. şi U.R.S.S. dispuneau împreună de circa **50.000 de focoase nucleare şi termonucleare,** cu o putere totală de circa 13.000 megatone (adică **13 miliarde de tone** TNT). Cu aceste mijloace, viaţa pe Terra ar putea fi distrusă complet, de circa **15 ori.** Credem că ar fi suficient dacă ar fi distrusă o singură dată...

Aşa-zisele **tratate** dintre Moscova şi Washington, în urma cărora au fost anunţate **„reduceri" ale arsenalelor racheto-nucleare** din cele două ţări, nu sunt altceva decât **minciuni sfruntate,** demagogie deşănţată, dezinformare crasă şi manipulare neruşinaţă a opiniei publice mondiale.

Americanii şi ruşii nu au distrus nicio componentă de luptă nucleară. Cele care se pretinde că au fost „reduse" au fost, în realitate, **depuse la conservare.** S-a redus, într-adevăr numărul de rachete purtătoare. Rachetele

învechite, care aveau capacitatea de a transporta la obiectiv o singură încărcătură nucleară, au fost **înlocuite cu superrachete** capabile să transporte simultan 10 – 15 componente nucleare, ce pot fi dirijate independent, spre tot atâtea obiective. Normal că, în asemenea condiţii, numărul de rachete purtătoare putea fi redus, iar opinia publică mondială putea fi prostită…

Capitolul XI

TERRA ÎN HAOS Generalul Patton nu voia ruşi în Praga

În **cei 60 ani** care au trecut de la încheierea celui de-al doilea război mondial, **Omenirea a trecut prin cumplite momente de cumpănă, care puteau aprinde vâlvătăile unor noi conflagraţii globale.**

La începutul anului 1945, când armatele aliate se apropiau din toate direcţiile de inima Germaniei, Adolf Hitler îşi exprima public „convingerea" că întâlnirea dintre acestea se va transforma într-un conflict militar de proporţii. Evenimentele care au urmat întâlnirii de pe Elba, dintre trupele americane şi cele sovietice, au demonstrat că **Hitler nu era tocmai nebun în speranţele sale.**

Mult mai nebun s-a dovedit generalul american **George Patton,** comandantul Armatei a 3-a de tancuri, care a fost **pe muchie de cuţit în a materializa profeţia „Führerului". Aliniamentul râului Elba,** prelungit până la graniţa de sud a Germaniei, ca linie de despărţire între Armata Roşie şi trupele americano-britanice a fost **stabilit la Ialta** (4 – 12 februarie 1945) de către Stalin, Roosevelt şi Churchill. Întrucât în fâşia de acţiune a Armatei a 3-a de tancuri, comandată de G. Patton, trupele germane nu opuneau niciun fel de rezistenţă, aceasta a înaintat rapid, depăşind aliniamentul stabilit, îndreptându-se spre Cehoslovacia şi Praga.

Cu toate că ştia că Praga fusese ocupată de trupele ruseşti, **G. Patton i-a cerut aprobarea generalului D. Eisenhower,** comandantul suprem al Forţelor americano-britanice, **să intre cu armata sa la Praga, să-i dea**

afară de acolo pe ***„bastarzii ruşi”*** şi să „salveze” acest frumos oraş de *„robia bolşevică*evident că generalul Eisenhower nu putea aproba un asemenea act nebunesc, ordonându-i lui G. Patton să se retragă imediat la vest de aliniamentul Elbei. La rândul lor, ruşii au sesizat diversiunea generalului G. Patton, trimiţând în întâmpinarea armatei lui câteva grupări din teribilele tancuri ruseşti „T-34 – 85”.

Patton – mai popular ca Eisenhower

Armata 3-a de tancuri americană s-a retras acolo unde-i era locul, dar bătăiosul general G. Patton nu s-a astâmpărat. **La toate întâlnirile dintre înalţii reprezentanţi ai armatelor aliate,** inclusiv la cele pur festive, de schimburi de decoraţii, de cunoaştere reciprocă, de marcare a unor evenimente istorice etc., G. **Patton se** purta **cu ostilitate.** Lucrurile au întrecut orice măsură când gândurile şi intenţiile generalului G. Patton au devenit publice, prin intermediul presei şi radioului. Exoticul general, care **umbla cu două pistoale la brâu şi,** de **regulă, în stare de ebrietate-**era pur şi simplu vânat de jurnaliştii străini, dar **mai** ales americani, fiind deliciul presei. Generalul G. Patton nu era lipsit de o anumită glorie militară, atât reală, cât şi teatrală, amplificată de mass-media.

EI a condus trupele expediţionare americane în cadrul operaţiei „Torţa” de debarcare în Maroc, din anul 1942, precum şi în debarcarea din Sicilia, în 1943. În Normandia, în iunie 1944, a condus operaţia de debarcare a Armatei a 3-a de tancuri din eşalonul doi strategic şi a contribuit la succesul operaţiunilor militare din Franţa.

Un lucru este cert şi anume că **generalul G. Patton era mai popular în armata americană decât generalul D. Eisenhower.** Aceştia **se urau de moarte reciproc,** mai ales că Eisenhower i-o luase înainte lui Patton în grad şi funcţie, deşi era cu două promoţii mai tânăr. **Planeta devenise prea mică** pentru **cei doi rivali.** Românii au un proverb care glăsuieşte că *„fiecare pasăre, pe limba ei piere”.* Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu bătăiosul general

G. Patton.

„Mai devreme sau mai târziu ne vom bate cu ei!”

La **15 septembrie 1945,** primind ordin din partea generalului D. Eisenhower să dezarmeze toate unităţile germane din zona lui de responsabilitate, mai ales Divizia 11 tancuri „SS” care era intactă, lucru solicitat şi de ruşi, G. Patton i-a răspuns obraznic, declarând de faţă cu toată lumea şi cu telefonul deschis: *„Să-i ia dracu’ pe aliaţii noştri ruşi**! mai devreme sau mai târziu, ne vom bate cu ei.** Eu cred că ne vom bate foarte curând, iar cel mai bine ar fi s-o facem chiar acum. Putem reînarma trupele germane şi, împreună cu acestea, **armata S.U.A. i-ar putea azvârli pe ruşi înapoi în Rusia în trei luni de zile”.***

De la celălalt capăt al firului, Eisenhower i-a replicat: „Taci din gură George, nebun ce eşti! Acest fir poate fi interceptat şi **ai putea provoca un război cu Rusia** prin declaraţiile tale necugetate”.

În *loc să se domolească, generalul Patton i-a replicat: „Treaba aceasta trebuie făcută chiar acum. Dacă tu eşti fricos şi ţi-e teamă să nu-ţi pierzi funcţia, lasă toate lucrurile pe seama mea**. În zece zile pot provoca suficiente incidente, din care să rezulte că ruşii sunt vinovaţi, după care să-i atacăm** şi **să**-i **dăm afară”.***[84]

Declaraţiile explozive ale generalului Patton au fost într-adevăr **interceptate** de către serviciul de spionaj militar sovietic şi **aduse la cunoştinţă lui I.V. Stalin, care, la rândul său, i le-a comunicat preşedintelui S.U.A., Harry Truman.** Soarta generalului G. Patton era pecetluită. Acesta a fost **destituit** din funcţia de comandant al Armatei a 3-a de tancuri şi din funcţia de guvernator al Bavariei. În locul lui a fost numit generalul Lucian Truscott, care a executat ordinele primite.

---

84 N. edit.: Generalul Patton ştia ce vorbea ! SUA purtase toate războaiele de atunci după incidente provocate...Aceeaşi politică va fi folosită şi în cazul celor ulterioare (Coreea, Vietnam, Afganistan, irak).

Generalul Patton – asasinat de Eisenhower şi Truman, la cererea lui Stalin!

Lucrurile nu s-au oprit însă aici. La **9 decembrie 1945,** în timp ce se îndrepta spre un parc de vânătoare, unde avea de gând să vâneze fazani, generalul de armată George Patton, în vârstă de 60 ani, **a suferit un „accident”.** Călătorind pe şoseaua Frankfurt-Mannheim Speyer, la o curbă străjuită de copaci, **un camion a intrat în maşina generalului Patton,** un Mercedes deschis, avându-l la volan pe Henry Forrest, „şofer” din serviciul secret de pe lângă cartierul general al lui Eisenhower, pus special la dispoziţia acestuia. Harry H. Semmes, biograful lui Patton susţine că a fost vorba de un *„accident stupid de circujaţie”* în urma căruia generalul Patton şi-a pierdut viaţa.

În cartea sa intitulată *„The Algonquin Project”* apărută în anul 1974, la Editura Pyramid Books din New York, Frederick Noian demonstrează că **generalul G. Patton a fost asasinat din ordinul generalului Eisenhower, cu asentimentul preşedintelui Truman**. În momentul impactului, care nu a fost atât de violent, Patton a fost **lovit în frunte cu un glonţ special din cauciuc, tras de la mică distanţă, care i-a rupt pur şi simplu gâtul.** A fost vorba de un asasin de profesie, iar arma cu glonţul de cauciuc a fost comandată special în Elveţia.

Pentru ca lucrurile să pară cât mai tulburi, **asasinarea lui Patton a fost pusă pe seama mafiei internaţionale cu care generalul american ar fi avut legături,** în acţiuni de sustragere a unor cantităţi de aur din Banca Germaniei celui de-al treilea Reich. Nici acest lucru nu trebuie exclus, ţinând cont de jaful asupra tezaurului naţional al Irakului în 2003.

Război rece în Europa, „cald” în restul Lumii...

Istoria a demonstrat însă că **generalul Patton era un „vizionar”.**

Germania a fost reconstruită, reînarmată şi a devenit vârful de lance al N.A.T.O. împotriva lumii comuniste.

Patton a luat-o înaintea timpului şi a plătit cu viaţa.

La Ialta, Stalin şi Roosevelt conveniseră să-şi retragă armatele din Germania în următorii 2 – 3 ani. Armata rusă s-a retras în august 1994, iar armata S.U.A. se află în Germania şi Japonia şi după 60 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial**. În anul 2005 există militari americani în circa 140 de state străine.**

Între 1945 – 1989, S.U.A. au purtat cel mai lung război din istoria lor şi anume **„războiul rece”.** Acesta s-a tradus prin **pace între S.U.A. şi U.R.S.S. şi în Europa şi** prin **războaie în restul lumii.** Concomitent, S.U.A. şi aliaţii lor au purtat un **război secret subversiv continuu şi necruţător** împotriva fostei lumi socialiste din Europa de Est, contribuind la prăbuşirea acesteia în 1989 – 1991.

Dispariţia U.R.S.S. şi a Tratatului de la Varşovia în anul 1991 au condus la **ruperea echilibrului de forţe ia scară globală** şi la aruncarea lumii într-o stare de **haos genera).**

Expansionismul american aduce pericolul nuclear

Timp de 45 ani, Washingtonul a înşelat Omenirea, prezentând strategia S.U.A. ca fiind una „defensivă” în faţa „expansionismului comunist”. Această mască a căzut încă din **1990,** odată cu primul război din Golful Persic. De atunci şi până în anul **2005,** expansionismul militarist american nu a mai cunoscut oprelişti, **provocând 48 de conflicte** şi angajări cu caracter militar. Cu toate că Omenirea, mai puţin sateliţii apropiaţi ai Washingtonului, respinge hegemonia militară a S.Ü.A., liderii de la Casa Albă s-au cramponat de instituţiile şi practicile epocii Războiului Rece. **Expansionismul militarist unilateral al S.U.A. va accelera procesul de proliferare nucleară.** După Israel şi Coreea de Nord, „clubul nuclear” se va completa, într-un viitor nu prea îndepărtat, cu noi state posesoare de arme nucleare, precum Germania, Japonia, Brazilia, Argentina, Africa de Sud, Taiwan şi Coreea de Sud.

După eşecul total al încercărilor preşedintelui S.U.A.,

G.W. Bush, la reuniunile la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002 şi de la Istanbul din iunie 2004, de a transforma N.A.T.O. Într-un instrument al politicii militare expansioniste americane, **se pune problema desfiinţării acestuia şi creării unei noi alianţe militare cu adevărat „globaliste", sub un puternic control al Washingtonului.**

„Închideţi USA"!

Începând din anul 2003, specialiştii politico-militarl din S.U.A. şi Marea Britanie au trecut la elaborarea unor **proiecte de construire a unei alianţe militare pe structurile N.A.T.O., cu filiale pe toate continentele, dar cu o nouă denumire.** Este sugerată denumirea de ***„Alianţa pentru Pace"*** (A.P.).[85] Noua „Alianţă pentru Pace" va fi deschisă tuturor statelor lumii, dar acestea vor fi împărţite în **două categorii:**

categoria întâi sau **nucleul central** va fi constituit din S.U.A., Canada, Marea Britanie, Franţa/Germania, Italia şi Spania.

Se poartă discuţii, dar există şi rezerve, în legătură cu admiterea în acest „nucleu central" a Rusiei şi Turciei.

— Categoria a doua, formată din restul statelor lumii de pe toate continentele.

Toate hotărârile cu privire la implicarea Alianţei pentru Pace în acţiuni militare globale **vor fi decise numai de către statele din categoria întâi**. În ceea ce priveşte acţiunile militare ale S.U.A., hotărârile vor fi luate exclusiv de către administraţia de la Washington.

Iată dar că se caută un înlocuitor pentru N.A.T.O. Lichidarea acestuia fără un înlocuitor ar însemna prăbuşirea hegemoniei militare americane în lume. **Ce „păcat" că România a aderat la N.A.T.O. tocmai la spartul târgului...**

Omenirea va plăti scump prăbuşirea puterii militare a lumii socialiste din Europa de Est. Aceasta a ţinut sub control timp de 45 ani militarismul şi

85 N. aut.: Robert Harvey – „Global Disorder", Editura Constable, Londra, 2003, pag. 233-243.

expansionismul S.U.A.

Până la refacerea echilibrului de forţe la scară globală, până când militarismului expansionist american nu i se va aplica o „cămaşă de forţă”, lucru ce ar putea dura 20 – 30 ani, **lumea va fi bântuită de războaie de cucerire, inclusiv de pericolul unui război mondial nimicitor.**

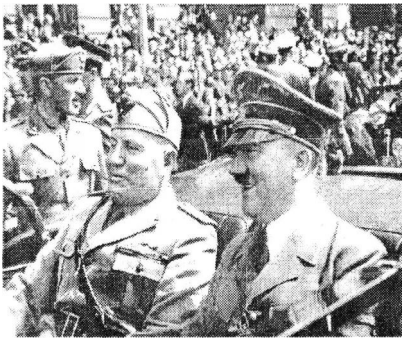

Adolf Hitler şi Benito Mussolini

Frank Delano Roosevelt şi Winston Churchill

Harry Solomon Truman

Iosif Vissarionovici Stalin

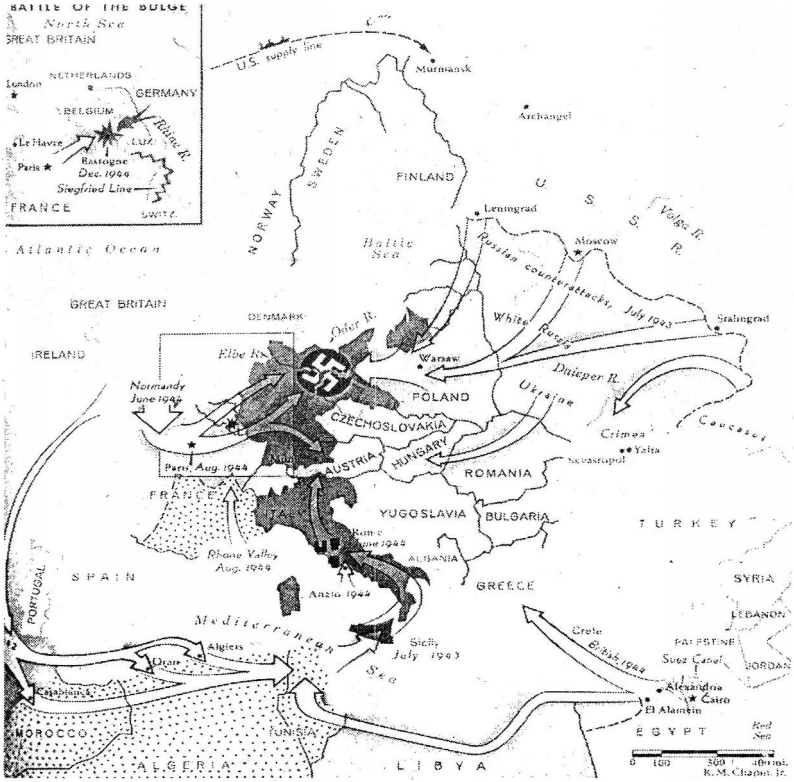

AI II-lea război mondial în Europa

Întâlnirea Hitler-Molotov din 1940 – 172

CAMPAGNE DE POLOGNE SEPT 1939
CAMPAGNE DE NORVEGE AVR JUIN 1940
CAMPAGNE DE FRANCE MAI JUIN 1940
CAMPAGNE DES BALKANS AVRIL 1941
OCÉAN
ATLANTIQUE
MER DU NORD
GRANDE-BRETAGNE
IRLANDE
Narvik
Namsos
Trondheim
Bergen
Oslo
Stavanger
Larvik
Kristiansand
Copenhague
DANEMARK
Danzig
PRUSSE ORIENTALE
Helsinki
Stockholm
BALTIQUE
Berlin
Varsovie
POLOGNE
Amsterdam
PAYS BAS
Londres
Bruxelles
MANCHE
Luxembourg
ALLEMAGNE
TCHÉCOSLOVAQUIE
Vienne
AUTRICHE
HONGRIE
ROUMANIE
SUISSE
FRANCE
Vichy
ITALIE
Belgrade
YOUGOSLAVIE
BULGARIE
Zara
Kotor
Tirana
Rome
Madrid
ESPAGNE
PORTUGAL
Lisbonne
MER MÉDITERRANÉE
Alger
ALGÉRIE
TUNISIE
Athènes

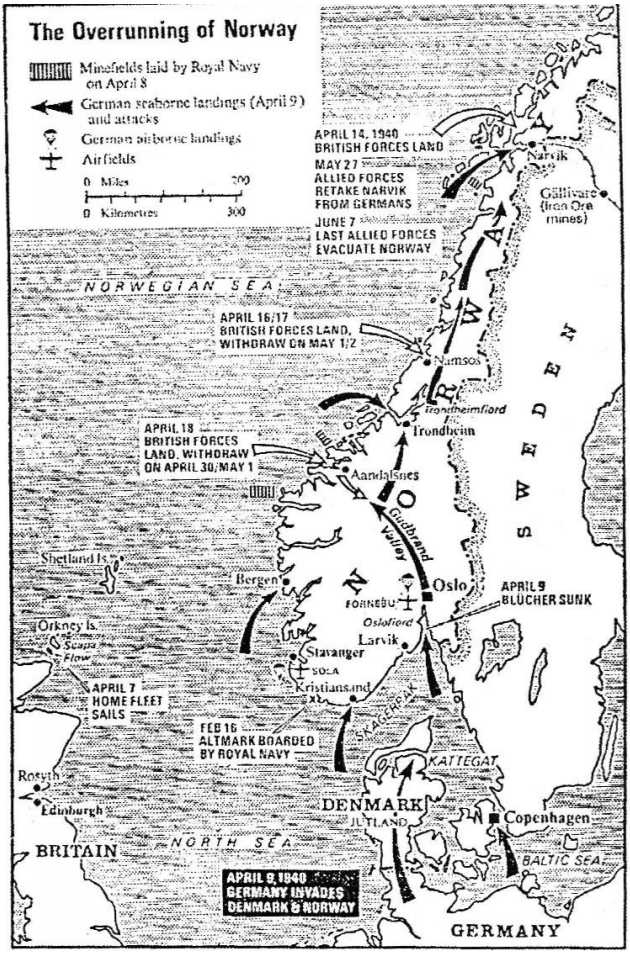

Cucerirea Norvegiei (aprilie 1940)
Campaniile militare din Europa (1939 – 1941)

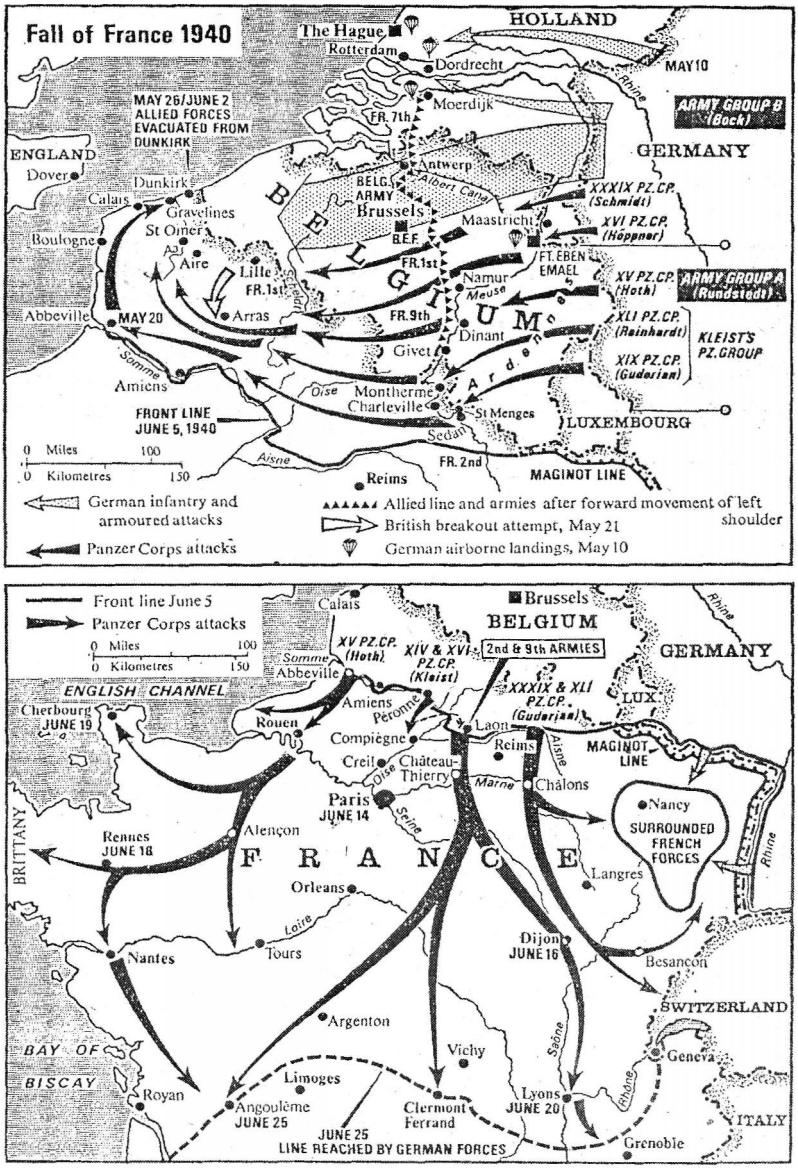

Căderea Franţei în mai iunie 1940 – 174

Anunţarea anexării Austriei (Anschlus) în Reichstag (13.03.1938)

Jocurile Olimpice din 1936, în stil nazist – 175

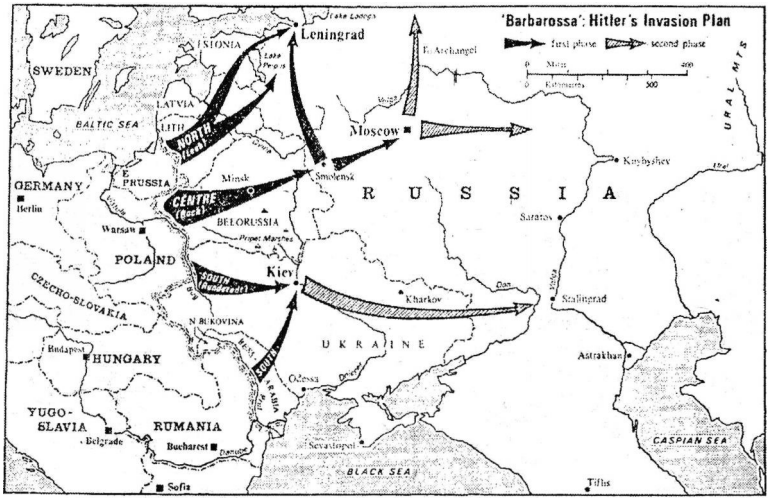

Planul de invazie „Barbarossa”, primul pas spre dezastrul nazist...

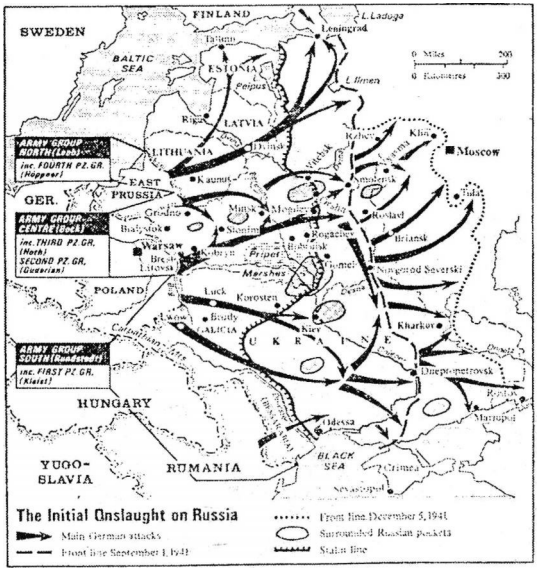

Prima fază a planului „Barbarossa”: ofensiva germană – 176

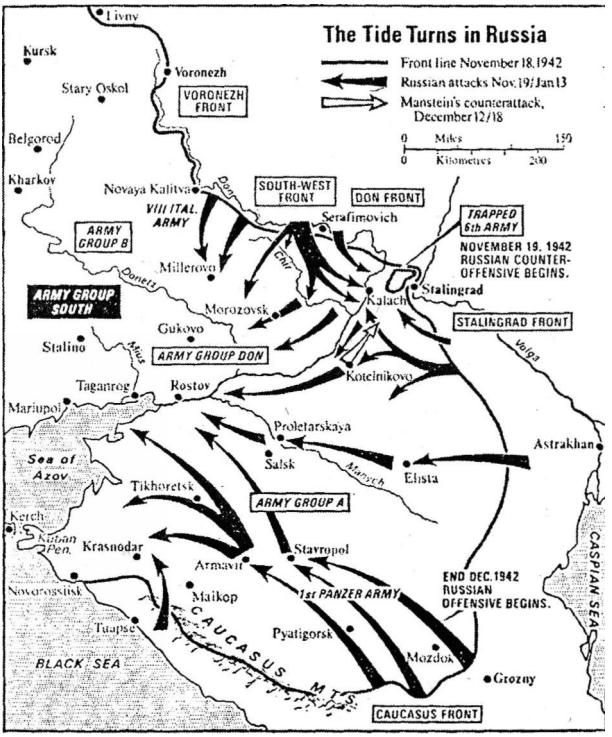
The Tide Turns in Russia
Front line November 18,1942
Russian attacks Nov.19/Jan13
Manstein's counterattack, December 12/18
0 Miles 150
0 Kilometres 200
Livny
Kursk
Voronezh
Stary Oskol
VORONEZH FRONT
Belgorod
Kharkov
Novaya Kalitva
Don
SOUTH-WEST FRONT
DON FRONT
VIII ITAL. ARMY
ARMY GROUP B
Serafimovich
TRAPPED 6th ARMY
NOVEMBER 19, 1942 RUSSIAN COUNTER-OFFENSIVE BEGINS.
Chir
Millerovo
Donets
ARMY GROUP SOUTH
Stalingrad
Kalach
Morozovsk
Gukovo
STALINGRAD FRONT
Stalino
Mius
ARMY GROUP DON
Volga
Kotelnikovo
Taganrog
Rostov
Mariupol
Proletarskaya
Astrakhan
Sea of Azov
Salsk
Manych
Elista
Tikhoretsk
ARMY GROUP A
Kerch
Kuban Pen.
Krasnodar
Stavropol
Armavir
END DEC. 1942 RUSSIAN OFFENSIVE BEGINS.
Novorossisk
Maikop
1st PANZER ARMY
CASPIAN SEA
Tuapse
Pyatigorsk
CAUCASUS MTS.
BLACK SEA
Mozdok
Grozny
CAUCASUS FRONT

Armata Roşie în ofensivă generală

Bătălia pentru Stalingrad (nov. 1942 – ian. 1943)

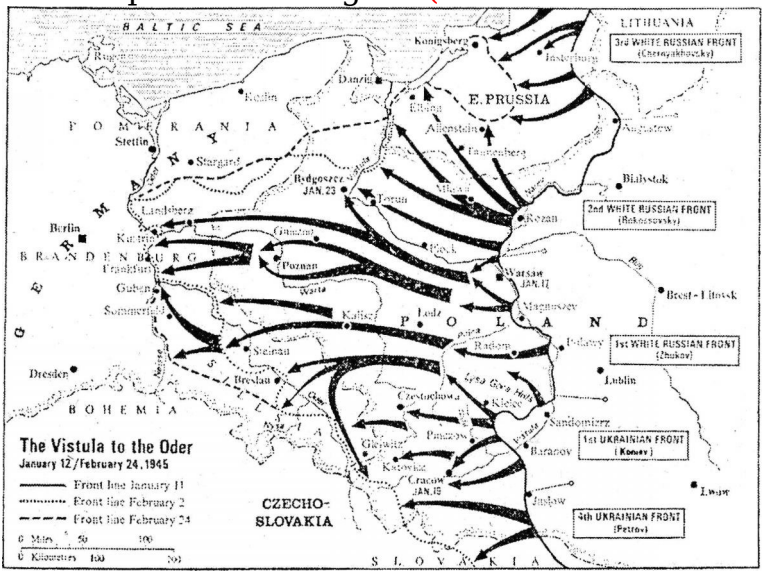

Armata Roşie – de la Vistula la Oder

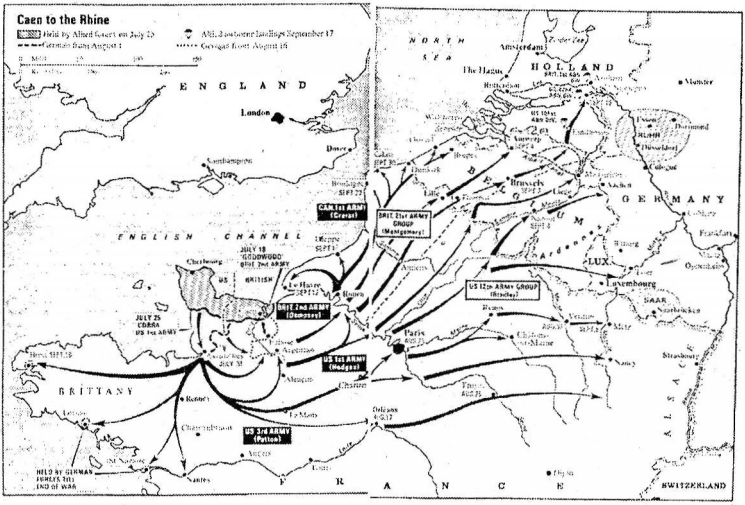

Ofensiva occidentală, împotriva Reich-ului deja înfrânt – 178

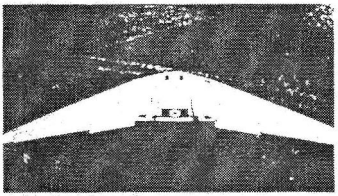

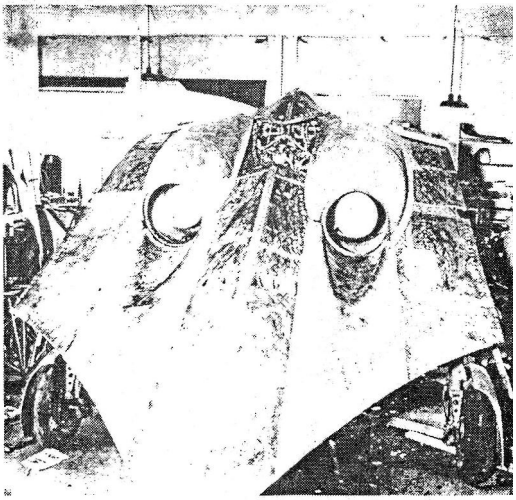

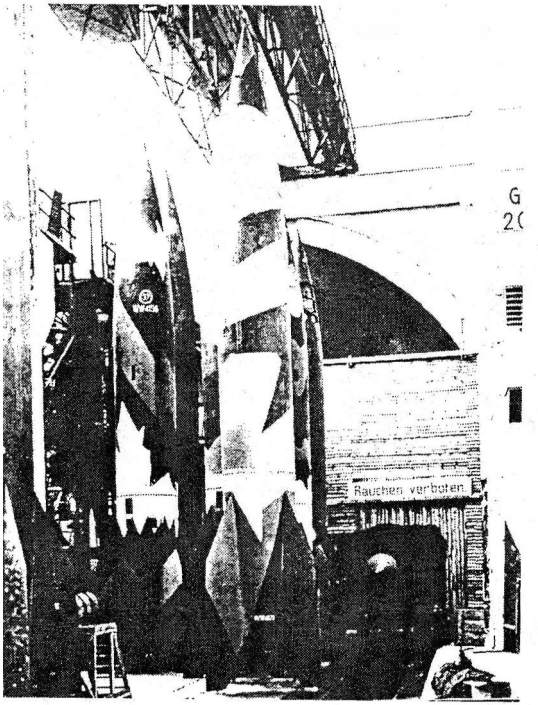

Super-avioane concepute de inginerii lui Adolf Hitler, capturate de americani în 1945 şi puse în valoare după 40 ani de eforturi

Racheta V-2 – creaţie a savantului german W, von Braun, „mama” tuturor sistemelor de rachete din lume

07.05.1945. Mareşalul Alfred Jodl semnează... prima

capitulare (pentru occidentali)

09.05.1945. Wilhelm Keitel semnează capitularea oficială

— 180

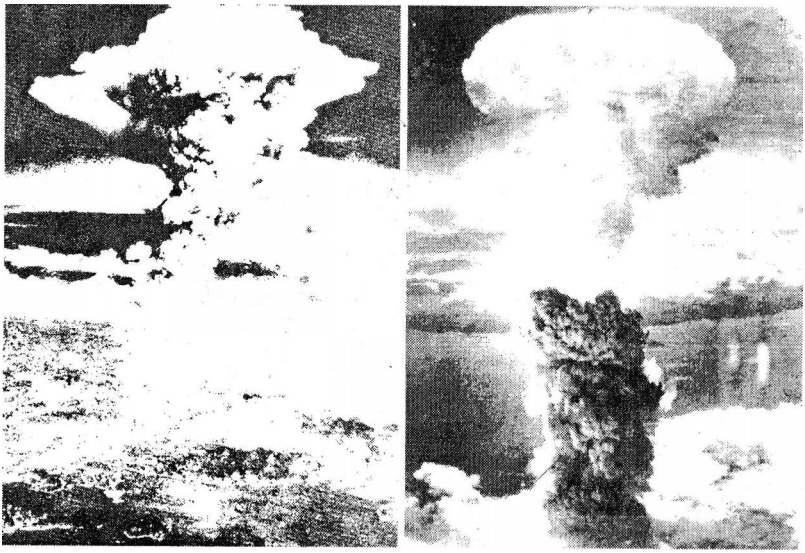

06.08.1945 – Hiroshima 09.08.1945 – Nagasaki

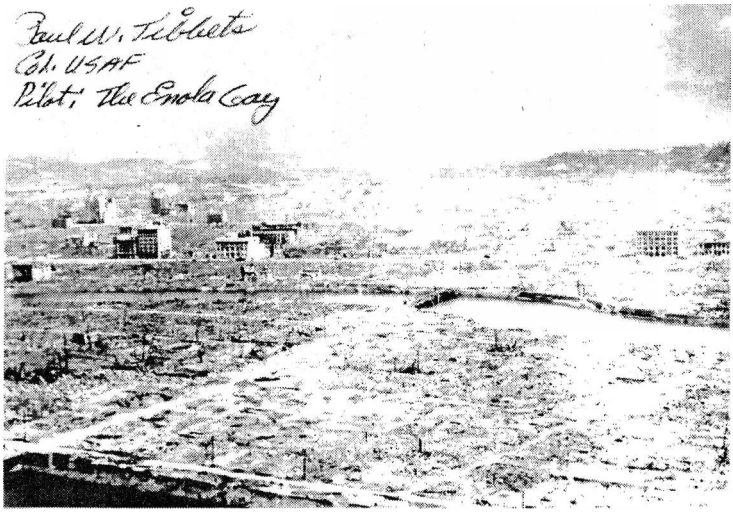

Hiroshima, după 06.08.1945, o amintire pentru pilotul de pe „Enola Gay”...

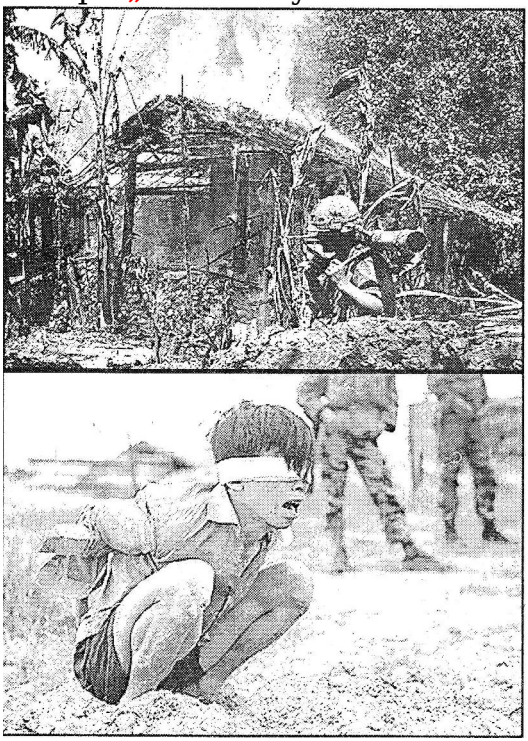

Vietnam: „Marea Democraţie” în plină acţiune

Generalul George Patton

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Constantin Kiritescu Istoria războiului pentru întregirea

României, 1916 – 1918, Editura Casei Şcolilor, Buc., 1925

Mareşal Notiţe zilnice din războiu' (1916 – 1918).

Alexandru Averescu Ed. fcultura Naţională, Bucureşti, 1935

Harry H. Semmes Portrait of Patton.

Ed. Paperback Library, New York, 1964

William L. Shirer The rise and Fall of the Third Reich. A History of Nazi Germany.

Ed. Fawcett Crest Book, New York, 1966

Richard C. Wade A History of the United States.

Howard B. Wilder Editura Noughton Mifflin Company.

Louise C. Wade New York, 1966

Field Marshai A History of Warfare.
Viscount Montgomery of Editura The World Publishing Company.
Alamein New York, 1968
B.H. Liddell Hart History of the Second World War.
Editura Pan Books, Londra, 1970
Frederick Noian The Algonquin Project.
Editura Pyramid Books, New York, 1974
Christopher Chant Nuclear War in the 1980 să ian Hogg Editura Harper Row, New York, 1983
David P. Barash The Arms Race and Nuclear War.
Editura Wadsworth Publishing Company, Belmont, California, 1987
Paul Kennedy The rise and Fall of the Great Powers.
Editura Fontana Press, Londra 1988
Geoffrey Perret A Cauntry Made by War.
Editura Random House, New York, 1989
William R. Keylor The Twentieth Century World.
Ed. Oxford University Press, New York, 1992
Zbigniew Brzezinski *Out of Control.*
Ed. Robert Stewart Book, New York, 1993
Col. Trevor N. Dupuy *Future Wars.*
(U.S. Army) Editura Warner Books, New York, 1993
Edward Pessen Losing our Souls. The American Expérience in the Cold War; Editura I.R. Dee, Chicago, 1993
Sear M. Lynn Jones The Cold War and After.
Steven E. Miller Editura The Mit Press, Londra, 1994
Henry Kissinger *Diplomacy.*
Ed. Simon Schuster, New York, 1994
Janicegross Stein We All Lost the Cold War.
Richard Ned Lebow Editura Princeton University Press.
New Jersey, S.U.A., 1994
Gerhard L. Weinberg A World at Arms. A Global History of World War II, Editura Cambridge University Press, New York, 1994

Nicolae Titulescu Politica externă a României.
Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1994
Mark Axworthy Third Axis Fourth Ally. Romanian Armed
Cornel Scafeş Forces in the european War 1941 – 1945.
Cristian Crăciunescu Editura Arms and Armour, Londra, 1995
A
Richard Gid Powers The History of American Anti-Comunism.
Editura The Free Press, New York, 1995
Robert Harvey Global Disorder;
Editura Constable, Londra, 2003.

CUPRINS

Cuvântul editorului...
ÎNVĂŢĂMINTELE ROMÂNIEI PENTRU RĂZBOIUL III MONDIAL.
Europa serbează... hegemonia americană şi sovietică!
România – de partea benefică a Istoriei
Federalizarea României – visul Budapestei
România – victima Rusiei
Tezaurul – un furt... garantat de Marile Puteri
După 72 ani, Rusia s-a răzbunat la Revoluţie
Unirea cu Basarabia – „pătată" de erori politice
Tezaurul trebuie „remis în mâinile poporului român".
Basarabia – „bomba cu explozie întârziată".
România Mare putea deveni o putere regională
Antisemit, regele Carol II făcea politică evreiască!
Blestemul rusesc
Tituiescu – patriot, mason, mare om politic şi vizionar
Pactul Ribbentrop-Molotov – salvarea U.R.S.S!
România a dezamăgit Rusia: n-a luptat
Modelul finlandez
Diktatul de la Viena – „modelul" de trădare pentru politicieni...
În România, trădarea este cultivată!

De la România Mare la… România pitică!
Românii au scurtat războiul… şi au plătit!
„Nu avem alternativă” – o laşitate politică
„Ulii” americani insistă pentru un război cu Rusia!
România – partener sau… miel sacrificat?
S.U.A. au pierdut Războiul Rece
I. SECOLUL XX – AMERICAN.
SECOLUL XXI – AL DEZASTRULUI AMERICAN
Războinicii se… maschează
Legea creşterii şi descreşterii Marilor Puteri
Secolul XX n-a fost un „secol german”.
Imperiile-ca baloanele!
Terra putea fi… planetă comunistă!?
Al II-lea război mondial – previzibil sau programat?
Al III-lea război mondial a început deja?!
Europa visa unirea, SUA îi pregăteau falimentul
„Seriozitatea” Marilor Puteri
Războiul – „continuarea politicii statului cu mijloace de forţă”.
„O naţiune moare de îndată ce dezarmează”.
Războiul… te ridică la Cer!
Literaţii belicoşi şi generalul pacifist
Magnaţii americani… îl „antrenau” pe Hitler
Reich-ùl şi arma sa capitală: petrolul românesc
I.....**HITLER-PRIMUL CAVALER AL APOCALIPSEI**
Jalnicul Schicklgruber
Învăţăturile lui Hitler… pentru SUA
Hitler şi Stalin – „împrieteniţi” de Occident…
Admirând evreii, Hitler a devenit… antisemit!
Clasica admiraţie faţă de… dictatori
Mareşalul I. Antonescu – îmblânzitorul lui Hitler
II. CHURCHILL-AL DOILEA CAVALER AL APOCALIPSEI…
De la Prim Lord la prim-ministru
Anticomunistul care a predat România Rusiei… „Marele strateg” era… o calamitate!”
„Paguba Churchill” nu voia un… „Over lord”.

Churchill – cu evreii, Imperiul Britanic – cu paguba
În Parlament, Churchill era… Mutu
„Leul britanic” a murit odată cu Churchill

III. ROOSEVELT – AL TREILEA CAVALER AL APOCALIPSEI…

Omul care a paralizat Istoria Omenirii
Salvatorul capitalismului american
Clasa muncitoare merge în… comunism
Roosevelt l-a plagiat pe Stalin (cu îmbunătăţiri)!
Munca voluntară nu e comunistă
F.B.I. – „mama” Securităţii!
„Generalul capitulare necondiţionată”.
Condiţia catastrofală
Marele Mincinos
În pat cu duşmanul
Englezii şi americanii – inventatorii lagărelor
România a salvat Germania şi Europa
Bomba atomică – „pomana” evreilor pentru Moscova
Muniţiile lui Roosevelt – lichidate în… Irak
Eleonor Roosevelt – principalul spion
Serbat pentru că… şi-a bătut joc de stat!

IV. TRUMAN-AL PATRULEA CAVALER AL APOCALIPSEI…

„Micul Napoleon” era… un subordonat devotat
KGB – mai informat ca vicepreşedintele SUA
Hiroshima şi „Băieţaşul” ucigaş
Truman n-a avut mustrări de conştiinţă
„Grăsanul” de la Nagasaki era… Churchill
„Doctrina Truman” era pentru Grecia
Planul Marshall-o diversiune pentru Europa
Rusia şi diversiunea Planului Marshall
Planul Marshall – finanţa… comerţul S.U.A
Generalii americani credeau în… Tratatul de la Varşovia
România şi Bulgaria – speră degeaba că „vin americanii”.
Elba-ultima speranţă a lui Hitler
N.A.T.O. – un tratat împotriva U.R.S.S. r.

„Garanţiile NATO”-o poveste de adormit România
„Alianţa militară defensivă” – „viteazul” care atacă nedeclarat…
Truman şi Stalin împărţeau Japonia
Curcanul chinezilor era… negru
Mintea de pe urmă a lui Truman
Eisenhower voia… un genocid al comuniştilor!
S.U.A. nu ne-au iertat!
Truman – Marele Arhitect al Războiului Rece
„Războiul Rece” a devenit „cald” în 11.09.01!
SUA şi… neocomunismul
Isteria anticomunistă şi… fascismul american
Lista lui McCarthy
FBI încuraja „molima naţională”.
Masonii şi Armata – intangibili!
V. STALIN-AL CINCILEA CAVALER AL APOCALIPSEI
Stalin – „epoca de oţel” a Rusiei
Mujicii – savanţii Omenirii!?
SUA-cu sclavia, Rusia-cu glonţul
„Modelul Stalin”-un unicat?!
Erorile lui Stalin
Stalin a curăţit… Armata Roşie
…dar a salvat URSS
„Turnul Babel” şi „omul sovietic”…
„Generalul Iarnă”, salvatorul Moscovei…
„Mama Rusia vă cheamă”… la Berlin
Cavalerii Apocalipsei se înţeleg de minune
Comunişti sau… mafioţi?…
După al XX-lea Congres, prafu’ s-a ales!
Asasinii naţiunilor
„Lumea civilizată” şi crimele ei… „democratice”.
SUA pot fi şi imperiu şi democraţie?
CIA, KGB, AVO şi războiul pentru Ardeal
Lecţii de democraţie cu embargo?
„Lagărul socialist” – rezultate spectaculoase
Cel mai mare succes al CIA – realizat de… Mossad
Statul machiavelic

Lecţia americană de democraţie: sclavie şi masacre!
…
Cine e mai… Hitler?
Comunismul – un copil al capitalismului!
Capitalismul – generator de jăzboaie
VIL ISTORIA-ARMA POLITICA
„SUA au salvat Europa” – o imensă minciună!
Războaiele mondiale puteau fi evitate
Globalizare prin… război?
Şi pentru Hitler era sfântă… pacea lumii!
Industria de război – „locomotiva” economiei SUA
Liga Naţiunilor şi ONU s-au născut… paralizate
Negocierile Stalin – Hitler – supravegheate de SUA
România – salvarea leşilor
Umoiul lui Carol al II-lea
VIII.....**NOUTĂŢI DE PE FRONTUL DE VEST**
Războaiele lui Hitler-o imensă afacere!
Kuweit – eliberat de… suveranitate
Dumnezeu voia război?!
Ne predăm dar suntem învingători
Ocupaţi pentru a… „nu-i supăra pe nemţi”.
Teutonii şi Cocoşul Galic
Războiul fulger
„Leii britanici” fugeau ca dezertorii
„Idiotul” de Churchill
Paris şi Micul Paris „oraşe deschise”.
„Cocoşul galic” – fără pene
Caporalul care a umilit Franţa
„Leul de Mare”-o diversiune
IX.....**DRUMUL SPRE DEZASTRU**
Un singur Glob şi mai multe sfere de influenţă
Ruşii vor… Marea Neagră
Planul „Otto”.
Jugoslavia şi „recunoştinţa” Marilor Puteri
Armata Roşie da onorul unui… general nazist
Balcanii ca o trambulină
Adevăratul război apocaliptic

Pe acelaşi drum ca Napoleon
Pretenţiile teritoriale au şi reflux.
Dezastrul sovietic…
Trezirea la realitate
SUA şi Marea Britanie se păstrau pentru… defilare
Tancurile americane – „sobe de prăjit yankei”.
„Să te ferească Dumnezeu de curajul fricosului!”
Richard Sorge şi „orga lui Stalin”.
Ia-l de pe mine că-l omor!
„Ordinul Comisarilor” s
Cea mai mare bătălie din istorie
Politicienii români dezarmează Armata!
„Nu economisiţi muniţia”.
Operaţia „Citadela” şi spionajul sovietic
Kursk – începutul sfârşitului
Naţiunile-mai importante ca Alianţele
Dezagregată, armata italiană a devenit… „cobeligerantă”.
Debarcarea din Normandia – decisivă la… Hollywood
Petrolul românesc a scris Istoria
X.....**APOCALIPSA ŞI EUROPA...**
Eliberarea Parisului – altă poveste
„Când vă predaţi, veniţi cu bucătăriile!”
„Încotro este Berlinul?”…
S-a sinucis Hitler?
„Franţa ce caută aici?”
Războiul european – pentru prosperitatea SUA
Miracolul german
Hitler voia să mute Iadul în Rusia!
Holocaustul a fost general
Polonia – program de exterminare…
La un pas de războiul chimic
Teribilele arme-rachetă
Programele spaţiale – creaţie germană
Germania put ea întoarce soarta războiului cu petrolul românesc!
„Geniul american” venea din Germania

„Războiul fulger” şi arma atomică
Ceauşescu pregătea bomba atomică?
Arma atomică – creaţie a savanţilor evrei
Marile Puteri şi puterea atomului
Planul „Uranus”.
Arma nimicitoare – obsesia Marilor Puteri
Programul nuclear sovietic
În 1945, Kissinger pregătea războiul psihologic
Războiul – „starea naturală” a SUA
Casa Albă – condusă de… Stalin?
De câte ori poate fi distrusă Terra?
XI.....**TERRA ÎN HAOS**
Generalul Patton nu voia ruşi în Praga
Patton – mai popular ca Eisenhower
„Mai devreme sau mai târziu ne vom bate cu ei!”
Generalul Patton – asasinat de Eisenhower şi Truman…
la cererea lui Stalin!
Război rece în Europa, „cald” în restul Lumii
Expansionismul american aduce pericolul nuclear
„Închideţi USA”!
Bibliografie selectivă…

— N. edit.: ZIUA, 22.10.03, p, 20 – *„Bunicul lui G.W. Bush, sponsorul lui Hitler”.*

— 7

— N. edit.: Amănunte în ***„Serviciile secrete şi parapsihologia”*** – vol. I, p. 173 – 174.

— N. edit.: ZIUA / Dosare ultrasecrete, 12.02.05, pag. II-III – *„Eurasia şi tentativa SUA de supremaţie globală”* (Vladimir Alexe).

— 14

— N. edit.: După exact 72 ani, tot cu acordul tacit al Germaniei, Moscova şi-a luat revanşa împotriva naţionalismului românesc, întruchipat de Ceauşescu!

Kabbala consideră că 72 este numărul lui Yahwe. „Întâmplător”, Ceauşescu a trăit 72 ani (neîmpliniţi) iar bolşevismul a rezistat tot 72 ani… 21 decembrie era şi ziua de naştere a lui… Stalin.

— 25

** **N. edit.:** Prusia şi Rusia au „mulţumit” României, astfel, pentru „umărul” pus la declinul Imperiului Otoman…

— N. edit.: „Insurecţia română” era programată pe 26 august 1944. Parisul şi Micul Paris trebuiau eliberate în aceeaşi zi. Schimbarea de program a fost impusă de vestea şocantă că mareşalul urma să plece la Focşani, pentru a semna Tratatul cu URSS, prin care Armata Roşie se obliga să traverseze doar nordul României. În plus, în mijlocul Armatei, Ion Antonescu rămânea Conducătorul, iar partidele politice, Mihai I şi comuniştii nu mai puteau visa la Putere!

Drept mulţumire pentru informaţia decisivă transmisă, decriptorul de la MAE, Grigore Niculescu-Buzeşti, va ajunge apoi ministru de Externe…

— 34 – * N. edit.: Agent al clanului Rockefeller, preşedinte-fondator al Comisiei Trilaterale, consilier „de securitate” al ex-preşedintelui Jimy Carter (dar şeful său în Comisia Trilaterală), mason, membru de vârf în mai multe organizaţii oculte şi strateg al Ocultei Mondiale.

Atenţie: aproape tot ceea ce a „prevăzut” în cărţile sale s-a împlinit întocmai! Inclusiv „revoluţiile” din 1989 şi „democratizarea” Ucrainei…

— 38

** N. edit.: Un deschizător de drum în domeniu a fost, însă, genialul Dimitrie Cantemir, care a scris şi o istorie a Imperiului Otoman. Mulţi autori îl prezintă ca un initiat, posesor al ştiinţei străvechi.

— N. edit.: Statele capitaliste cu cea mai mare rată de creştere economică de după 1945.

— N. edit.: Dacii au dus numai războaie de apărare a ţării şi naţiunii. Atacurile preventive în sudul Dunării au fost de preîntâmpinare a unei invazii romane, previzibilă şi cunoscută, ca şi luptele lui Burebista în Germania, iar eliminarea din istorie a celţilor boi şi taurisci au fost doar urmarea incursiunilor de jaf ale acestora, celebre în Europa în cazul celţilor.

— 49

N. aut.: Paul Kennedy – *„Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri”,* Editura Fontana Press, Londra 1988 pag. 465.

— 50

N. aut.: Paul Leverkuehn: *„Spionajul militar german”,* Editura Weidenfeld-Nicolson, Londra, 1954, pag. 166 – 167.

* * * **N. aut.:** Robert Harvey – *„Dezordinea globală”* Editura Constable, Londra, 2003, pag. 13 – 36.

* * * N. aut.: Andrew J. Bacevich – *„American Empire: The Realities and Conse – quences of U.S. Diplomacy”,* Editura Harvard University Press, Massachusetts, 2002.

N. edit.: Noua înţelegere (engl.)

* * N. edit.: latã scopul crahului din 1929 – 33!

— 65

N. aut.: Edward Pessen – *„Lousing Our Souls”* (Pierzându-ne sufletele), Editura J.R. Dee, Chicago, **1993,** pag. **86.**

N. edit.: De origine iudaică, precum ex-preşedintele Roosevelt şi preşedintele Truman.

* * **N. edit.:** Deloc întâmplător. Burii (boieri) erau migraţi din Olanda (Dutch/Daci!), fiind urmaşii unui vechi „trib” (de fapt „boieri”, oameni înstăriţi, cum a fost şi principele valah Banu Mărăcine, devenit... marele poet francez Pierre Ronsard), din care se trăgea şi... olteanul Burebista.

— 69 – N. aut.: William R. Heylor – *„The Twenty Century World”,* Editura Oxford University Press, New York, 1992, pag. 270 – 280.

— N.E.D: De fapt: 23 – un nou început, în simbolistica iudaică. Martie – luna lui Marte, zeul războiului. 1999 – „Anul Satanei”, 999 = 666 întors (E.D.: în 1998, prin agenţii care îmi colcăiau în preajmă, am anunţat serviciile secrete, pe baza simbolismului, că 1999 va fi un an crunt, de război. Ei nu cred, însă, în aşa ceva, nici după ce am prevăzut procentele la alegerile din 1996 sau atentatele de la Madrid!...).

N. edit.: Imediat după capitularea Japoniei, infrastructura militară a SUA a fost mutată în Coreea, în aşteptarea viitorului război…

N. edit.: Autorului i s-a oferit „marea şansă” (refuzată) să treacă graniţa… într-o valiză diplomatică! Uşor de bănuit, apoi, campania mediatică…

** N. edit: Numărul a fost anunţat de Silviu Brucan (Saul Bruckner) şi a fost ales din trei motive: este un vechi simbol iudaic; comemorează soldaţii americani morţi în SUA; oferea motive pentru intrarea ruşilor „salvatori”.

— N. aut.: Richard C. Wade, Howard B. Wilder, Louise C. Wade *„A History of the United States”,* Editura Houghton Mifflin, Boston, 1966, pag. 622.

** N. edit.: Drept „recunoştinţă”, ulterior, Stalin va impune un embargo asupra Jugoslaviei „duşmanului Tito”…Apoi, după 1990, Jugoslavia va deveni un „poligon de încercare”, culminând cu bombardamentele amehcane din 1999.

— N. edit.: Dezastrul Poloniei are aceeaşi explicaţie. Ofiţerii polonezi atacau… la baionetă tancurile germane!…

— N. edit.: De origine iudaică, precum Goebbels, Himmler, Heydrich sau mentorii şi finanţatorii lui Hitler. Ideologul partidului nazist.

** N. edit.: Deşi a primit o ciudată vizită… extraterestră (intraterestră?), în care a fost avertizat că va muri dacă aproba crearea bombei atomice!

O astfel de vizită a primit anterior şi regele Suediei, fiind „însărcinat” să-l avertizeze pe Roosevelt. Fapt realizat dar inutil iar Roosevelt a murit…

— 160

N. aut.: Harry H. Semmes – *„Blood and Guts: Portret of Patton”,* Editura Paperback Library, New York, 1964, pag. 270 – 286.